

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 17

Dijous, 17 de juny de 2004

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions plenàries núm. 25, tercera i darrera reunió, i núm. 26

Í N D E X

Sessió núm. 25.3

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2004 (tram. 200-00004/07)
(continuació) (p. 3)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 2/2000, del 4 de maig, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya
(tram. 202-00018/07) (p. 43)

Declaració institucional

d'adhesió del Parlament de Catalunya a la Declaració dels objectius de desenvolupament del mil·lenni
(tram. 401-00007/07) (p. 48)

Designació

de tres membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 284-00015/07) (p. 48)

Designació

de dos membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió
(tram. 284-00019/07) (p. 48)

Designació

d'un membre del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra (tram. 284-00020/07) (p. 49)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre les relacions amb les diputacions de l'àmbit territorial de Catalunya
(tram. 300-00639/07) (p. 49)

Moció

subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre les dones immigrades
(tram. 302-00044/07) (p. 53)

Moció

subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre el finançament dels ens locals
(tram. 302-00045/07) (p. 56)

Moció

subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua
(tram. 302-00046/07) (p. 60)

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial
(tram. 302-00047/07) (p. 64)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de desenvolupament rural
(tram. 302-00048/07) (p. 68)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de projecció exterior
de la cultura catalana (tram. 302-00049/07) (p. 70)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de medicaments
(tram. 302-00050/07) (p. 71)

Sessió núm. 26

Elecció

del Síndic de Greuges (tram. 281-00001/07) (p. 77)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 25.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, la lletrada Sra. Andreu i For-nós i els lletrats Sr. Pau i Vall i Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, d'Economia i Finances, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2004
(tram. 200-00004/07) (continuació)

Correspon ara defensar les esmenes del Departament de Benestar i Família. Per fer-ho, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, bé, des de Convergència i Unió hem presentat aquesta esmena a la totalitat del pressupost del Departament de Benestar i Família i els seus organismes perquè creiem que aquest pressupost no dóna indicis d'afrontar els reptes que en política social tenim al davant, amb un suport més decidit a les famílies, en l'atenció a la gent gran, en la immigració, en l'atenció a les persones amb disminució, en les pensions, en l'habitatge social. Ens sembla que no fan notar que el Govern tripartit tingui com a prioritat la política social.

També és cert que, a més a més, aquest pressupost ens ve en unes dates en què, certament, es fa difícil que es pugui complir. Però bé, això seria un altre aspecte. Si, el pressupost, el veiéssim amb unes dotacions adequades, doncs, aquesta dificultat seria superable.

I és cert que en els últims temps nosaltres hem estat explicant aquí en el Parlament, des d'aquesta tribuna, des de la Comissió de Política Social, que el Departament de Benestar i Família fa un discurs teòric quan ens parla d'una llei de serveis socials nova, amb la qual estem d'acord; ens parla d'universalització de serveis; ens parla de drets socials, que està molt bé, que hi estem d'acord, però veiem que, en canvi, les polítiques no van en aquesta línia.

En la darrera legislatura –ja que normalment en aquest debat de pressupostos es parla més del passat que del present i del futur–, hem de dir que es va més que doblar el pressupost del Departament de Benestar i Família. I veiem enguany que, tot i que té un augment del 16,9 el Departament, i d'un 15,4 per cent l'ICASS, no segueix la tendència agosarada que ha tingut els últims

anys, perquè era la gran prioritat i, per nosaltres, en política segueix sent unes de les grans prioritats, l'atenció a les persones. Perquè, en definitiva, un departament de benestar i família vol dir això: estar a prop de la gent, donar resposta a les necessitats, ajudar, i sobretot la gent que més ho necessita.

En canvi, hem de dir que també, quan mirem els programes electorals de les formacions polítiques que formen el Govern tripartit, són uns programes molt ambiciosos, però, en canvi, no es veuen ni indicis, en el pressupost que estem parlant i debatent, que es vulguin afrontar aquestes propostes electorals, que, amb moltes d'elles, hi estariem plenament d'acord.

I creiem que la gent, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya –com ha passat aquests dies amb les vídues i els vidus, però majoritàriament vídues–, se'n van adonant, que el Govern tripartit està posant fre a l'avenç en política social que experimentava Catalunya amb la política progressista que aplicava Convergència i Unió.

A família ho veiem clar. Les propostes electorals anaven en una línia d'ajudes fins als divuit anys, per part del PSC - Ciutadans pel Canvi, de donar ajudes fins als divuit anys, amb 600 euros/any, incrementant-ho un 25 per cent per a les famílies monoparentals i un 50 per cent per a les famílies amb infants discapacitats. No hi ha cap indicati d'això en aquests pressupostos. Indicis; evidentment, entenem que en un any, o en aquest primer any, no es pot fer. Però no n'hi ha indicis, sinó més aviat reculada.

Esquerra Republicana deia «ajudes fins als sis anys, o fins als vuit» si eren famílies nombroses; Iniciativa per Catalunya parlava d'una transferència familiar fins als setze anys, que aniria dels 83 als 200 euros mensuals en funció del nombre de fills. No hi ha cap indicati d'això en aquests pressupostos, ni de lluny. Al contrari, veiem que respecte a l'última normativa, que és la que hem de mirar, de l'última convocatòria del nostre Govern de Convergència i Unió, doncs, precisament hi ha retallades quan es neix, i l'any en què es compleixen els tres anys o quan es compleixen els sis anys, ja que se li paga en funció del mes que ha nascut i no tenen la paga sencera.

Per tant, és cert que hi ha hagut un augment de 25 euros, que està molt bé, però que ja és la línia que se seguia, d'anar augmentant cada any, però, en canvi, el salt positiu per la nostra part i que valorem positivament en les famílies monoparentals es fa pagar a costa de les altres famílies. Ens sembla que, l'esforç, l'hauria de fer el Govern, i no les famílies, i no els ciutadans i ciutadanes.

Hauria pogut començar pel tema de les vídues, però ho segueixo en l'ordre que ho tenia establert des que saltés la crisi, que jo l'11 de febrer vaig anunciar en una interpellació que vaig fer aquí, i vaig dir: «Tard o d'hora saltarà, això. Vostès ara no ens fan cas. Tard o d'hora saltarà.» Les vídues tenen la sort d'estar organitzades en associacions; esperem que les famílies també es vagin organitzant i així «apretin» i defensin els seus drets, perquè veiem que ens fan més cas, doncs, quan una família determinada salta en un diari que quan es fa des d'aquí, però és cert que les majories funcionen així.

Nosaltres, el nostre deure com a oposició és defensar els ciutadans i ciutadanes. Ho vam fer amb aquella interpellació de l'11 de febrer. No ens van fer cas; molt bé. El 20 d'abril ho vam tornar a dir amb una proposició no de llei que, al final, es va aprovar en part, amb una modificació que vàrem pactar tots els grups, que s'augmentés el complement. I el 13 de maig hi ha una proposició no de llei pendent de debat a la Comissió de Política Social en què demanem que s'augmenti el topall, perquè no s'havia aplicat l'augment de topall del complement de les pensions, que, davant de les afirmacions –que no diuen la veritat– que això és pel Govern de Convergència i Unió, que és la cançó enfadada, doncs, escoltin, agafin la disposició quarantadosena dels pressupostos de l'any passat, i veuran que l'únic topall que es fixa en l'article número 3 d'aquesta disposició quarantadosena és el del 2003. Quan es parla del 2004 i del 2005 no es fixa topall –no es fixa topall–; el que es fixa és el que s'ha de pagar, i és l'únic que vostès no han complert. Perquè nosaltres els ho vam dir l'11 de febrer, perquè el gener no hi va haver plens, però això ja es va fer de seguida que va sortir l'ordre de convocatòria, perquè ens preocupava, perquè vam dir: «Home, les vídues no en tenen cap culpa, d'això!» I vostès, doncs, no van aplicar aquests trenta euros al mes. Van augmentar un euro al mes, i encara van dir que anaven per sobre del nivell de la vida. Oh, i tant! Com que les vídues van tan sobrades, doncs, anaven per sobre del nivell de la vida.

Però després segueixen dient..., i ahir en un programa de ràdio ho deia el secretari general del Departament, i abans-d'ahir el diputat senyor Huguet en un debat molt plural entre el tripartit a *Catalunya nit*, que és fantàstica la pluralitat, no? Doncs molt bé... I tots tres s'anaven donant la raó mútuament. I vaig haver de trucar i va costar, que em deixessin parlar. Però bé, els ajuts assistencials, quan vostès parlen a la disposició quinzena d'aquestes pensions, segueixen fixant-ne el límit en 7.213 euros, el fixen vostès una altra vegada en 7.213 euros. I ara, quan la consellera rectifica i diu que ara ho canviarà, no haurà de canviar cap norma de Convergència i Unió, del Govern de Convergència i Unió: haurà de canviar dues normes, una que va fer vostè, que és l'ordre, i l'altra que van fer vostès, que és la Llei de pressupostos. Per tant, no diguin que han de canviar coses de Convergència i Unió. Han de canviar coses seves, perquè ho han fet malament –ho han fet malament.

I també han fet malament una altra cosa, perquè, si mirem aquest article, diuen que aplicaran trenta euros a partir del primer dia del mes següent en què siguin vigents aquests pressupostos. Per tant, volien escatimar set mesos d'aquesta prestació també a les vídues. Això és així, eh? I, per tant, també hauran de modificar aquest apartat, que l'han fet vostès, que no el vam fer nosaltres, que l'han fet vostès.

I qui fa coses s'equivoca, i de vegades, doncs, és bo reconèixer que en aquesta vida ens equivoquem. Escolteu, quan a Convergència i Unió hem fet una cosa malament, doncs, de tant en tant, també hem dit: «Mira, en això ens hem equivocat.» I, la carta, també l'han fet vostès, no l'hem fet nosaltres, eh? –la carta, l'han fet vostès tam-

bé. Per tant, diguin les coses pel seu nom i diguin: «Ens vam equivocar. No en vam fer cas perquè ens ho deia Convergència i Unió.» I, per tant, el titular de l'altre dia d'un diari que deia que dotze mil vídues han de tornar..., aquest també s'hauria pogut titular: «114.412 vídues i vídues cobren menys perquè hi ha el tripartit»; també s'hauria pogut dir així. Per tant, si us plau, diguin les coses pel seu nom, i nosaltres ja entenem que ens podem equivocar.

Però també demanem que, sobretot, aquests sectors que estan al llindar de la pobresa, que ho passen malament, no els enganyem, que els diguem les coses, i dir: «Mira, ens hem equivocat. Rectifiquem.» Rectificar és de savis, i, per tant, ara vostès rectifiquen, i no cal que facin esmenes: la nostra esmena als pressupostos, la que presentarem, només l'han de votar, perquè ja estava preparada i deia precisament això: trenta euros de tot l'any i, a més a més, modificant el topall no en un 2,6, com diu vostè, que això és l'índex del cost de la vida que s'ha augmentat a Catalunya, sinó en un 2,8, que és el que es van augmentar les pensions. Tornarà a tenir un disgust, serà la quarta ensopegada en el mateix tema. Ja en porta tres; home, quatre, no ensopegui, si us plau.

Bé, un altre aspecte, «Viure en família». Es presenta l'anuari sobre l'envelliment, i la consellera diu que, això, ho reconsiderarà. Vostès tenen..., no ho sé exactament, però es van resoldre uns trenta mil expedients. Hem mirat els pressupostos; els números que vostès posen aquí sembla que siguin per cobrir tots els del 2003. Home, jo els demanaria que no creïn un altre titular de diari. Imaginin-se, titular de diari: «Les persones que han tingut una dependència mentre governava Convergència i Unió tindran "Viure amb família"; les persones que han tingut una dependència a partir del Govern tripartit no tenen "Viure en família"», que és el que posa la disposició que vostès han fet, addicional, que diu que a partir del 2004 no es pot sol·licitar aquesta ajuda. Aleshores resultarà... Jo també els aconsello que, això, ho canviïn, perquè quan s'ajuntin les famílies del «Viure en família» hauran de rectificar. Rectifiquin abans. i anirà molt millor. Per tant, demanem també que aquesta dotació econòmica, doncs, l'arreglin.

I la consellera ens diu: «Però que no pateixin, que ho arreglarem amb les ajudes als ajuntaments, perquè hi haurà més ajut domiciliari.» Jo no sé si tots els membres del tripartit s'han llegit aquesta partida, però, escoltin, quan ens deien a nosaltres que no augmentàvem els ajuntaments –que cal dir que es van augmentar els programes d'atenció primària gairebé amb un 41 per cent–..., resulta que en les partides de l'ICASS la partida d'atenció a la gent gran passa d'1,58 milions el 2003 a 0,695 milions el 2004. Baixa; no és que es mantingui: baixa –baixa. La partida de serveis socials d'atenció primària passa de 25 milions executats i 24,6 pressupostats el 2003 a 21,93 milions el 2004. Baixen els recursos per als ajuntaments. Això no sona amb el seu municipalisme. Com augmentarà, doncs, l'atenció domiciliària, si també baixa la partida de serveis transferits d'atenció primària, que es manté –aquesta es manté– en 7,8 milions, davant dels 7,648 milions del 2003? Per tant, no ho arreglarà ni per una banda ni per una altra, ni pel «Viure en família» ni donant atenció

domiciliària. Per tant, això no ho entenem i no s'aguantarà per enlloc.

Suport al tercer sector: baixa. Jo entenc que vostès vulguin canviar l'estructura, que es carreguin l'Institut Català del Voluntariat per fer, doncs, capricis amb alguna diputada, no sabem per què, però bé, ahir ho dèiem, les entitats no ho saben. Però també el que és important és que vostès pressuposten 4,93 milions d'euros, enfront dels 6,61 milions executats l'any passat: 1,7 milions d'euros menys en suport al tercer sector. És aquesta la manera amb què volem promoure els valors cívics, la solidaritat, la força de la societat civil catalana? Perquè Benestar i Família, si no ho han canviat –i en cap lloc ho posen–, vostès el que sempre..., i nosaltres creiem... Benestar i Família té un sentit transversal de suport a l'associacionisme en un sentit ampli. Doncs bé, no el veiem per enlloc.

I, evidentment, davant de totes aquestes promeses –ja veuen que se m'acaba el temps i, per tant, no puc arribar a molts altres... Habitatge: tots els temes d'habitatge mantenen les partides, quan hi havia..., i des de Convergència i Unió volíem fer un salt molt important en aquest tema, doncs, veiem que tot això queda aigualidíssim. Els objectius polítics que vostès es marcaven no surten per enlloc. I, davant d'anuncis falsos, d'universalitzar serveis, de voler donar-ho tot a tothom, però que quan és l'hora de la veritat, que és quan surten els números, que és l'hora de veure si això que es diu hi ha indicis..., ja entenem que és un pressupost que ens diran «no..., és que és de transició», naturalment, molt malament. Escolti, no ni ha cap indicatiu de voler millorar tot això.

I, per tant, amb tota la contundència, convençudíssim i amb voluntat de col·laborar, perquè ja li ho vam dir des del primer dia, ens tindrà sempre que vulgui millorar la qualitat de serveis de les persones, de prestacions, ens trobarà a nosaltres.

El president

Se li ha acabat el temps.

El Sr. Cleries i González

Molt bé. Doncs, i per això –em permet?–, doncs, demanem la devolució, que rectifiquin tot això, perquè no ho hagin de rectificar quan surtin les associacions de familiars demanant-ho.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, diputats i diputades.

El president

Té la paraula, seguidament, pel Grup Parlamentari Popular, l'illustre senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Bon dia a tothom. Hem estat fent una lectura acurada del pressupost i de les memòries que l'acompanyen. I, en principi, els hem de reconèixer que, certament, si a continuació el replicant a l'esmena de la totalitat per part del Govern ens diu que hi ha un increment de re-

cursos i que, per tant, l'esmena a la totalitat té poc sentit, certament sí que és veritat que hi ha un increment de recursos. No sabem, des del Grup Parlamentari Popular, si per convicció d'aquest Govern amb la política de Benestar i Família o si això és senzillament un pagament del peatge que ha de fer el Grup majoritari del tripartit, el PSC, a canvi del manteniment d'aquesta governabilitat inestable que en aquests moments tenim a Catalunya. Però bé, això formaria part d'un altre debat.

El que no hem vist, sí que hem vist els recursos, però no hem vist en aquest pressupost d'aquest Departament són tres coses que ens semblaven importants. La primera, vostès havien parlat en el passat de quins eren els vicis que tenia aquest Departament. Jo ara no entraré a dir si vostès tenien raó o no, ni els repetiré el que vostès deien, perquè tinc un temps molt acotat. Però, no hem vist cap introducció de reforma que serveixi per acabar amb aquests vicis terribles que vostès deien que aquest Departament tenia en el passat, amb la qual cosa no sabem si això només ho deien perquè havien de fer oposició o ara s'han donat que això no era així.

Tampoc hem vist que hi hagin canvis en els programes que serveixin per donar resposta a les demandes que van sorgint, dia a dia, dels nous grups socials i dels nous problemes que la societat, doncs, ha d'afrontar: la gent que té malalties psicosocials, la gent que, afortunadament, malgrat que pugui tenir discapacitats, doncs, pot accedir cada dia més a una vida més normalitzada. Sobre tot això tampoc veiem cap canvi ni cap proposta nova.

I, finalment, tampoc a les memòries, més enllà del pressupost, hem vist cap millora administrativa que simplifiqui la forma de demandar ajuts, els accessos a aquests, els complements de forma immediata, i que incrementi la coordinació i intercanvi de coneixements tant en els municipis com en el tercer sector.

Cap d'aquestes tres qüestions les hem vistes reflectides en els objectius de la conselleria. Que, per cert, i no ho he fet al començament, vull agrair moltíssim a l'honorable consellera que ens acompanyi en una hora tan inadequada per a aquest debat aquí a la sala. (*Remor de veus.*)

Sí que és veritat que la Memòria no és res més que el que la mateixa pàgina web de la conselleria té, i que, per tant, estem davant d'una mera descripció d'objectius i d'una repetició del que ja havíem vist en el passat. Si poguéssim agafar el programa del Windows i fer allò del *Contar paraules* i les repeticions, no hi ha dubte que, en tots els documents que hem tingut per preparar el pressupost de la conselleria de Benestar i Família, les paraules que més vegades sortirien repetides són les de «manteniment i continuïtat». I aquestes paraules, fent l'exercici, que els recomano que el facin, veuran vostès que són les paraules que més vegades surten repetides, sense aportar-nos cap novetat: no hem vist cap projecte ambiciós, no hem vist la voluntat d'un govern que pensi en gran.

Seguint dins del quart Pla d'actuació social, que és vigent fins a l'any 2006, però, no ens ha explicat el nou Govern si tots els objectius que el Pla, que s'havia fet

i preparat des de l'anterior Govern de la Generalitat, està vigent en el seu conjunt, si hi ha alguna prioritat que es vol canviar o algun tema en què es vol posar l'accent.

Ho suposo, perquè estem en el tercer dia de debat, que ara vostès ens diran allò que fa ja aquests dies que sentim, que és: «Aquest és un pressupost de transició. No pateixin. Ja veuran com el 2005 tindrem un pressupost magnífic en el qual es veuran reflectides totes les veritables pretensions d'aquest Govern.» Doncs, bé, quedarem a l'espera.

Tampoc hem sabut veure si es començarà a treballar, ja, a partir de l'any que ve en el cinquè Pla, tampoc hem sabut veure si la nova Llei de serveis socials el que farà serà aplaçar qualsevol mena de canvi en espera de l'aprovació de la nova Llei, i tampoc hem sabut veure si en aquest temps, més o menys de transició, que representarà tot el debat de tramitació, discussió i aprovació de la nova Llei, hi haurà algun canvi de línies, de línies estratègiques.

En definitiva, continuïtat i manteniment de les línies, tal com reconeixen els mateixos documents de la conselleria.

Per exemple, en l'àmbit de l'Administració local, on un esperava grans canvis, es reconeix directament que el que es fa és mantenir les tres línies que en aquests moments ja estaven cedides als municipis: l'atenció domiciliària, els serveis de teleassistència i els serveis de menjadors socials. Cap canvi.

En l'àmbit de família, realment tothom ha tingut una gran decepció. Si un agafa els documents que havien fet de balanç del que havia sigut l'anterior legislatura, el Grup majoritari del tripartit, quan va constituir el seu govern a la ombra, que ara és més un govern a la boira, perquè no fa grans canvis..., un, llegint els documents, veia que les ajudes que s'havien acordat entre el Govern de Convergència i Unió amb el recolzament i l'impuls del PP, a l'anterior legislatura, per a les famílies que tenien nadons i nens petits, eren una cosa trista i ridícula, perquè només Grècia oferia menys diners a les famílies que Catalunya. I, per tant, quan un llegeix això diu: «Doncs, home, ara que manen, realment faran un canvi i hi hauran més ajudes a la família.» Doncs, no, cap canvi. Per tant, seguim només per davant de Grècia, i, en el que són les ajudes en els plans de família, no hi ha cap canvi.

En gent gran, on jo crec que tots podrem coincidir que el gran repte és la dependència, tampoc s'estima cap canvi. El que seria en aquests moments urgent i necessari, que és tenir 1.500 noves places de centres de dia i 9.000 noves places residencials més per afrontar el que serien els reptes més immediats i més urgents de demanda, no té tampoc cap reflex pressupostari. Hi ha tota una expressió literària del que són voluntats però no hi han els diners.

Els recordem que en centres de dia, a dia d'avui, les persones grans que tenen accés a aquests centres són el 0,83 per cent de les persones grans. Malgrat tot, no se'ns presenten propostes de concertació amb el tercer sector; no es presenten propostes de millora de con-

certs, ni de centres, ni de residències; no es presenten programes de coordinació amb els municipis; no es presenten sistemes de millora de retribució per tal de fer efectiu i atractiu el concert, i no es presenta, tampoc, en l'àmbit municipal, cap mena de millora de dotació, ni de coordinació, ni de transferència, i, per tant, l'ajuda domiciliària es mantindrà en un escanyolit –i realment escanyolit– 6,6 per cent de persones grans que reben en aquests moments ajuda domiciliària.

Un tema en què tampoc hem vist cap mena de reflex en el pressupost és la necessària política d'equilibri territorial en l'àmbit de serveis socials i de benestar. Existeixen forts desequilibris entre l'accés a serveis socials entre unes zones del país i altres zones del país. Per exemple, en centres de dia, l'accessibilitat de les persones grans de l'àrea metropolitana de Barcelona doble la de les Terres de l'Ebre. I, per exemple, en el que serien residències, les persones grans de la zona de l'Alt Pirineu i de la Vall d'Aran són les que tenen més accessibilitat.

Amb relació a centres de dia, creiem que hi han zones que pateixen un fort desequilibri, sobre les quals s'hauria de treballar de forma prioritària. No sabem si el que se'ns havia explicat un temps enrere del reforç de les delegacions territorials pot servir perquè això vagi per aquí o no, perquè, més enllà de dir-nos que es volen reforçar les delegacions territorials, tampoc se'ns ha concretat com es reforçaran. I creiem que també hauria estat un objectiu ambiciós, però, a la vegada assumible, que, com a mínim, totes les regions o àrees de Catalunya arribessin al mateix nivell d'accés a residències que el que té en aquests moments l'Alt Pirineu o Vall d'Aran; sobretot quan estem parlant d'un percentatge de només el 5 per cent de les persones grans, no estem parlant de cap cosa que diguis que està resolent tots els problemes que en aquests moments les persones grans, a nivell d'assistència i demandes a l'Administració, tenen.

Finalment, en gent gran, creiem que les polítiques que ha de portar a terme una conselleria com aquesta no són només aquelles que tenen assignades a les partides del pressupost, sinó que la conselleria hauria de tenir una vocació pedagògica i de transversalitat. Hi han moltes coses que són responsabilitat d'aquesta conselleria, que en aquests moments els recursos estan atribuïts a altres conselleries o a altres departaments. Els posaré un exemple: el 30 per cent de les persones grans a Catalunya viuen per sobre d'un segon pis sense ascensor. Molts dels blocs de pisos de Catalunya, fets en el seu moment pel Ministerio de la Vivienda o per qui fos en els anys seixanta i en els anys setanta, no tenen aquests ascensors. A molts d'ells tècnicament l'ascensor no és instal·lable, però en molts d'altres sí. En molts casos, els projectes per afrontar la instal·lació d'aquests ascensors o els fan les mateixes comunitats o els fan els ajuntaments o es fan amb ajudes molt petites dels centres mixtes de rehabilitació d'habitatges, constituïts entre ajuntaments i Generalitat. La labor d'impuls d'aquesta mena de mesures, encara que les partides no corresponguin estrictament a aquest Departament, també és una responsabilitat que aquesta conselleria hauria d'afrontar i que tampoc hem sabut trobar en els documents que se'ns han presentat.

En el camp dels discapacitats, una altra vegada el que trobem són programes en el quals destaca el continuisme i la poca innovació. Nosaltres, des del Grup Parlamentari Popular, creiem que, afortunadament a dia d'avui, la majoria dels 245.000 discapacitats que tenim a Catalunya ja han interioritzat, ja tenen la convicció que poden fer una vida pràcticament normalitzada. I, per tant, ja no estem tant en aquella primera etapa de reconeixement social d'aquestes persones, sinó que, a dia d'avui, les dues línies que nosaltres creiem que la conselleria ha d'impulsar són: una, la del recolzament en els voluntaris que treballen amb aquestes persones, perquè alguns d'ells a dia d'avui no es poden valdre per si sols i han d'anar acompanyats per gent, i, dos, la millora i potenciació dels seus programes d'integració laboral com una via de fer una vida absolutament normalitzada.

En aquests dos camps, més enllà del continuisme i del manteniment, que són les paraules que, com he dit, destaquen, tampoc hi hem sabut trobar cap novetat.

Això sí, creiem que en aquest Departament, sens dubte, és on afloraran més les contradiccions i les diferències que puguin haver-hi entre els membres del tripartit. Per exemple, creiem que serà veritablement interessant veure com la institució que està a Pla de Palau, la Delegació del Govern, pot mantenir una política més o menys coherent amb els seus veïns de Palau de Mar, o sigui, la conselleria.

No hem sentit en aquests dies, amb relació al que ha sigut el problema d'immigració, el tancament de la catedral, quin era el posicionament que tenien alguns dels membres del tripartit i si la conselleria i els seus responsables polítics estaven d'acord o no amb el que feia el senyor Rangel des de la Delegació del Govern.

Serà molt interessant de veure en les properes setmanes i en els propers mesos com el que en el passat era tot solidaritat –permetin-me vostès i no se m'enfadin– «de boquilla» com ara es fa compatible amb la praxis diària de la política del dia a dia.

També ha sigut manifest –ho ha explicat l'illustre diputat, el senyor Cleries, però jo no vull deixar de fer-hi una referència– la contradicció de què ha passat amb el tema de les dotze mil vídues, a les quals, primer, se'ls va enviar una carta que deia que se'ls retirava la paga, després va aparèixer el conseller Nadal, fent tasques de bomber, no sabem si el que va fer va ser assumir la conselleria per vint-i-quatre hores i va convertir la consellera només amb viceconsellera per ell venir a arreglar el problema, finalment, per desautoritzar la conselleria, i, finalment –tot plegat passa en vint-i-quatre hores–, la conselleria fa marxa enrere.

Mirin, una reflexió: les polítiques de pagament de pagues complementàries es van desenvolupar per l'anterior Govern. Aquesta, en concret, a més a més, va tenir el recolzament del Grup Parlamentari Popular. Quan un fa una cosa com aquesta, si després no hi dona continuïtat, el que pot fer és crear greuges, que serien realment tristos, perquè estem parlant de retribucions sobre persones que reben unes pagues realment minses i que fan molt difícil la seva vida diària. Quan es comença aquesta política, i en el Parlament tothom l'acaba aplaudint

i en el carrer tothom l'acaba aplaudint, el Govern que ve a continuació el que té és l'obligació de seguir treballant en aquesta línia, perquè, si no, com dic, es poden crear tristos greuges que serien difícils d'entendre pel conjunt de la societat. Per exemple, ara podrien aparèixer els perceptors de les pensions no contributives, que són seixanta mil i que tenen exactament la meitat de paga, també amb quantitats absolutament minses i que tindrien que millorar, de la que tenen aquestes vídues, i també ens podrien reclamar de forma justa a la Generalitat què és el que nosaltres podem fer per ells.

Algunes coses molt ràpides, per acabar. No hem vist res del què se'ns va dir de cases de cultura que deixarien el Departament de Benestar Social per passar a Cultura. No els recordaré què és el que vostès van dir en el passat quan el senyor Ridao ens proposava en aquest Parlament, dia sí dia també, que els departaments de Benestar i Família i Treball s'unifiquessin. No els preguntaré per a quan, perquè a la millor se'ls fa difícil de justificar-ho, quan en el fons han fet un organigrama de Govern més pensat per donar satisfacció a totes les necessitats d'un pacte que a la necessitat del funcionament més o menys racional o ordenat del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, estrictament per a un torn en contra, l'illustre senyora Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Bon dia, senyores, senyors diputats, consellera, senyor Cleries, senyor López, en primer lloc els haig de dir que el nostre vot és en contra de les seves esmenes a la totalitat, perquè creiem que el pressupost que s'ha presentat és l'adequat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Aquests són uns pressupostos de continuïtat, i no podia ser d'una altra manera i sento tornar-ho a repetir, però tinc l'honor de ser la primera aquest dematí, per part de l'equip de Govern, de poder tornar a dir que estem davant d'uns pressupostos de continuïtat. Aquestos..., i els deia que no podia ser d'una altra manera per la pròpia temporalitat del pressupost, també pel reconeixement del deute, de les subvencions que es van establir l'any 2003, i que en alguns casos superen la totalitat de les subvencions per a l'any 2004. També, per altres compromisos adquirits per l'anterior Govern de Convergència i Unió, donat que molts d'aquests compromisos es varen fixar per a un any de carència, i, per tant, tenen afectació en el 2004.

Tot i així, els haig de dir que estem davant d'un pressupost amb un increment del 16,9 per cent respecte al pressupost del 2003. Això ens permet donar compliment a la Resolució 887/V del Parlament de Catalunya sobre la política social i de benestar la qual preveu que es destinarà el 4 per cent del total del pressupost a polítiques de benestar i serveis socials.

Els haig de recordar, senyors de Convergència i Unió i senyores, la moderació pressupostària de l'anterior

Govern, pel fet..., per tot el que fa a les polítiques socials, ja que el pressupost de Benestar i Família de l'any 2003 suposava només un 3,7 per cent del pressupost global, amb un escàs increment del 0,3 per cent respecte a l'any 2002.

Aquest no és un pressupost que defineixi en la seva totalitat les noves línies d'actuació de política del Departament, per tot el que ja he esmentat, però emmarca clarament les estratègies i les prioritats del Departament. Estem parlant d'uns pressupostos més ordenats, d'uns pressupostos més clars, d'uns pressupostos més transparents. I a tall d'exemple els diré l'aflorament del deute històric que hi havia amb GISA.

Per línies d'actuació del pressupost, quedaria desglossat en els següents percentatges: «suport a les polítiques de la família», un 23,1 per cent; «infància i adolescència», un 11,5 per cent; «gent gran», un 26,8 per cent; «persones amb discapacitats», un 22,4 per cent; «immigració», un 0,3 per cent; «inclusió social i actuacions comunitàries i cíviques», un 9 per cent; «estructura i suport del Departament», un 6,9 per cent.

Jo els parlaré de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, i els vull introduir algunes de les modificacions que s'han fet en aquest pressupost perquè es puguin entendre els resultats. En primer lloc, la despesa corresponent a les subvencions, a l'Administració local per al transport adaptat, que abans estava inclosa, en els anteriors exercicis, dins el Programa de serveis socials d'atenció primària, en aquest pressupost s'ha inclòs en els programes socials assistencials.

En segon lloc, per a l'exercici del 2004, el pressupost corresponent al Programa de direcció i serveis generals dels serveis socials, hi ha un increment de les despeses del capítol 2, principalment pel que fa a «informàtica», «treballs externs», «col·laboracions en la gestió», «material d'oficina» i «comunicacions». Aquest increment es justifica per l'important creixement dels diferents programes de l'ICASS, però és justifica per les mancances importants en els sistemes informàtics del Departament. Cal dir també que enguany s'ha pressupostat a l'ICASS la despesa que va destinada a millorar les condicions de treball del personal i a la prevenció dels riscos laborals.

Tanmateix, en el pressupost de l'ICASS no es contemplen les transferències al Consell Comarcal de la Vall d'Aran, atès que aquesta despesa està centralitzada en el Departament de Governació.

Pel que fa a l'atenció primària, senyor Cleries, senyor López, es pot veure –és cert–, una disminució del pressupost del 2004 respecte del 2003, però es deu, en primer lloc, que a l'any 2003, tal com els he dit abans, el transport adaptat estava consignat dins d'aquest concepte, així com l'aportació als serveis socials d'atenció primària i atenció domiciliària del Consell Comarcal de la Vall d'Aran, i els imports en conceptes d'ajuts d'urgència originats pels convenis amb Creu Roja, per l'atenció als immigrants, i que han estat traspassats a la Secretaria per a la Immigració.

Comptabilitzant tots aquests conceptes al pressupost final de serveis socials d'atenció a la primària té un

increment respecte al 2003 de l'1,27 per cent. Tanmateix, cal dir que el Departament garantirà els diners que l'anterior Govern de l'Estat del Partit Popular, via esmena al Senat, va retallar en els pressupostos estatals, i que finançaven el Pla *concertado*. I estem parlant gairebé d'1 milió d'euros.

El pressupost de l'ICASS és un dels que més ha crescut: un 26 per cent més respecte al 2003. La promoció i l'atenció a les persones grans amb dependència és, conjuntament amb l'atenció a les persones amb disminució, els dos àmbits d'actuació quantitativament més importants de l'ICASS. La partida més important és la destinada a la gent gran, perquè és voluntat de la consellera del Departament incrementar el nombre de places amb residència per a la gent gran, d'acord amb el quart Pla d'actuació social per al període 2003-2005.

Per tant, farem front al dèficit acumulat de manca de places residencials, i es disminuiran substancialment les llistes d'espera. És cert que aquest increment pot semblar insuficient, si tenim en compte la demanda i que s'han registrat únicament aquelles places que eren susceptibles de ser ocupades, donant un valor real d'ocupació i no de maquillatge, com s'havia fet amb anterioritat en incloure com a plaça les que no podien ocupar-se perquè es trobaven en fase de rehabilitació. Tenint en compte les baixes que es produiran, es pot afirmar que a Catalunya, a l'any 2004, unes dues mil persones més podran accedir a l'acolliment residencial.

També és voluntat del Departament incrementar les places de centre de dia. I, pel que fa als complements de les pensions de viduitat, el pressupost del 2004 destina 41.140 milions d'euros, el que suposa un complement a les pensions de viduitat fins a 30 euros mensuals, i per voluntat expressa de la consellera, la senyora Anna Simó, retroactius des del gener del 2004. L'actualització de l'import del complement suposa un augment del 3,85 per cent, un 0,7 per cent per sobre de l'IPC català, un 1,2 per cent per sobre de l'IPC estatal. Amb aquest increment dels ajuts es dona compliment també a la Resolució 57/VII del Parlament de Catalunya.

Tanmateix, al pressupost del 2004 s'incrementa un 24 per cent la quantia de l'ajut i la partida global experimentarà un creixement del 37 per cent. I en aquest moment hi ha el compromís de la consellera que no hi haurà devolucions, o que les devolucions no siguin d'aplicació durant l'exercici del 2004, i fins que s'aprovi la nova llei que ha de regular les prestacions assistencials.

Pel que fa a les atencions, i donat que haig de donar pas a la diputada Carme Porta i per anar reduint la meua intervenció, pel que fa a les persones amb discapacitat, hem dit que aquesta també era una de les partides que més s'incrementava. Els haig de dir que s'incrementaran amb un total de 258 noves places subvencionades, i 16 de titularitat pública. També, 23 noves places de centre de dia, així com la creació de 213 pròpies, concertades i subvencionades de residència.

També, els he de dir que s'ha previst un increment en el nombre d'hores d'atenció precoç per als menors de sis anys, així com la prioritització d'aquesta atenció precoç segons el territori.

Hi ha altres programes, i els vull parlar del programa «Viure en família». El programa «Viure en família», que com vostès saben té com a objectiu el manteniment de les persones amb dependència en el seu entorn familiar habitual, el Govern destinarà 85 milions d'euros del pressupost del 2004 per fer front a les prop de quaranta mil sol·licituds no ateses –no ateses– que corresponen a l'exercici del 2003. Es preveu que fins a setanta mil persones podran beneficiar-se d'aquest ajut. Cal recordar, cal recordar, senyor Cleries, que a l'any 2003, el mes de juliol es va esgotar la partida destinada a aquest concepte. Per tant, no es van poder atendre les sol·licituds posteriors a aquesta data.

L'anterior Govern, senyor Cleries, no va planificar correctament el programa, i va quedar desbordat per les demandes, i no va constar l'aprovació del crèdit corresponent.

Avui, el programa està actiu i passarà de 43 milions d'euros destinats al 2003 a 85 milions d'euros el 2004. Cal dir, també, que per poder estendre aquest programa amb garanties per a tot Catalunya, es preveu que l'ordre anual de «Viure en família» del 2004 sortirà l'últim trimestre d'aquest any, i el programa serà modificat per evitar, per evitar l'alt percentatge de persones que el reben sense ajustar-se estrictament als requisits establerts, i estem parlant d'un 30 per cent.

Els voldria dir quatre paraules respecte a la Direcció General d'Infància, perquè aquesta és la Direcció que no surt mai en el debat dels pressupostos. La Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència ha incrementat considerablement el seu pressupost respecte a l'any 2004, prop d'un 25 per cent. Malgrat aquest increment que és molt significatiu, no podem oblidar que la Direcció General d'Atenció a la Infància i Adolescència ha estat històricament molt maltractada, molt maltractada pressupostàriament, i té un dèficit acumulat d'anteriors exercicis molt importants, tant pel que fa a les inversions dels recursos, el manteniment, la nova creació, les reformes integrals dels serveis existents, o per cobrir les noves demandes que s'han generat aquests últims anys, i que no han estat ateses globalment per l'Administració. I crec que mai hi ha hagut voluntat política per fer-ho. És per això que el Departament de Benestar i Família engegarà un pla de xoc per a la millora de centres de menors amb una partida de 2,3 milions d'euros. Potenciarem els equips dels EAIA, amb un educador de carrer. Es prioritzaran les mesures d'acolliment familiar. Es contemplarà un increment del 3 per cent per a tots els serveis concertats i conveniats de centres residencials, i s'ampliaran els recursos per a menors amb trastorns mentals o amb problemes de drogodependència.

El pressupost també preveu un increment de les partides destinades al Pla interdepartamental per a joves extutelats, que s'ampliarà per la seva intervenció amb mesures assistencials a partir dels setze anys.

I respecte a l'Institut Català de l'Acolliment, que ahir vàrem veure com havia sorprès a molts el canvi respecte a la direcció d'aquest Institut, els haig de recordar que aquesta sensibilitat per l'Institut no es va traduir en l'exercici pressupostari del 2003, perquè durant el 2003

es van aturar durant bastants mesos tots els acolliment familiars perquè no hi havia partida pressupostària, perquè no hi havia diners per pagar els pares acollidors. Tampoc els nanos van poder assistir a tractaments perquè no hi havia disponibilitat pressupostària. Això, en el nou pressupost s'ha corregit i l'Institut funcionarà d'acord amb els objectius per als quals va ser creat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, perdoni, senyora diputada, senyora Capdevila. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Bé, em queda poc temps i llavors intentaré resumir tot el que volia dir-los. De fet, jo em volia centrar en el que era la Secretaria de Família, la Direcció General d'Actuacions Comunitàries i Cíviques i la Secretaria d'Immigració. Però, de totes maneres, a mi m'agradaria poder fer una anàlisi prèvia, una petita introducció, perquè, entre altres coses, suposo que el caprici deu ser meu, senyor Cleries, en tot cas, dir-li que jo no demanaré, ni molt menys, l'empara del president, i, per tant, demostraré bastant més serietat que altres grups.

Però potser amb les seves esmenes a la totalitat vostès el que volen és expressar la seva insatisfacció amb aquests pressupostos. A nosaltres, francament, ens sobta molt aquesta insatisfacció, perquè vostès ho estan dient –l'esmena a la..., el senyor López, el senyor Cleries–, allò que no hi han canvis, que hi ha continuïtat...

Escolti, nosaltres els ho hem dit, per activa, per passiva, portem moltes hores de debat, els ho hem dit en quasi tots els departaments: aquests són uns pressupostos de contenció, uns pressupostos de transició i què més voldríem nosaltres que ens satisfessin també plenament a nosaltres, perquè és evident que nosaltres haurem d'assumir molts compromisos que fins a darrera hora va estar signant l'anterior Govern, i fins a darrera hora va estar endeutant i comprometent el Departament i, per tant, la despesa que estem discutint enguany.

Per tant, nosaltres no entenem aquestes crítiques que vostès fan a aquests pressupostos, perquè són, en part, seus; «en part seus» vull dir en aquests compromisos, en aquestes línies que vostès durant els vuit darrers anys han estat pactant, el Partit Popular i Convergència i Unió, i els compromisos que van anar adquirint, i, per tant, tot allò que ens van deixar.

De totes maneres, nosaltres, dit això, nosaltres els podem dir que ens satisfà per tot allò que té de nou, aquest pressupost: allò, la transparència, en la qual vostès no ens poden donar ni molt menys lliçons; la contenció, i, evidentment, les noves polítiques que s'impulsen. (Pausa.) Vostè vagi rient, senyor Cleries, però és evidentment que sembla que gairebé el 17 per cent d'augment en el pressupost no el satisfà, quan vostès van ser incapços durant tota la darrera legislatura d'arribar a allò que la Resolució del Parlament de l'any 98 els deia d'arribar al 4 per cent del total de la despesa precisament en aquest departament. I vostès ho van incomplir constantment. Ara ens diuen que nosaltres ho incom-

plim, quan el que estem fent és serietat, responsabilitat i complir allò que el Govern de Catalunya, el qual nosaltres respectem, l'anterior Govern també, va comprometre i ens va deixar.

Nosaltres..., com deia, pel que fa a polítiques de família, és evident el canvi d'orientació. La Secretaria de Família ara té un pes polític i de gestió que mai no havia tingut. S'impulsen i coordinen les actuacions del Departament en aquest àmbit, i això vol dir de forma transversal: els ajuts econòmics, la violència en l'àmbit familiar, els programes de suport en tota la seva amplitud, la conciliació de la vida familiar i laboral i, a més a més, les actuacions se'ns plantegen donant cabuda a tot tipus de famílies i no només a la família nuclear, clàssica. La Secretaria, de fet, ha obert les portes a la realitat i no es dedica a potenciar un sol model, un únic model familiar, com es feia fins ara.

D'acord amb la convocatòria de subvencions de l'exercici anterior, hi ha una recurrència d'un pressupost de 120.000 euros que es podrà augmentar segons la disponibilitat pressupostària.

I dins la nova línia de convocatòria, hi ha prevista, precisament, una nova convocatòria per a aquelles famílies amb trigèmins i quadrigèmins menors de dotze anys en situació d'especial vulnerabilitat, que no es donarà de forma gràciable, sinó que es farà amb convocatòria pública i en què es preveuen sol·licituds... D'entrada l'import de sortida serà d'uns 197 milions, perdó, d'euros i es pot arribar fins als 600.

Els ajuts per a infants menors de tres anys i infants menors de sis anys per a les famílies nombroses es mantenen amb aquest augment, que ja s'ha fet palès, de vint-i-cinc euros, i, de fet, la novetat és que s'hi afegeixen les famílies monoparentals, unes famílies monoparentals que precisament estan en situació d'especial vulnerabilitat i sobre les quals el senyor Cleries semblava carregar totes les culpes de la manca d'ajuts familiars i del desori que ens va deixar en el tema dels ajuts familiars, precisament, el Govern de Convergència i Unió.

Els pagaments proporcionals, vostès..., de fet, això seran quatre pagues, seran proporcionals, però seran quatre pagues; vostès no van fer mai quatre pagues. De fet, infants que fan demanar quan tenien tres anys..., que les seves famílies van demanar ajuts l'any que feien tres anys i ni tan sols tenien dret a paga proporcional. És a dir, vostès només van fer tres pagues sempre, i, de fet, poden presentar-los exemples dels quals nosaltres teníem coneixement ja en l'anterior legislatura. Vostès mai han donat quatre pagues, ni pretenien donar quatre pagues, i, per tant, si us plau, deixin de fer demagògia.

De fet, s'han dit moltes coses també, en la Secretaria per a la Immigració. A mi no m'agradaria recordar com va sortir l'anterior Pla interdepartamental. De fet, es va presentar la mateixa setmana que la Comissió d'Estudi d'aquest Parlament presentava les seves conclusions i, per tant, desoïnt les recomanacions d'aquest Parlament; va ser un pla sense pressupost al darrere i, al nostre entendre, molt poc rigorós. De fet, gran part de les iniciatives que l'anterior Govern va fer sobre el tema —la Llei de retorn o la xarxa d'intermediació laboral—

van ser, precisament, iniciatives d'Esquerra Republicana de Catalunya que va fer seves el Govern i que nosaltres vam aplaudir, però, en tot cas, no es poden apropiat també del treball seriós i rigorós que es va portar també des de l'oposició en aquest Parlament.

S'està elaborant el Pla de ciutadania i immigració. Evidentment, es farà les polítiques transversals que calen des de la Secretaria d'Immigració i, a més a més, senyor López, sí que s'han dit coses, s'està actuant. Precisament, una de les coses que s'ha dit és que, evidentment, els diversos tancaments, possiblement, arribaven en el pitjor moment. Nosaltres, des del Departament, s'ha fet la medicació que ha calgut, però el que sí que nosaltres hem dit, per activa, per passiva i per totes bandes, és allò que possiblement un dels problemes d'arrel era la manca de recursos que el Govern del Partit Popular va tenir en aquest tema...

El vicepresident primer

Senyora Porta...

La Sra. Porta i Abad

...la llei, la mal dita, diguem-ne, Llei d'estrangeria, que en tot cas és una llei només dedicada a la immigració. I, a més a més, és evident que nosaltres hem aplaudit aquelles iniciatives del Govern de l'Estat que poden millorar la situació a Catalunya. En tot cas, n'hi ha d'altres que, evidentment, nosaltres no defensarem o podem no estar-hi d'acord...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyora Porta.

La Sra. Porta i Abad

Se m'ha acabat el temps. Tenia molt poc temps; si de cas, en la rèplica continuaré amb algunes qüestions.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies. Poden fer ús del torn de rèplica; ara, l'illustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Bé, jo citaré algunes coses. És cert, aquests pressupostos són tan transparents que falten recursos, i d'això tenen la transparència, deu venir per aquí, perquè per a molts programes socials, per a les grans innovacions, falten recursos; d'aquí ve la transparència.

I vull explicar coses que no m'ha donat temps abans... Atenció a les persones amb disminució. Vull citar una partida: tot el que fa referència a centres especials de treball i treballadors autònoms. Aquesta partida baixa de 38,2 milions executats l'any passat a 31,7 pressupostats enguany. Aquesta és la normalització laboral que vol promoure el Departament?

O, per exemple, en places de residències assistides per a persones grans. El PSC - Ciutadans pel Canvi deia

2.500 places noves per any, en quatre anys 10.000; la consellera en va anunciar 6.800, que vol dir 1.700 per any; les que estan fent són les que estaven en marxa i que no es van poder executar perquè alguns permisos d'obres es van donar de forma molt tardana. I altres inversions. Escolti, l'altre dia jo vaig tenir la sorpresa..., vaig anar a un acte a Sant Vicenç dels Horts i em diuen: «Ah, es fa un altre casal cívic a Sant Vicenç dels Horts!» Dic: «Sí, al barri de Sant Josep, que en deuen fer un altre sobre el que ja es fa, perquè és el mateix que ja s'estava fent...», i que, per tant, estan repetint vostès..., i han anat a explicar moltes inversions. Repetició de la jugada. Per tant, són inversions que s'estaven fent.

Vostès abans, i s'ha dit, criticaven moltes coses. Escolti, FiraGran, que tant ho criticaven, eh?, veig que l'han fet, i fins i tot persones que no tenen res a veure amb FiraGran i amb les polítiques de gent gran hi desfilen per allà, secretaris generals d'altres departaments... Perfecte. Però vull dir, per tant, s'apunten això i allò que van criticar tant alguns que estan aquí asseguts, eh?, la Carta de drets i deures presentada al Palau Sant Jordi amb milers de persones era tota la informació que el Departament de Benestar i Família va posar en el seu estand.

Per tant, avui vostè estan vivint del que nosaltres vam fer (*remor de veus*) i, fins i tot, ara, amb les recurrències..., amb les recurrències pressupostàries els ciutadans i ciutadanes de Catalunya tenen la sort de poder estar gaudint de moltes prestacions, perquè, si fos per les iniciatives que hi ha en aquest pressupost, res de res de nou –res de res de nou.

I, per tant, ens preocupa, perquè, escolti, sí, grans comissions d'experts per fer tot el tema d'una nova llei de serveis socials –el Parlament hem vist que queda molt allà al final–, molt bé, sàpiguen que nosaltres hi volem col·laborar, tota la col·laboració; ara, si és per fer la lletra però que la música no soni, escolti... I la música sona en el pressupost, i en el pressupost no es veu cap indicatiu d'universalitzar serveis, cap indicatiu de drets socials, i totes les coses que s'anaven universalitzant van en retrocés, per tant, això ho han de mirar.

I, escolti, jo entenc que la consellera ha volgut rectificar; la senyora Capdevila deia: «La consellera...» Escolti, jo hi estic d'acord, rectifica, però aquí no posa el que vostè ha dit, aquí no diu que sigui retroactiu des de gener; aquí diu que serà a partir de l'agost. (*L'orador mostra un llibret.*) Escolti, aquest llibret és seu, eh?, no és nostre. Per tant, diguem les coses pel seu nom, diguem que «ens vam equivocar», vostès es van equivocar, i, per tant, facin-ho tal com Déu mana.

Una altra cosa, «Viure en família». Escolti, es va resoldre tots els registrats el primer semestre del 2003 i el segon semestre, que hi va haver canvi de govern, vostès havien de seguir. Que no hi havia prou recursos? Bé, nosaltres els anàvem incrementant en funció de la necessitat. Però no diguin més això dels requisits. L'altre dia va sortir una notícia que el 50 per cent del «Viure en família» atorgats, que vol dir quinze mil famílies, van enganyar en els papers. Escolti, si van enganyar vol dir quinze mil metges que van fer el certificat, i això ho estan dient vostès, que quinze mil metges han fet el

certificat malament. Això potser ho haurem de dir al Col·legi de Metges, potser, que el Govern està dient que els metges fan malament els certificats. Com poden dir que els papers estan malament? Els certificats, els fan els metges.

Per tant, els demanem el retorn d'aquests pressupostos i ho diem convençuts, perquè no responen als reptes de futur que té Catalunya, ni per a la gent gran, ni per a la immigració, ni per tot el que és donar uns serveis socials de qualitat que tendeixin a universalitzar-se, que tendeixin a entendre el dret social que tenim les persones quan hi ha una necessitat a ser atesos.

Per tant, que se'ls quedin, que els modifiquin, i esperem; si és per fer-los millor, comptaran amb tota la nostra col·laboració, suport i entusiasme.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cleries. En nom del Grup Popular, el diputat, l'illustre diputat senyor Joan López, té la paraula.

(*Veus de fons.*)

El Sr. López Alegre

Voldria, fil per randa, de les intervencions dels diputats..., diputades, perdonin...

El vicepresident primer

Un moment..., un moment, senyor López, perquè som pocs i encara no ens entendrem ni ens escoltarem...

El Sr. López Alegre

Ja passa això...

(*Pausa.*)

El vicepresident primer

Gràcies, té la paraula.

El Sr. López Alegre

Deia que una mica agafant el fil de les intervencions de les diputades que donen recolzament al Govern, volia fer algunes consideracions, com a mínim, per situar les coses en el que des del nostre modest punt de vista seria el seu just terme.

Ens deien que aquest era un pressupost del Departament més ordenat. Miri, ho celebrarem, i si ahir deia en sanitat que no estava disposat a fer gaire actes de fe perquè l'experiència ens deia que amb vostès els actes de fe acabaven no cristal·litzant mai, en aquest cas ho faré, però li demanaré algunes coses si us plau.

Per exemple, associacions sense afany de lucre dedicades al manteniment i al treball al que abans eren barris públics, com pot ser, per exemple, la FAVIBC, es queixen que les ajudes que reben per una banda de Treball i per l'altra de Benestar i Família, les de Benestar i Família no les estan rebent, amb la qual cosa el seu treball sobre el territori queda absolutament condicionat o en

vies que ho puguin deixar de fer. Jo crec que ja que vostès diuen que aquest és un pressupost més ordenat, estarà molt bé que comencin per ordenar els pagaments del dia i que els puguin portar a terme.

Amb relació... He fet una sèrie de punts. Amb relació al tema de la polèmica sobre les pensions i les pagues complementàries, sobre això, nosaltres estarem molt disposats a no fer-ne gaire llenya, perquè al final estem jugant amb gent que el que té són pagues que estan per sota del llindar de la dignitat.

Però, especialment a Esquerra Republicana, ara que té un paper central a la política espanyola, cosa que de per si no deixa de ser una contradicció, des del meu modest punt de vista, per cert, els diré una cosa. Mirin, el millor que poden fer en favor de les viudes és millorar les bases reguladores. Durant vint-i-cinc anys, amb governs de Franco, de la UCD i del Partit Socialista, aquestes bases reguladores no es van tocar –no es van tocar–, i va ser quan va haver-hi el Partit Popular que es van millorar aquestes bases reguladores. (*Veus de fons.*) Després aquí, al Parlament de Catalunya, es van portar a terme aquestes pagues complementàries... –senyor diputat, quan vulgui vostè demana la paraula i intervé, mentrestant seguiré jo. (*Més veus de fons.*) A partir d'aquí, per tant, els dic: «Mirin, el millor que vostès poden fer per a les vídues, des d'Esquerra Republicana, és collar el senyor Zapatero..., és collar el senyor Zapatero perquè aquestes bases reguladores que nosaltres, des del Govern, vàrem començar a millorar, vostès les continuïn millorant i les posin en el paper que els pertoca». Com que ens passem tot el dia parlant d'herències, com si en comptes d'estar al Parlament estiguéssim a cal notari, els diré que en aquest cas el Partit Popular, les nostres herències en aquest camp, les assumim i les assumim a plena satisfacció.

I no he de dir-los què és el que vostès estarien fent –muntant manifestacions, manifestos, firmes de la gent que sempre ho sol firmar tot, que són els mateixos que es repeteixen mil vegades– si ens haguéssim atrevit des del Partit Popular a dir, ni en veu baixa o amb la boca petita, que un 30 per cent de la gent comet irregularitats a l'hora de demanar ajudes a la Generalitat. Ens estarien dient que volem retallar les ajudes socials, que som uns «tios» terribles, que només volem afavorir els rics... O sigui, seria una cosa terrible. Ara, quan ho diuen vostès, aleshores nosaltres hem de callar. Doncs, escolti'm, si realment això és així i s'estan cometent irregularitats, quines són les mesures que hi han en l'articulat del pressupost i quins canvis han proposat vostès, més enllà de la denúncia al seu Departament, perquè això es modifiqui? Cap. I, per tant, a la conclusió a què arriba el Grup Parlamentari Popular és: això sona a excusa de mal pagador, per no complir els compromisos que el Govern de la Generalitat –és igual, sigui el color que sigui– havia assumit en el passat.

Ja han parlat vostès d'infància, però mirin, per exemple, en el procés cada vegada més nombrós de famílies que comencen processos internacionals d'adopció, no hem vist cap mesura en aquest pressupost que ajudi les famílies en aquests processos. Cosa que, per cert, és molt poc progressista, perquè, si no, quan aquestes ajudes no vénen, el que s'acaba fent és tan sols afavo-

rir aquelles famílies que es poden pagar els viatges, els seus viatges a l'estranger.

I, finalment, tampoc ens han dit res sobre les qüestions d'equilibri territorial. Què faran perquè els accessos als centres de dia siguin equilibrats en el territori i no hi hagi una diferència del cent per cent? Què faran perquè en l'accés a les residències no hi hagi una diferència de quatre punts entre unes àrees i altres del territori? Sobre això tampoc, en la seva intervenció, hem sentit res.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. Poden ara intervenir els grups per posicionar-se. (*Veus de fons.*) Perdó, és veritat, per al torn de rèplica, la senyora Porta té la paraula.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. A veure, s'han plantejat algunes qüestions... Respecte als CET, pel que fa al Programa d'ajuts a la creació de nous llocs de treball i per a la gestió de l'àmbit de treball, l'ocupació i la formació, el resultat pressupostari és inferior a l'any 2003, però, si es compara la despesa final efectuada de l'any 2003 amb la previsió de despesa per al 2004, l'increment és, de fet, d'un 7,21 per cent. L'ICASS ha pressupostat un increment de l'oferta en places de centres ocupacionals fins a dues-centes noves places, que s'afegiran a les ja existents.

En el tema de «Viure en família», a veure, de fet, nosaltres no estem dient que les famílies facin frau o que els metges cometin frau. El que estem dient és que vostès no van posar criteris, no van posar criteris en la seva ordre de convocatòria per fer les valoracions. No és que les..., de fet, a nosaltres se'ns demanava quines són les mesures per posar fre a això. Nosaltres ho farem en l'ordre de convocatòria, que precisament el que farà, senyor López, és regular els tipus de dependència, que fins ara no estaven regulats.

Com començo dient quasi pel final, pel que fa a les adopcions internacionals se'ns diu que nosaltres el que hem fet en aquest pressupost és no afavorir-les. Possiblement nosaltres mantenim el que hi havia, però el que sí que hem fet ha sigut desencallar tot el que fa referència a les adopcions nacionals. De fet, era un tema encallat fa moltíssims anys, era un tema que, a més a més, no podem oblidar; no podem oblidar que hi ha molts menors a Catalunya i molts menors al territori que necessiten precisament una família, i nosaltres és el que hem fet, precisament: desencallar aquest tema per facilitar els drets d'aquests nens i aquestes nenes.

Bé, és que s'han dit tantes coses... A vegades, és allò de..., sembla que hem tingut temps per demèrits, però en canvi no tenim temps per mèrits, no? És a dir, tot el que fa referència a la mala gestió heretada, evidentment, és culpa nostra; les inversions són seves i la mala gestió és nostra. Escolti, nosaltres els hem fet aquí una quantitat de referències a les despeses que vostès van comprometre; fins al 7 de desembre vostès encara estaven signant un conveni amb Simphony, que, per cert, té moltes irregularitats en el tema de la manca de publi-

citat pública i de concurrència pública, precisament, per atorgar la subvenció precisament a una empresa i no a una associació d'iniciativa social, com marcava..., sinó que vostès varen estar comproment fins a l'últim moment, amb un govern en funcions, la despesa d'aquest Departament.

Però és que, a més a més, nosaltres, és que els podem mostrar exemples claríssims d'aquesta bona gestió que nosaltres estem fent, aquesta contenció i aquesta racionalització de la despesa. Un exemple: l'any 2004, l'anterior Govern havia pressupostat 120.000 euros per a l'edició del material de «Temps de família»; s'han editat 40.000 exemplars d'aquest programa, però la publicació en format llibret, precisament, de tot aquest material ha estat un estalvi important respecte als formats editats anteriorment. El cost total ha estat de 21.974 euros enfront dels 120.000 que vostès pensaven gastar. És a dir, és un exemple claríssim que nosaltres estem millorant la contenció, millorant la transparència, millorant la gestió i, per tant, evidentment, posant ordre a la despesa i a tot aquest desori que...

Vostès ens diuen: «la universalitat». A veure, nosaltres, de fet, estem posant les bases... Els canvis no es poden fer d'un dia per l'altre, i, això, els ho hem dit nosaltres des d'aquesta tribuna diferents vegades, i recordo diferents ocasions. La universalitat, és evident que no es pot fer d'un dia per l'altre. Nosaltres hem començat tot un procés, precisament a partir de la Llei de serveis socials, de participació, de consulta amb les entitats, de com participa la ciutadania, i en aquest procés nosaltres anirem definint precisament aquesta cartera de serveis i com definir aquesta universalització. I els canvis, precisament perquè no poden ser d'un dia per a l'altre..., nosaltres el que no podem fer és començar a retallar tot allò que vostès van fer, tot allò que vostès van comprometre i que després ens diguin que ho hem fet malament perquè hem deixat la gent, allò, sense ajuts.

Nosaltres el que hem de fer, i es visibilitzarà en els canvis, la consellera els liderarà, aquests canvis..., el 2007 vostès no tindran no només cap raó per a la crítica, sinó que és que no sabran on agafar-se, perquè nosaltres ho hauréu fet bé (*remor de veus*), i, a més a més, en els propers pressupostos nosaltres començarem a demostrar on són aquests canvis i començarem a demostrar que els canvis són possibles. El que passa, que és evident que aquest –com els hem dit ja a bastament en aquest inacabable debat– és un pressupost de transició, i, per tant, nosaltres votarem en contra de les seves esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Porta. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Bon dia, senyores i senyors diputats. Presentem, és cert, els pressupostos de Benestar i Família amb les mateixes coordenades que els presentats fins ara. Un pressupost real i possible; per tant,

de contenció. I un pressupost que transita entre una forma de fer i unes noves prioritats. Reconeixent, com s'ha anat repetint al llarg d'aquest debat, perquè és així, les circumstàncies que caracteritzen els pressupostos d'enguany, també s'apunten, com no podia ser d'una altra manera, quines són les prioritats, com són les polítiques socials; és cert, incipients, però que indiquen ja la voluntat i el compromís de desenvolupar-les al llarg dels propers exercicis.

L'herència del Govern anterior, no només l'hem de mesurar en les xifres econòmiques del pressupost. L'hem de mesurar especialment pel que fa al nivell de serveis i prestacions i a la coherència d'aquests. L'herència no és només el dèficit generat, el nivell d'endeutament, la despesa compromesa, sinó que també és, la nostra situació, per sota de la mitjana europea, a la cua d'Europa, pel que fa a la inversió social i per sota de moltes altres comunitats autònomes. Ho hem dit en moltes ocasions, i si ho diem és per assenyalar el camí fins arribar al que consideràrem propi del progrés social que creiem que necessita la nostra societat. Aquesta és també l'herència tant del Govern anterior de la Generalitat com del Govern anterior de l'Estat; una herència que, per remuntar-la, serà necessari un camí llarg. Ens agradaria anar més de pressa, és cert; però és que estem molt avall.

Creiem, estem convençuts que la inversió social és el que fa un país amb qualitat de vida, ric, cohesionat, amb progrés, des de la igualtat d'oportunitats i la plena ciutadania. I parlo d'inversió social, i no de despesa social plenament conscient. Inversió social perquè volem que les prestacions i els serveis siguin realment el quart pilar de l'estat del benestar. Per si en tenien dubtes, que semblava que els tenien, apostem per la universalització dels serveis socials, pel lideratge, el discurs i el model de benestar que creiem que ens han de caracteritzar i situar-nos entre els països més avançats pel que fa a les seves polítiques socials. Oportunitats perdudes, senyors i senyores diputats, que aquest Govern redreçarà, i esperem comptar amb vostès per poder-ho fer, perquè ens hi juguem molt.

Vull remarcar-ho avui, en aquesta primera presentació, en aquesta presentació del primer pressupost de legislatura. El compromís cap a una societat amb un estat del benestar avançat fa que el pressupost de Benestar i Família creixi prop del 17 per cent respecte al pressupost de 2003, i s'apunten ja algunes prioritats. Però, si és important l'increment del pressupost d'aquest Departament, igual o encara més important és la una nova orientació de les seves polítiques.

D'aquestes prioritats –ja s'ha anunciat anteriorment–, el 26,8 per cent del pressupost s'adreça, es destinarà a gent gran, la major part destinat a la creació de sis-centes noves places residencials, públiques i concertades, i deixar-ne seixanta-vuit a centres de dia. Estem parlant de places reals, susceptibles de ser ocupades, i no com feia el Govern anterior i com ja ha explicat la diputada Capdevila, d'inflar la xifra amb places que estaven encara en remodelació, per tant, no susceptibles de ser ocupades i, per tant, també creant així falses expectatives. Volem que les polítiques adreçades a la gent gran reforcin el dret a l'envelliment actiu i digne. I el que no farà mai aquest Govern, senyor diputat, és gas-

tar-se els diners, molts diners, portant en autobús els avis als mítings, com feien amb el senyor Mas.

Pel que fa als complements de les pensions, ja ha estat respost, però sí que dir que va ser una altra oportunitat perduda. Senyores i senyors diputats, el compliment de les pensions no ha de ser de forma graciable en una disposició addicional de la Llei de pressupostos; ha de ser per llei, perquè ha de ser un dret, tal com presentarem en la llei de complements de les pensions més baixes, mentre aquestes no s'aproximin al salari mínim interprofessional. És precisament aquesta oportunitat perduda la que provoca disfuncions i que aquest Govern redreça amb l'augment del topall dels ingressos anuals per accedir als ajuts, l'augment fins als 360 euros anuals amb efectes retroactius, i la presentació de la Llei que ja he esmentat. És precisament aquesta oportunitat perduda la que cal corregir i redreçar; igual que l'oportunitat perduda també quan al Congrés dels Diputats, amb el Govern del PP sense majoria parlamentària, el Grup de Convergència i Unió i el Partit Popular van votar en contra de fer compatibles les pensions de viudetat amb el SOVI, qüestió que aquesta mateixa setmana el Congrés ha pres en consideració.

Volem uns ingressos dignes per a una vida digna. Volem fer front a la pobresa de les persones grans, i especialment de les dones grans, que sabem perfectament tots plegats que són un dels col·lectius més vulnerables a l'exclusió social.

Aquest Grup Parlamentari també ha estat sempre defensor i pioner de les polítiques de suport a les famílies, entenent aquestes tant pel que fa a les ajudes directes com a la creació de serveis per tal de millorar la qualitat de vida dels seus membres, i així també repercutir en la millora de la qualitat de vida de tota la comunitat. Les ajudes directes a la família s'incrementen el 32 per cent; s'amplien per a infants menors de tres anys, fins a sis anys, per a les famílies nombroses i monoparentals. I vull destacar especialment l'accés a les prestacions de les famílies monoparentals, perquè sempre hem defensat que s'han de contemplar tot tipus de famílies, la seva diversitat, la seva pluralitat. Són en bona part les dones, les que formen el gruix de les famílies monoparentals; no ho perdem de vista.

També ens agradaria anar més de pressa en qüestions de polítiques de suport a les famílies, en les ajudes, tal com ens havíem compromès, però és que estem molt avall, és que el camí és llarg.

Dins els programes de suport a les famílies, destacar també l'increment del programa «Viure en família», fins a 85 milions d'euros, respecte als 43 que hi havia pressupostats per al 2003, cosa que permetrà acollir també noves famílies amb persones dependents a càrrec. Per cert –ja s'ha dit anteriorment–, repassar també que l'any passat es van generar i tramitar al voltant de quaranta mil expedients més dels previstos inicialment segons el pressupost; per tant, sense consignació pressupostària; per tant, expedients que encara ara s'estan resolent; per tant, també creant així falses expectatives i desconfiança cap a l'Administració, quan ha de ser aquesta prestadora de serveis des de la confiança i des de la transparència. Un cas més, per tant, de mala ges-

tió; un cas més, per tant, que cal redreçar, generant noves confiança cap a la ciutadania, amb l'augment de la partida, com dic, al pressupost i amb una millor gestió del programa.

Els ajuts directes, els celebrem, però celebrem també la voluntat d'ampliar els recursos que es traspassen als ajuntaments per a l'atenció domiciliària i els centres de dia, perquè, com he dit, una veritable política social és ajudes directes i és serveis que serveixin directament les persones. Les diputades anteriors ja han explicat el tema sobre aquesta partida.

Les polítiques adreçades a les persones amb discapacitat representen el 22,4 per cent del pressupost de Benestar i Família. Destacar les 487 noves places de residència, 200 places de centres ocupacionals, l'increment del nombre d'hores d'atenció precoç per a infants menors de sis anys, com ja s'ha exposat. Cal de manera prioritària posar ordre i coordinació en aquestes polítiques adreçades a les persones amb discapacitat. És urgent, diria jo.

També les polítiques d'infància i adolescència són inversió, amb un pressupost prop de 114 milions d'euros. En aquest sentit, s'engegarà el pla de xoc amb inversions per a la millora dels centres dels menors –una altra herència que cal ara redreçar, perquè l'atenció a la infància i a l'adolescència en situació de risc és prioritària–, amb centres, amb recursos, amb qualitat, des del treball comunitari i l'entorn, amb la incorporació, per exemple, de l'educador de medi als equips d'atenció a la infància i a l'adolescència. Tots sabem, per exemple, la situació de menors estrangers no acompanyats que necessiten urgentment una política molt més integradora.

Parlant d'immigració, pel que fa a les polítiques d'immigració, vull destacar el canvi d'orientació, el necessari canvi d'orientació o la necessària política global no realitzada fins ara amb un pressupost que podem considerar petit, perquè no és el pressupost de la Secretaria d'Immigració el que s'ha d'adreçar a polítiques d'immigració, sinó els pressupostos que incideixen en la cohesió social, com és l'educació, la sanitat, el fons d'atenció als barris, per posar alguns exemples, que han d'incidir en el territori concret, perquè és el territori concret on es conviu, com apuntava ahir el president de la Generalitat. Polítiques globals i coordinades que treballin en la integració i en la cohesió de tota la societat dels nostres municipis, com a estratègia, com a gestió dels impactes que provoca el fet de la immigració en la nostra societat, destacant aquest canvi d'orientació que aquest pla d'immigració i ciutadania forçosament s'ha de fer amb concertació i en cooperació amb el món local.

Els pressupostos, en definitiva, és un reflex del programa d'actuació. I defensem aquí, avui, uns pressupostos que han de desenvolupar unes accions amb diàleg i amb concertació amb els diferents agents, especialment –ho torno a dir– amb el món local.

És per tot el que he exposat que votarem a favor d'aquests pressupostos i evidentment en contra de l'esmena, i ho farem amb contundència.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Prados. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir. *(El Sr. Cleries i González demana per parlar.)* Perdoni, senyora Comas... Digui'm, senyor Cleries?

El Sr. Cleries i González

Demano la paraula per allusions i contradiccions.

El vicepresident primer

Té un minut.

El Sr. Cleries i González

Bé, la senyora Prados ha fet una afirmació completament falsa i, si fos veritat, que ho porti als tribunals. Nosaltres mai no hem pagat amb fons públics cap autocar per portar gent a cap míting i, si és veritat i ho afirma aquí, doncs està incomplint el seu deure com a diputada perquè això ho hauria de denunciar i, si no, que retiri aquesta acusació completament falsa.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cleries. *(El Sr. Ferran i Serafini demana per parlar.)* Senyor Ferran, demana vostè la paraula? *(Veus de fons.)* Un minut.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, senyor president. Em sembla recordar que la senyora Prados no ha dit això que està dient el senyor Cleries que ha dit. La senyora Prados ha volgut donar a entendre a aquesta cambra que amb diners institucionals s'aprofitaven actes organitzats pel Departament de Benestar Social perquè el senyor Artur Mas pogués promocionar la seva candidatura. En aquest sentit, senyor president, li recordo que aquests actes, casualment, eren massius quan s'acostaven etapes electorals i eren reduïts quan no hi havia contesa electoral.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ferran. *(El Sr. Cleries i González demana per parlar.)* No, no hi ha més paraules, senyor Cleries. Senyora Comas d'Argemir, té la paraula.

(Remor de veus.)

Esperi, esperi un moment, senyora Comas. Si us plau, si us plau, es va a procedir a la intervenció d'un grup.

(Pausa.)

Té la paraula senyora Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, començo per dir que votarem en contra de l'esmena aquesta, de retorn, que ha presentat tant el Grup del Partit Popular com el Grup de Convergència i Unió.

I començaré pel difícil, perquè la resta serà molt fàcil. El difícil és el tema que ha sortit aquests dies de les pensions. Hi ha hagut un problema, hi ha hagut un error, s'ha arreglat, ja està, punt i a part; s'ha arreglat, ja està.

Sembla mentida que el Partit Popular tingui la barra de dir que les pagues estan per sota de la dignitat. És veritat, és que és veritat, però és que alguna cosa hi tenen a veure vostès. Però és que a més a més vostès, Partit Popular, estan en contra dels complements a les pensions, hi estan en contra: van fer una llei a Madrid per impedir que les comunitats autònomes donessin complements a les pensions. I vam fer en aquesta cambra un recurs d'inconstitucionalitat contra aquesta decisió del Partit Popular. Per tant vostès, en aquest tema, escoltin...

(Remor de veus.)

El vicepresident primer

Un moment –un moment–, senyora Comas, si us plau, un segon, perquè –ho repeteixo–, pocs que som i es fa difícil escoltar-nos, eh? *(Remor de veus.)* Si us plau, es prega silenci. *(Pausa.)* Senyora Comas, perdoni...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Per tant, simplement reiterar que el Partit Popular està en contra dels complements a les pensions, punt. Ni petits ni grans ni res, vull dir..., ja està, aquesta és la seva posició.

I per altra banda, és clar, també vull recordar que no solament s'ha solucionat el problema que va haver-hi, sinó que en els acords del Govern catalanista i d'esquerra hi ha un acord per fer una llei de cara a establir complements a totes les pensions, no només a les de viudetat, que són les úniques en què va pensar el Govern de Convergència i Unió: a totes les pensions, perquè hi ha pensions no contributives que són fins i tot molt més baixes que les pensions de viudetat. Això era el difícil, perquè ha sigut la tempesta política d'aquests dies.

El fàcil: rebatre els arguments a partir dels quals els dos grups presenten aquesta esmena a la totalitat. I això és molt fàcil, és molt fàcil perquè el problema que hi ha hagut aquests dies no fa bona la política de Convergència i Unió d'aquests vint-i-tres anys, no la fa bona ni molt menys. I, vaja, hem d'estar repetint, en comentar departament a departament, els condicionaments que ens vénen en els pressupostos, uns pressupostos totalment compromesos pel tipus de política que ha fet Convergència i Unió, que ha actuat –pel que fa referència al Departament de Benestar i Família i pel que fa referència, en concret, al que eren les direccions generals a serveis comunitaris i d'acció cívica– ha actuat de repartidora, com a muntatge propagandístic i clientelar. I, efectivament, s'ha utilitzat l'estructura d'aquestes direccions generals per fer propaganda partidista i portar..., efectivament, doncs, utilitzar com a propaganda per al senyor Mas.

Doncs, sí, això s'ha fet molt clarament, i altres actuacions com que des del Departament de Benestar i Fa-

mília s'han concedit ajuts i subvencions ja compromesos per al 2004. Què s'havia de fer? Deixar de pagar? Doncs, no, s'han hagut d'incorporar. S'han hagut d'incorporar i, per tant, el pressupost està condicionat, entre altres coses, per aquests compromisos que ja havien assolit.

I a més a més actuacions amb irresponsabilitat per part del Govern de Convergència i Unió. En què, en concret? Per exemple, per posar un exemple, en el programa «Viure en família» preveuen..., una previsió d'atenció de cent mil persones en quatre anys –cent mil persones en quatre anys. Obren la convocatòria sense la reserva de crèdit suficient i el primer any reben 70.000 sol·licituds –la previsió era de 100.000 en quatre anys–, el primer any, 70.000 sol·licituds. N'havien previst, per cert, el primer any 30.000 –una previsió esplèndida, eh?– i en reben 70.000, i què fan? El mes de juliol s'acaben els diners i ja no atorguen ni una subvenció més de les que havien donat fins a aquell moment. N'atenen 30.000 i no n'atorguen ni una més. I ens diuen aquí: «Oh, és que nosaltres amb això ja anàvem complementant crèdits.» Doncs, per què no ho van fer? Bé no se'ls va aturar la mà per a fer nomenaments, per donar subvencions els últims dies que vostès tenien el Govern. Van actuar en aquest tema amb allò de dir «després de nosaltres el diluvi». Vostès ja sabien que no governarien. I «després de nosaltres el diluvi», «ja s'apanyaran aquests que vénen nous». Doncs aquests que vénen nous s'han trobat amb aquest *marrón* que vostès no van solucionar. Vostès no van ampliar crèdits amb això i, en canvi, sí que –hi insisteixo– no es van cansar de donar subvencions i subvencions, i nomenaments i nomenaments, no fos cas que algú es quedés sense feina –pobrets.

Per tant, doncs, miri, el Departament de Benestar i Família fan ara un gran esforç per garantir el pagament d'aquests ajuts, amb un context de pròrroga pressupostària i, a més a més, incrementant notablement el programa d'atenció a la dependència, el programa de «Viure en família», que passa dels 43 milions d'euros, de l'any 2003, als 85 milions d'euros, de l'any 2004.

Per altra banda, s'ha iniciat el procés cap a la universalització dels drets socials. És una qüestió que amb la nova llei de serveis socials caldrà pactar, caldrà arribar a uns acords molt importants en aquest terreny.

I evidentment, i tornant al programa «Viure en família», doncs, caldrà fer una cosa molt elemental, que vostès no van fer, que és establir els graus de dependència per veure si tothom ha de rebre el mateix ajut o si l'ajut ha de correspondre al grau de dependència, cosa que sembla més lògica i més normal, perquè aquí vostès també van actuar com a repartidora –«després de nosaltres el diluvi»–, i així han quedat les coses.

Per altra banda, aquí s'han dit algunes coses tergiversades o equivocades. No hi ha hagut retallades a l'ajut a les famílies a menors de tres anys, no hi ha hagut retallades. Aquí s'ha explicat, per part d'altres diputats que cap família no hauria cobrat més de tres anys. Hauria cobrat tres anualitats. Continuaran cobrant tres anualitats, començant a comptar des del moment que neix el nadó, per tant, començant a comptar des d'aquell moment que..., és clar, com que no tots els nadons neixen l'u de gener de cada any, doncs aleshores seran tres

anys a partir del moment que neix, i el primer any serà proporcional i l'últim serà proporcional, per tant, no hi ha hagut cap retallada –exactament igual–, hi ha hagut l'increment corresponent.

Per altra banda, el tema de primària i el suport als ajuntaments. El suport als ajuntaments no és massa gran. L'increment al suport als serveis d'atenció primària, que incrementa, però el que no es fa és retallar-ho. No es retalla, eh?, i, si no, mirin bé la memòria de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, perquè una de les coses que fa que la partida aparegui en el pressupost com a més petit és que el transport adaptat es passa a una altra partida pressupostària –això ja suposa 3 milions d'euros. I també, per altra banda, tot el que és el conveni amb Creu Roja, per exemple, per a l'atenció als immigrants, que passa a immigració; com que era per a les casernes de Sant Andreu, doncs –això s'ha acabat– passa a la Secretaria d'Immigració. I també tot el que fa referència al Consell Comarcal de la Vall d'Aran. Per tant, no disminueix aquesta partida.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

Com tampoc disminueix la partida dels CET, que no disminueixen. Vostès saben, o haurien de saber, que els Centres Especials de Treball no només rebien..., diguéssim, no només se subvencionaven a càrrec del pressupost de Benestar i Família, sinó també de Treball. I per tant, cal tenir en compte justament que moltes..., que hi haurà uns 10 milions d'euros que passaran del pressupost de Treball al de Benestar i Família. I, per tant, no hi ha cap disminució en aquest pressupost.

Per tant, per totes aquestes raons, nosaltres no votarem..., per totes aquestes raons i perquè també nosaltres ens identifiquem amb un pressupost que ens agradaria que pogués ser d'una altra manera, és a dir que no tinguéssim aquestes herències i aquests compromisos que vostès han generat.

Evidentment és un pressupost de transició, ho hem dit, és un pressupost que té molts elements de continuïtat, necessàriament, però és un pressupost que ja dona, també, molts elements de canvi cap a la universalització de drets socials, que és un dels elements a què el Govern catalanista i d'esquerres vol arribar.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora Comas. *(El Sr. López i Alegre demana per parlar.)* El senyor Joan López demana la paraula per...?

El Sr. López Alegre

Breument, i per al·lusions, perquè la senyora Comas...

El vicepresident segon

Quinze segons, senyor López.

El Sr. López Alegre

La senyora Comas ha dit que teníem molta barra perquè estàvem en contra dels complements de les pensi-

ons. Només dir-li que agraeixo l'atenció que presta a les nostres paraules i a la nostra política, però que els complements estan previstos a la Llei general de la Seguretat Social, que el PP no va derogar; que les bases reguladores de vídues les va millorar, precisament, un govern del Partit Popular, que les paguen a les mares...

El vicepresident segon

Senyor López...

El Sr. López Alegre

...les va implantar el Partit Popular, i que, per tant, l'únic que atempta contra la política de pensions són les polítiques econòmiques que vostè proposa.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Senyor López, moltes gràcies, perquè ha esgotat el temps, a part que no podem tornar a iniciar el debat.

Ara entrem al Departament de Medi Ambient i Habitatge. Hi ha dues esmenes presentades a la totalitat del Departament, una presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i una altra pel Grup Popular.

Per a la defensa de l'esmena presentada pel Grup Parlamentari del Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor diputat Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, una prèvia metodològica. Ens reparitem –crec que són quinze minuts de què disposem– amb el company diputat senyor Puigdomènech, perquè ell es referirà a la part que fa referència a Habitatge, i servidor, doncs, s'ocuparà de la part del Departament de Medi Ambient.

Advertim ja, doncs, les senyores i senyors diputats, que sentiran poques –poques– novetats, perquè em fa la sensació, una mica, que aquest debat, llarg, de pressupost, doncs, és que hi ha unes rèpliques que és dir: «escolti, no sabem ben bé quin és el model», això és el que diem, intentarem argumentar-ho, i la contrarèplica és, doncs: «aquesta és l'herència...». Doncs, advertint d'aquesta poca originalitat i gairebé demanant-ne disculpes, permetin-me que els expliqui per què nosaltres hem presentat una esmena de retorn d'aquests pressupostos, en aquest cas de medi ambient, i també, com es dirà després, en el capítol d'habitatge.

S'ha dit des de la primera de les intervencions del conseller d'Economia fins a la darrera de les intervencions per boca de tots els portaveus dels grups que donen suport al Govern, que aquests no són ben bé els nostres pressupostos, però marquen una tendència. Més o menys això seria un resum que seria aplicable i no sé si en el cas de medi ambient ens diran una mica el mateix, algú més, no tant en el banc dels consellers, com el senyor Boada, ahir deia, doncs, el símil, doncs, «hem fet neteja, i hem tret una colla de coses».

A partir d'aquestes tres consideracions, nosaltres voldríem fer algunes reflexions que són les que justifiquen

el que són les raons per les quals hem fet aquesta esmena a la totalitat. Val a dir que en una primera lectura, així, distant, dels pressupostos, una mica a l'engròs, dèiem: «home, potser no valdria la pena presentar una esmena a la totalitat», perquè en alguns capítols s'assembla, però després varem creure oportú, sí, de presentar-la, perquè en altres capítols hi ha una diferència substancial. Però el que ens preocupa més és sobretot aquesta tendència que es marca, diu és que: «no són els nostres», ho acceptem, ho entenem, però marquem les tendències. Doncs, la tendència que es marca, com en altres departaments, ens sembla que en el cas de medi ambient és particularment preocupant. La tendència que es marca en el capítol d'infraestructures, la que es marca en política forestal, la que es marca en prevenció d'incendis, la que es marca amb relació a la política en el seu món empresarial, la que es marca –o no es marca, perquè no hi ha ni una sola ratlla en aquests pressupostos– en protecció dels animals, la que es marca en política de residus.

I sí que una tendència sí que l'hem descobert, és una tendència, gairebé inherent al que és el Departament de Medi Ambient, que és fer un discurs, per un costat, i fer exactament el contrari amb els fets del que s'ha predicat. Intentaré demostrar-ho pressupost en mà. El conseller d'Economia ens diu: «Aquest pressupost té tres grans prioritats: la primera d'elles és la política social –aquí no hi entraré–; i la segona i la tercera són competitivitat i infraestructures.» Home, doncs, aquests pressupostos el que fan és abaixar la inversió d'un 53 per cent en infraestructures, en el tema de l'aigua. Sé que tindrem ocasió de debatre-ho en profunditat, la proposta que esperem, tal com se'n va anunciar, que sigui presentada en aquesta cambra i que, si tot va bé, serà la setmana que ve. Però, en qualsevol cas, l'any passat la senyora Tura em deia: «obras son amores y no buenas razones», no, escolti, 53 per cent menys d'inversió amb relació a les qüestions d'aigua, no?

Contrasta amb una puja d'un 6 i mig per cent de tribut del cànon de l'aigua, per tant, on són els recursos? Doncs, els recursos són a fer més despesa corrent. Aquí, entenem que hi ha una doble pèrdua, des de la perspectiva de país, l'una, aquesta no inversió, i l'altra –no menys important que aquesta– és que aquestes inversions les haurem d'acabar fent, les haurem d'acabar fent, per tant, les farem molt més cares, i si no mirin-se els estudis que fan les cambres de comerç i el món econòmic del que està pujant el cost de la construcció, etcètera. Per tant, tota aquesta infraestructura que haurem d'acabar fent, la pagarem, en definitiva, molt i molt més cara. Per tant, una contradicció primera amb relació a la inversió, que no hi és.

Política forestal, i vaig sintetitzant els arguments. Home, el discurs seu, jo el firmaria el que va fer vostè, conseller, l'altre dia al davant del Consorci de la Propietat Forestal, a Rajadell, a la comarca del Bages; magnífic, brillant! El que no els va dir és que en aquests pressupost s'abaixen més d'un 40 per cent els ajuts a inversions dels boscos, i si vol les repassarem partida per partida; això no els ho va dir. Resulta que fa el gran discurs, que –insisteixo– el signaria, el discurs que va fer, però després te'n vas a la realitat i dius: «home, el bosc

privat a través del CPF hi ha un descens per a inversions, si sumem el CPF i les propostes per convenis, de gairebé 5 milions d'euros. És una baixa substancial amb relació a inversions en el bosc. I un diu: «home, és clar, és que aquí el model de primar el bosc públic.» Anem a mirar el que ha passat, perquè duen haver sortit d'aquí i deuen haver anat a Parcs Naturals –per a inversió em refereixo, no per a despesa corrent, per a inversió– i tampoc hi són, tampoc hi són. Aleshores, un discurs brillant, però una realitat: «obras son amores» en què no hi ha, en qualsevol cas, hi ha un descens clar d'aportacions.

Política industrial, fem els grans debats, aquí hem de crear òrgans per ajudar els empresaris, Kyoto, no sé què. Les partides que es dediquen, doncs, a ajudar les empreses a fer certificacions ambientals, a fer tots aquests tràmits, decreixen totes –decreixen totes–, «obras son amores», miri si en surten. La Direcció General de Qualitat Ambiental dedica menys recursos que l'any passat a ajudar les empreses, a fer el trànsit cap als models més sostenibles a través de certificacions ambientals, i són partides ridícules, que vostès les havien criticat per ridícules, per insuficients, però, escolti, com a mínim incrementin-les amb l'IPC, com a mínim facin això, decreixen. Si això és marcar una tendència, estaran amb mi que és una tendència altament preocupant. S'ha fet tot aquest gran discurs, però –insisteixo– contrasta amb la realitat.

Protecció dels animals: vàrem acordar tot el Parlament una llei de protecció dels animals. Partida per sostenir les oficines de protecció dels animals: zero, ha desaparegut del pressupost! Quina tendència marca això? Quina és la seva sensibilitat amb relació...? El discurs és magnífic, és brillant, però els fets són els que són: menys inversió en boscos, menys inversió en infraestructures, zero inversió en matèria de protecció dels animals, decreixement de les partides que van al món empresarial per poder fer el trànsit cap als models més sostenibles, cap a certificacions ambientals. I ens passa, i aquests dies hem assistit, i això no és un tema estrictament pressupostari, exactament el mateix que ens passa en política de residus, que hi ha també menys inversió, hi ha més despesa corrent. S'incrementa –i això és una bona notícia–, però desenganyem-nos s'incrementa perquè els ajuntaments paguen el cànon de residus, que vàrem aprovar tots conjuntament, amb el vot o amb l'abstenció, assenteix el diputat Boada, del Grup, particularment, d'Iniciativa, per una raó, en què un altre cop hi notem una disfunció important, un discurs que diu «no a la incineració de residus» i uns fets, on ara en parlarem també, d'on volen posar les incineradores, a Sant Pere de Torelló, per exemple, que és un municipi, precisament, governat per Iniciativa per Catalunya. Però això són figures d'un altre paner; avui, això no toca.

Però, és clar, nosaltres no veiem model, i el que intuïm de model ens preocupa, perquè decreix la inversió, perquè ho pagarem molt més car, perquè pagarem molt més car, perquè moltes de les inversions aquestes caldrà, evidentment, fer-les i el que ens preocupa és aquesta flagrant contradicció entre el discurs, que en molts casos, fins i tot, nosaltres signàriem, i la realitat. «Obras

son amores y no buenas razones», aquesta és l'expressió que l'any passat quan el conseller de Medi Ambient seia en aquests escons des d'aquesta tribuna li van dir tots els grups, amb expressions diferents, aquesta era la de la consellera Tura, amb relació al pressupost. I aquest és un pressupost, en aquest sentit, pensem que més que decebedor.

I si ens parlen de l'herència, situïn en aquesta herència les tres-cents o més depuradores que estan funcionant, situïn en aquesta herència el fet que tots els municipis de més de cinc mil habitants tenen deixalleria, i situïn com a herència que, afortunadament, molts municipis, perquè hem anat fent la xarxa d'aigües, això sí, amb endeutament, ja disposen –ja disposen– del que són les xarxes d'abastament.

Deixo pas, ara, al diputat senyor Puigdomènech, perquè pugui referir-se a la segona part, que és el d'habitatge.

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Espadaler. Té la paraula el diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors conseller. Quan nosaltres vam analitzar el pressupost i ens vam plantejar si presentàvem esmena de devolució o no, no vam decidir presentar-la d'una forma convulsiva, o per dir, d'alguna manera, per norma o per sistema, perquè és el que toca fer habitualment a l'oposició. En tot cas, vam fer la reflexió prèvia, i en aquesta reflexió prèvia, certament, vam tenir en compte una mica el que ha anat passant al llarg d'aquesta legislatura amb les iniciatives importants, no per a l'oposició, però sí per a nosaltres, que ha anat presentant el nostre Grup en matèria d'habitatge i de sòl en aquest Parlament i que, malauradament, cap, cap no ha estat recollida, no?, tot i que el conseller en la seva compareixença davant de la Comissió va dir: «No es preocupi, perquè encara que no els les hem votat a favor, moltes de les coses que vostès ens diuen, ja les hem fet.» Bé, una cosa és la declaració, com deia el senyor Espadaler, després una altra la plasmació en els pressupostos, d'una banda, i una altra cosa és també que és bo –és bo– que en qüestions com les d'habitatge, almenys per al nostre Grup, sigui a partir d'acords i consensos importants d'aquest Parlament que es facin les coses i no només a partir d'acollir fora del Parlament algunes de les propostes que nosaltres fem.

A partir d'aquests precedents i de l'estudi i realitat del pressupost vam decidir, efectivament, presentar l'esmena de devolució. Quan parlem d'un pressupost hem de tenir en compte, òbviament, dues coses, quan parlem d'habitatge: la demanda real, les necessitats que té el nostre país en aquest moment, i les disponibilitats de recursos. La demanda real, segons estudis de la Diputació de Barcelona, en què van intervenir actuals responsables del Departament de Medi Ambient, es fixava, només a la província de Barcelona, perquè era un estudi de la Diputació de Barcelona, entre onze i catorze mil habitatges protegits a l'any.

El Centre de Política de Sòl i Valoracions de la UPC els fixava en els propers deu anys en dos-cents mil habitatges protegits, en el marc de tot Catalunya, amb una mitjana de vint mil a l'any. El mateix conseller, en la seva compareixença a la Comissió, ens va dir que, efectivament, estaven entre els disset mil cinc-cents i els vint mil habitatges protegits a l'any. Els seus compromisos electorals –i vaig ràpid, em salto algunes qüestions–, al final el pacte tripartit els fixa en quaranta-dos mil habitatges protegits, la mateixa estimació que tenia l'anterior Govern en el Pla de xoc que va presentar l'any 2001, dels quals la Generalitat en farà –en farà dos mil cinc-cents a l'any, exactament els mateixos que nosaltres, l'anterior Govern, preveia i tenia programats fer: dos mil cinc-cents l'any, per tant, els altres set mil cinc-cents es deixen als ajuntaments o a la iniciativa privada.

Però, què ha passat, doncs que entre l'any 2001 i el 2004 realment les necessitats s'han incrementat, els preus realment han anat pujant i, per tant, les demandes i esforç inversor de la Generalitat, entenem, que ha de ser superior.

El mateix Pla d'accés a l'habitatge que vostès ens van presentar fixa una sèrie de mesures, que conceptualment compartim, que no reflecteixen cap model diferent del nostre, sinó exactament el mateix model que el nostre, conceptualment molt similar al nostre, i que entenem que les necessitats de l'execució d'aquest propi Pla de l'habitatge es queden molt per sobre del que realment vostès preveuen en aquests pressupostos d'aquest any. Nosaltres hem pogut fer una estimació, més o menys, a partir de l'esbós de Pla que vostès ens van presentar, amb els diferent quadres i previsions que hi havien, i veiem que això requereix un esforç anual al voltant dels 80 milions d'euros a l'any en el Pla d'accés a l'habitatge. Vostès no arribem, ni de bon tros, en aquesta xifra, es queden per sota dels 50 milions i, per tant, fins i tot el seu propi Pla d'habitatge que tant ens han anunciat, amb aquest pressupost que vostès presenten, no el podran complir.

Tampoc preveu aquest pressupost els mecanismes importants que creiem que hi han d'haver, i que vostès tant reclamaven en el passat, de control del parc d'habitatge protegit a través de l'exercici de drets a temps i retracte. Entenem que aquí hi hauria d'haver un esforç molt més important, perquè realment és un mecanisme que s'ha de potenciar –i vaig acabant, per altra banda, tot i que no correspon, pròpiament al seu Departament per la divisió que vostès n'han fet, però entenem que nosaltres en el debat i el discurs no podem separar el que és Habitatge i Sòl–, també dient que, pel que fa al sòl, entenem que caldria potenciar molt més les polítiques de sòl amb destinació al que és habitatge protegit, tant pel que fa a les dotacions als ajuntaments, vostès en el Pla només ho subvencionen en 1 milió d'euros i nosaltres entenem que hauria d'estar almenys per sobre dels 6 milions, com pel que és la promoció directa de sòl residencial per part de la mateixa Generalitat.

Pensem que el sòl és el substrat necessari on podem fer aquests habitatges protegits, tant la mateixa Generalitat com els ajuntaments, com, en gran part, la iniciativa privada.

Per tant, el sòl aquest és imprescindible, i no només com a substrat, sinó també per garantir la sostenibilitat de les inversions que després es facin en el que és la promoció d'habitatge protegit. L'habitatge protegit i la promoció pública d'habitatge protegit, com el privat, no genera beneficis, no genera diners i, per tant, si volem que sigui sostenible aquesta inversió continuada en el temps hem d'apostar molt més per la promoció de sòl per a habitatge protegit i per a la promoció de sòl residencial, en general, perquè mitjançant la venda dels sobrants de sòl que no es destini al protegit sigui el que ajudi a finançar aquesta construcció d'habitatge protegit per part de la Generalitat; si no, ni aquest ni els anys següents serà possible que compleixin, vostès, els seus propis objectius.

I vaig acabant només amb el que ja acabava de dir, que una cosa és el pressupost, a més, que en aquests moments vostès aprovaran i una altra el pressupost realment executat.

Em temo que, per totes aquestes qüestions que els he esmentat, i, en tot cas, a finals d'any tindrem ocasió de fer-ne balanç, difícilment tampoc es podrà executar els pressupostos que vostès han previst; entre altres coses, per aquests problemes de sòl que jo els deia.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Puigdomènech. Correspon, ara, la intervenció, per defensar l'esmena a la totalitat del Grup Popular, a l'illustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, l'esmena que presentem a la totalitat és fruit no només del fet que creiem que el pressupost que es presenta a aprovació d'aquesta cambra per part de Departament no és l'adequat per solucionar els problemes mediambientals i d'habitatge de Catalunya, sinó perquè s'inclou dintre d'un pressupost que, en el seu àmbit general, tampoc el veiem adequat per afrontar els reptes i problemes que actualment existeixen al nostre país.

Com a prèvia, constatar que el pressupost de la conselleria, referit a les direccions generals i secretaries generals que gestionen matèries de l'anterior Departament de Medi Ambient, torna a estar per sota de l'1 per cent del pressupost consolidat de la Generalitat, amb una despesa d'uns cent vuitanta milions d'euros, quantia que considerem molt baixa si tenim en compte la importància de les seves polítiques.

El que ens sorprèn és que es doni tan poca importància a les polítiques mediambientals, almenys pressupostàriament. I ho dic perquè, recordant les crítiques que sempre ens feia el tripartit, sobretot el Grup d'Iniciativa, envers les quanties que dedicava l'anterior Govern, i més ara, que el conseller també és de la mateixa formació, ja veiem que una cosa és estar a l'oposició i una altra és governar.

Si analitzem el pressupost del Departament per direccions generals, veiem com la Direcció General de Polítiques Ambientals i Sostenibilitat ha canviat el nom, com reclamava el Grup d'Iniciativa, però pel camí ha perdut pressupost ja que passen de 4,8 milions d'euros a 4,5 milions d'euros. Per tant, per ser la Direcció General que s'ha de preocupar de totes les polítiques d'educació i sensibilitat ambiental envers els ciutadans, les empreses i la mateixa Administració, el seu pressupost és del tot insuficient.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

A més a més, veiem partides com la de mobilitat sostenible, que, per al nostre Grup és del tot insuficient, amb només 123.000 euros, bé que augmenta amb relació a l'any anterior que era de 48.000 euros, però també hem de dir que està molt lluny dels 480.000 euros de l'any 2002; partida que és fonamental que la dotem d'una quantia elevada perquè és la que ha d'impulsar les polítiques de foment del transport públic, partida que ha de dotar de fons per poder anar aplicant programes que desenvolupi la Llei de mobilitat, Llei que tots els grups de la cambra entenem bàsica per a la potenciació del transport públic.

També veiem insuficient la dotació de 150.000 euros a les escoles verdes. Però, sobretot, el que més ens crida l'atenció és la poca aportació, només un 2 per cent, de pujada, per sobre de l'any anterior, per tant, decreix, si tenim en compte l'IPC, que es fa al foment de la sostenibilitat local. Una partida que és bàsica per impulsar les polítiques mediambientals dels ajuntaments, que són els que després han d'aplicar i controlar que la política de Medi Ambient que proposa el Govern es compleixi, i, sobretot, a l'hora d'aprovar, i posteriorment desenvolupar, l'Agenda local 21, que és l'instrument bàsic de control local per poder fer polítiques sostenibles.

Amb relació a la Direcció General de Qualitat Ambiental, també hi trobem una disminució ja que passa de 10,9 milions d'euros a 10,1 milions d'euros. Ens trobem amb la sorpresa que en aquesta Direcció les transferències al servei de metodologia disminueixen en un 26 per cent amb relació a l'any 2003, fet que ens estranya, ja que en l'anterior pressupost va rebre la felicitació entusiasta d'algun partit que dóna suport al Govern per la política de foment de dit servei, i ara ha de veure com es rebaixa d'una forma incomprensible.

També disminueix la partida d'ajuts a empreses per l'implantació del sistema de qualitat ambiental. Una reducció que no té cap lògica perquè, precisament, el que ens interessa a tots és estimular que les empreses, que són un dels elements que provoquen més impacte ambiental al nostre entorn, canviïn de política i millorin els seus sistemes de qualitat, i, alhora, els hem d'estimular i recordar el compliment de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental.

Desapareix la partida d'implementació de la Llei de prevenció acústica. No diguem de poder trobar la partida d'implementació de prevenció lumínica. Tampoc trobem en els objectius d'aquesta Direcció General la reducció del CO₂ amb el compliment del protocol de Kyoto, aspecte que hauria de ser una prioritat del Departament, encara que difícilment reduïrem la nostra

quota de CO₂, per exemple, amb la nova política de l'aigua, amb la potenciació de les dessaladores.

Amb relació a la Direcció General del Medi Natural, que és fruit de la reorganització del Departament, que ha ajuntat les antigues de boscos i biodiversitat, activitats sinèrgiques, pesca continental i prevenció de riscos de medi natural, tornem a trobar que també pel camí ha disminuït la partida amb un total d'1,5 milions d'euros. Trobem que es disminueix la partida d'aportacions a les àrees de defensa forestal, entitats que tenen una finalitat molt important de prevenció, de manteniment i de vigilància dels boscos. *(Remor de veus.)* És real tot el que estic dient.

Comentar que hem presentat una esmena per augmentar la quantia de la partida destinada a l'adquisició i a provisió de terrenys per a la consolidació del domini públic en espais naturals protegits, en la qual es produeix una disminució en mig milió d'euros.

Reprement el fil que hem dit anteriorment de les funcions de l'ADF, veiem com de forma preocupant es disminueix una partida, que ja era baixa en l'anterior pressupost, que és la de les infraestructures en previsió d'incendis, partida que es visualitza ara encara més al començament de l'estiu.

Veiem com es canvia de política envers el Centre de Propietat Forestal, i se'n disminueix la quantitat per passar a augmentar les partides forestals en ajudes directes a repartir per la mateixa Direcció General, sense saber el motiu del canvi.

Amb relació a les empreses més importants, lligades al Departament en matèria de medi ambient, com són l'Agència de Residus de Catalunya i l'Agència Catalana de l'Aigua, comentar amb relació a l'ACA que ens preocupa la situació en què actualment es troba, amb un endeutament, a mitjà i a llarg termini, sembla de 874 milions d'euros, i que podem acabar, l'any 2004, amb un deute de prop de 1.000 milions, quantitat que esperem que el conseller en la propera Comissió convocada ens expliqui com pensa solucionar aquesta problemàtica i també com pensa solucionar la possible pèrdua dels Fons de cohesió a partir del 2007. Per tant, ens esperem a fer una valoració amb més profunditat de l'Agència Catalana de l'Aigua en la compareixença.

Simplement faré un esment, que és que ens agradaria deixar constància que no veiem correcte que ens trobem en l'actualitat amb una situació de paràlisi de les obres públiques que havia de desenvolupar l'ACA, ja que moltes d'elles es troben ja licitades i compromeses. I, per tant, el perjudici econòmic i social que es pot produir és molt més elevat que la solució que s'ha adoptat. A més a més, nosaltres entenem que els compromisos són per complir-se.

Amb relació a l'Agència de Residus, creiem correcte l'augment que es produeix de transferències de 28 milions d'euros a 45 milions d'euros de la Generalitat. Encara que tenim els nostres dubtes envers el seu funcionament i, sobretot, del compliment del Programa de residus municipals de Catalunya, perquè veiem que no es compleixen els seus objectius. Ens preocupa, també, el tractament de residus ramaders però esperem que,

amb el consens de totes les forces polítiques, puguem trobar una solució definitiva al problema.

El que sí ens sorprèn és la disminució en les partides d'aportació a les corporacions locals, la gran oblitada del pressupost de Medi Ambient. En despesa corrent, passa de 450.000 euros a 150.000 euros, i, d'inversió, de 54 milions d'euros a 33 milions d'euros. Per tant, creiem que tornem a oblidar els ajuntaments. I, realment, l'esforç que des del Departament s'ha de fer envers els ajuntaments i consells comarcals ha de ser de més compromís. Hem de tenir en compte que ells són la peça clau per al desenvolupament dels programes de recollida selectiva i de reducció de residus urbans, que, per cert, molt s'haurà de treballar perquè el seu grau de compliment als ajuntaments és molt baix.

Simplement, per finalitzar, en l'apartat de Medi Ambient: no veiem clar la política d'abocadors del Departament, tant dels que s'han d'anar tancant, com el del Garraf, com els nous que s'han d'obrir. Esperem que en breu ens informi, el Govern, de les solucions que pensa prendre sobre el tema.

Amb relació a la nova política de l'aigua, la solució no passa per substituir el minitransvasament per a la realització d'una macrodessaladora al Baix Llobregat, que subministrarà seixanta hectòmetres cúbics l'any, ja que és una infraestructura altament contaminant. Sobretot, ens ajudarà, ho crec jo, a complir els protocols de Kyoto. Jo crec que tots ho podem posar en dubte: amb un consum d'energia molt elevat, amb una vida útil molt curta, que fa que el preu de l'aigua sigui molt més elevat, amb la posterior dessalinització de l'aigua del mar, els seus efectes sobre la fauna marina i el seu impacte paisatgístic sobre el territori a causa de la seva gran utilització de l'espai.

Amb relació al pressupost de la Secretaria d'Habitatge ens sorprèn que les transferències que realitza Adigsa –empresa que té com a objecte social l'administració i gestió dels habitatges socials, tant els que van rebre de l'Administració central com els realitzats per l'Incasol– siguin inferiors a les realitzades l'any anterior amb una disminució del 40 per cent.

Bé. És cert que en el pressupost d'Adigsa es preveu un augment en inversió d'edificis i altres construccions –fruits, sembla, d'alguns traspassos de crèdits a l'Incasol– que li ha permès augmentar la partida a 33 milions d'euros. Però, encara i així, creiem que és insuficient, que no arribarà a cobrir les despeses financeres de l'any en curs, ja que només amb el pendent de pagar o d'abonar de l'any 2003 el pressupost es veurà retallat en bona part. I si a més tenim en compte el gran nombre de peticions que hi ha de millora d'aquests barris, no només en l'aspecte urbanístic, sinó també en l'àmbit social, l'esforç del mateix Departament hauria de ser més elevat.

Per cert, seria important que prenguéssim nota, el Departament de Benestar i Família, de la situació d'asfíxia financera que està portant a les organitzacions, sense ànim de lucre, que col·laboren en la millora dels barris de titularitat pública, ja que sembla que no està fent front als seus compromisos d'abonament de les subvencions pactades, ja no només de l'any en curs, sinó també de les de finals del 2003, situació que no és ac-

ceptable ja que aquestes institucions no tenen capacitat financera per fer front, fins i tot, a les seves despeses corrents.

Veiem com augmenta la partida de subvencions i ajuts a la promoció, adquisició, lloguer i rehabilitació d'habitatges; partida que dubtem que tingui la capacitat de poder fer front, com deia la mateixa conselleria, als pagaments dels expedients pendents i, tanmateix, aprofitar l'oportunitat per demostrar la nostra disconformitat amb la decisió de paralitzar les peticions de subvencions de rehabilitació d'habitatges. Mal camí prenem quan les decisions són de retallar drets i avantatges.

Fer esment que també ens ha sorprès que en la Llei de mesures fiscals i administratives no es contempli cap mesura a favor de la política de lloguer. I, per tant, ens trobem que les deduccions que tenen actualment els nostres ciutadans són les mateixes que les de l'any anterior.

Tampoc veiem cap proposta de millora fiscal per a l'adquisició de l'habitatge o amb relació als impostos de successions, donacions o actes jurídics i documentats relacionats amb l'habitatge. Bé. El nostre Grup presentarà, en breu, un paquet de mesures per millorar la fiscalitat de l'habitatge a Catalunya.

Si de cas, destacar que l'única mesura presa pel Govern és la desaparició dels trams en l'impost dels actes jurídics documentats que afecta de manera important la compra d'habitatges i, sobretot, a les de menor poder adquisitiu.

Tornant al pressupost veiem com desapareix la partida d'ajuts a les corporacions locals per detectar l'aluminosi. Els ajuntaments, sincerament, no n'estan molt contents, de vostès. Sorprèn en ser una matèria en què els ajuntaments tenen una especial provocació. Veiem com es crea la partida de subvencions a corporacions locals per dotació de patrimonis públics de sòl amb una quantitat d'1 milió d'euros. Aquesta partida em permet recordar que ja, quan es va presentar el mal anomenat Pla del dret a l'habitatge, vàrem dir que era un pla molt voluntariós, poc concret en la seva dotació, amb un model alternatiu gens concret, molt més intervencionista en el mercat, sense uns criteris clars a l'hora d'ajustar les quantitats a dotar en cada programa, sense capacitat per incentivar, sobretot, en la iniciativa privada, ja sigui per l'adquisició de sòl o per incentivar-la per la posada al mercat de pisos de lloguer. Problema de veritat, el d'implicar la iniciativa privada, que, si no se soluciona, es veurà com el Pla serà un fracàs, ja que sense la seva aportació no es podrà complir. També difícilment la iniciativa pública podrà fer front a l'adquisició de nou sòl per habitatge protegit amb aquestes subvencions i, més encara, amb la dotació tan minsa d'1 milió d'euros.

Bé. Amb relació a la política d'habitatge i arran de la presentació del Pla vàrem presentar una bateria de preguntes que visualitzaven els dubtes respecte a això i que esperem no només que es responguin, sinó que el Departament prengui bona nota de les deficiències d'aquest Pla.

Per tot el que s'ha dit anteriorment el nostre Grup demana la devolució del pressupost d'aquest Departament

ja que no es compleixen les expectatives en matèria de Medi Ambient i Habitatge del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fer un torn en contra té la paraula, en primer lloc, la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Intentaré, precisament, fer un torn de rèplica, per tant, replicar als dos diputats que han anat fent la seva queixa de com..., als tres –bé, de fet, a un no el replicaré jo, perquè el replicarà la meua companya Dolors Clavell–, que han anat fent la queixa sobre un pressupost d'un departament del qual nosaltres entenem que sí que hi ha novetats importants.

El senyor Espadaler començava dient que ell diria poques novetats, doncs, malament, ens sap greu, perquè ens hauria agradat que sí que en digués. Ha dit que no sabien el model, però si està claríssim, precisament és el model que havíem estat reclamant durant anys.

Vostè, senyor Espadaler, veig que no ha fet com altres diputats que l'han precedit que el que feia era mirar el *Diari de Sessions* del debat d'anys anteriors. Perquè, si l'hagués mirat, veuria que el que nosaltres reclamàvem, precisament, aquest any ja hi és reflectit. Veurà com en partides que nosaltres dèiem que eren insuficients, s'incrementen un 60 per cent, un 20 per cent, fins i tot, un 100 per cent, i les hi aniré enumerant. Per tant, sí que hi ha novetats i sí que es veu quin és el nostre model. Li aniré posant exemples.

Deien que fem el contrari del que havíem predicat. No, rotundament no. Deia que estava preocupat, que aquest pressupost era un pressupost preocupant. Doncs, miri, senyor Espadaler, procuraré tranquil·litzar-lo, perquè precisament no ho és, de preocupant. Evidentment que podria ser molt millor. I això sí que ho hem anat dient en tots els pressupostos. Hem dit que estem en un pressupost de transició, en un pressupost que està molt condicionat, i és veritat, per la situació actual de les finances, pels compromisos de l'anterior Govern... Tot això ja s'ha dit molt. Ara procuraré explicar-li els temes que vostè ha anat traient.

Comencem per l'aigua, que diu: «Baixen un 30 per cent els temes de l'aigua.» Encara vol tornar a parlar de l'aigua? No en va tenir prou amb la contesta que li va fer el conseller Milà? Li hem de tornar a dir que vostès han deixat l'Agència Catalana de l'Aigua amb una situació de 874 milions d'euros de deute, que és més que els 871 milions d'euros del total del pressupost consolidat del Departament de Medi Ambient? Li hem de tornar a dir que aquesta no és una situació que ens agradi? Li hem de tornar a dir que vostès permetien un creixement de la despesa molt més gran que el creixement dels ingressos? Ja està bé endeutar-se, però s'ha de saber com pagaràs aquest deute que estàs agafant.

Per tant, ens sembla que en aquest tema ja no cal donar-hi més voltes... Ah, sí, un aspecte relacionat amb l'aigua que sí que hi hem de donar més voltes: el cànon.

No manipuli la informació, senyor Espadaler. Vostè diu que el cànon creix. El cànon no creix. El que proposen aquests pressupostos és que s'incrementi un 6,7 per cent d'agost a desembre. Si haguéssim aplicat l'IPC des del gener, que és el normal en uns pressupostos que no han hagut de prorrogar-se durant un temps, encara hauríem tingut més ingressos. És a dir, amb aquesta estratègia que ha fet aquest Govern, hi surt perdent en ingressos. Per tant, no manipuli la informació.

Altres temes. El forestal. Diu que el Centre de la Propietat Forestal baixa. Sap per què baixa? Perquè quan vostès hi eren hi havia un romanent de més de 3 milions d'euros. Ara s'ha previst, aquest romanent, anar-lo gastant. I, per tant, el Centre de la Propietat Forestal es consolida. I vostès, a més a més, no feien cap inversió en boscos públics.

Parlant de medi natural, tampoc feien suficient inversió en parcs naturals. Aquest any creix un 60 per cent la inversió en parcs naturals. Catalunya és la comunitat autònoma –o ho era, i intentarem reconduir-ho– que inverteix menys en espais naturals. Un element, un aspecte que vostè no ha tret, que és el de l'educació ambiental, que per nosaltres és important per a tots els àmbits, puja per exemple un 60 per cent en escoles verdes –és que ara m'hi ha fet pensar el 60 per cent. Déu n'hi do, no? Fins ara no s'havia apostat suficientment per l'educació ambiental.

La Direcció General de Qualitat Ambiental, ens deia que baixava. Doncs, perquè hi han moltes de les accions que s'haurien de fer dins..., o que es contemplen dins de l'àmbit de la Direcció General de Qualitat Ambiental que s'assumeixen des del Centre per a l'Empresa i el Medi Ambient, que ja tocava que se li donés el protagonisme que es mereix. Vostè ho ha dit: les empreses tenen un paper fonamental. Doncs, el Centre per a l'Empresa i Medi Ambient creix un 12 per cent. I creixen un 60 per cent, més d'un 60 per cent, les estratègies d'implantació de sistemes de qualitat i ecoetiquetatge.

Ens parla dels residus, que hi ha menys despesa corrent. El que vostès feien durant anys no permetia complir els objectius de la Llei. I, en canvi, el que es proposa ara des d'aquest Departament, que, de fet, és conseqüència també de decisions que s'havien pres anteriorment, eh?, del cànon i altres, va en el bon camí, molt més del que havien vostès fet.

Diu que..., en el fons acaba dient que tenim contradicció entre el discurs i la realitat. Nosaltres? I vostès?, que començaven a parlar de sostenibilitat perquè estava de moda, però en realitat el que feien era, entre tots els departaments, portar el país cap a una situació d'allò més insostenible.

I anant al Grup Popular. Critica el pressupost d'una manera global. Sap que puja un 20 per cent el pressupost d'aquest Departament? Déu n'hi do, no? Sap que les direccions generals no baixen? Vostè diu que sí, però és que em sembla que ha fet malament les comparatives, perquè si les hagués fetes bé s'adonaria que la partida de personal de les direccions generals s'ha posat a la Secretaria General, per una qüestió de donar més agilitat, més coordinació, més estalvi fins i tot. I, per tant, les direccions generals pugen; totes pugen.

Parla de la mobilitat sostenible, que puja poc. Poc? Un 100 per cent és poc? És evident que encara hauria de pujar més; ja ho hem dit, eh?, que sí, que la majoria de les partides voldríem que pugessin més. Però part de la mobilitat sostenible es complementa amb actuacions que es fan des del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Parla de la sostenibilitat local. Hi estem molt d'acord, que s'ha de potenciar. En aquest Departament el que es fa a més a més aquesta vegada, i crec que és molt interessant, és fomentar que es facin estratègies de sostenibilitat cap al futur d'una manera, d'un àmbit supramunicipal. És un pas més, que és fonamental, perquè el que no podia ser era que s'anessin fent com capelletes i, en canvi, des d'un punt de vista d'un territori més ampli, doncs, tot això no es contemplés.

Diu també que baixa el suport a les empreses. Ja ho he contestat al senyor Espadaler: ho fa el Centre per a l'Empresa i Medi Ambient, eh?, que, a més a més, doncs, està agafant un ritme de treball fonamental per a la promoció de la producció neta i per a la reducció de residus en origen, que això també són aspectes que des del nostre Grup Parlamentari havíem estat reclamant durant molt de temps.

Parla també de la Direcció General de Medi Natural. Ja li ho hem dit: no baixa, eh? I a més a més per nosaltres és una de les que té més «deures», però evidentment no els podem fer tots de cop. Hem programat... *(Pausa.)* Perdó, el Govern ha planificat que en parcs naturals s'incrementi, ja ho he dit, el 60 per cent. Però a part, doncs, hi han altres mesures de prevenció d'incendis; hi han altres mesures, per exemple, de compliment, de pagament de les indemnitzacions als propietaris de boscos que se'ls varen cremar l'any passat que encara estaven pendants de resoldre aquesta situació, etcètera. I ja hem dit també que amb el Centre de la Propietat Forestal es busca assolir una millor gestió dels boscos de propietat privada i de propietat pública, que fins ara no es feia suficientment.

Finalment, vostè també ha parlat del Servei de Meteorologia, i em va bé que hagi introduït aquest tema perquè és evident que sí que baixa. Però, sap per què baixa? Perquè l'anterior Govern s'havia compromès..., de fet, ja havia comprat un quart radar, que costava 400 milions de pessetes –li ho dic en pessetes perquè sembla com si es veu més la dimensió–, costava 400 milions de pessetes, ja s'havia compromès a la compra i aquests 400 milions no apareixien enlloc. I el que s'ha fet ara, doncs, és dir: «No, aquest radar en tot cas ja el comprarem l'any 2005.» Perquè no hi eren, els diners per comprar-lo. I per això ha baixat, no perquè no es consideri que el Servei de Meteorologia de Catalunya no faci una bona tasca. Potser sí que ens hem de plantejar fins a quant han de créixer les inversions en aquest Servei de Meteorologia, perquè hi han moltes altres prioritats en aquest país.

I acaba dient... No, perdó, no acaba, encara hi ha un altre aspecte. Parla de l'ACA i diu que vostès estan preocupats per l'ACA. *(Veus de fons.)* Que també estan preocupats per l'ACA. Però n'és conscient, que vostès van donar suport als pressupostos de l'anterior Govern?

I que cada any sortia que l'ACA no estava en una bona situació? I, per tant, es va anar permetent que la pilota es fes grossa, fins que ara ha arribat a les dimensions que he comentat abans.

I pel que fa als residus, nosaltres també creiem que els ajuntaments són una peça clau. I ara que parlem de la importància de la recollida selectiva, ara que volem anar a totes amb la recollida de matèria orgànica, que fins fa un temps, doncs, havia quedat més que abandonada. I com que nosaltres creiem que són la peça clau, per això, a l'Agència Catalana de Residus, ha pujat molt l'aportació als ajuntaments. I per això l'Agència de Residus es planteja que es destinin molts més recursos..., com a mínim el 50 per cent del que vindrà del Fons de gestió anirà per a la fracció orgànica.

Nosaltres entenem, doncs, que totes aquestes justificacions són més que suficients per rebutjar-los les esmenes a la totalitat, tant a Convergència i Unió com al Grup Popular.

Moltes gràcies.

(El president dona la paraula a la Sra. Clavell Nadal.)

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies. En matèria d'habitatge no hi ha dubte que a Catalunya, igual que a Espanya, eh?, tenim una greu crisi d'accessibilitat a aquest bé que és l'habitatge per una part de la població cada cop més important. I des del nostre Grup entenem que el Govern ha assumit el repte de buscar respostes i aplicar mesures per posar fi a aquesta realitat. No és un tema fàcil –no és un tema fàcil–, però hi ha una clara voluntat de trencar la passivitat o com a mínim la insuficiència de les mesures que han caracteritzat la realitat fins avui i acostar-nos una mica al que hauria de ser la mitjana d'un país avançat a Europa.

Hem de tenir, però, entenc, la humilitat de dir que les polítiques d'habitatge són a mitjà i a llarg termini. Hem de reconèixer-ho. De forma que no podem tenir una gosadia irresponsable d'exigir que en pocs mesos hi hagi canvis radicals. Aquests canvis han de plantejar-se al llarg de tota la legislatura i a més sabent que en quatre anys podem arribar a aconseguir un canvi de model, però que fins i tot així cal anar avançant en una política permanent d'atenció a les necessitats d'habitatge.

I hem començat el camí, clarament hem començat el camí. Entenem que aquest Govern, en això, està demostrant la seva voluntat de canviar les coses i que a més la ciutadania no ens demana varetes màgiques, no ens demana miracles; el que ens demana és que demostrarem una voluntat ferma de canviar la realitat. I entenem que això sí que s'està fent, que això sí que ho tenim amb aquesta nova majoria parlamentària i amb aquest nou Govern.

Per tant, hi ha un canvi de política clar. Una altra cosa és que, òbviament, ens hauria agradat tenir un pressupost més dotat per al 2004, però estem totalment convençuts que amb l'actual marge de maniobra que tenim estem apuntant en aquest pressupost les bases de la nova política catalana pel que fa a la matèria de l'habitatge.

Però, a més, pensem que la política d'habitatge no és només un tema de despesa pública, eh? Nosaltres defensem que cal una acció reguladora que superi la mera subvenció o subsidiació econòmiques que han caracteritzat les mesures fins avui; mesures de mer foment, sense entrar al que és la regulació d'aquest mercat. Tenim idees en aquesta línia i volem temps per plantejar-les, per debatre-les públicament. I aquest és evidentment un compromís de la nova majoria parlamentària.

Però en tot cas, si anem al tema econòmic, ho sento, no podem deixar de dir, perquè entenem que els ciutadans tenen dret a saber-ho i perquè no hi ha dret que hagi passat, que l'any passat hi havia pressupostats 22 milions i mig d'euros, 3.800 milions de pessetes, al Departament d'Habitatge, que van ser donats de baixa per transferir-los a Presidència, eh? Això, en una matèria tan sensible com l'habitatge, és que senzillament no hi ha dret. No s'entén com això no va poder provocar el trasbals del Govern que va incórrer en aquesta pràctica. Em sembla senzillament incomprensible que en una matèria com l'habitatge això hagi pogut passar.

A banda, el Departament assumirà els ajuts destinats a la rehabilitació que va comprometre l'anterior Govern i no va liquidar. Ja hem dit en alguna altra ocasió que no ens sembla una bona política de rehabilitació aquesta de donar ajuts generalitzats d'escassa quantia, eh? Però ens empassem –ens empassem– aquest deute, no tenim més remei, és de més de 70 milions d'euros, ens ho empassem, però evidentment enfoquem la política d'una altra forma. Les polítiques de rehabilitació han de ser per objectius –sostenibilitat, accessibilitat, infra-habitatge, experiències pilot...–, però no s'hi val aquestes ajudes generalitzades que no permeten fer un autèntic canvi de la realitat i una autèntica potenciació de la rehabilitació. Aquí hi ha idees, per tant, idees que queden reflectides en aquest pressupost.

Una altra idea: evidentment l'augment de la dotació del Pla d'habitatge; s'augmenta el Pla d'habitatge ja en un 18 i mig per cent. Però a més no creiem que s'hagi de gestionar merament els ajuts que ens vénen del Plan de Vivienda, sinó que la Generalitat ha de fer una aposta econòmica també clara en el seu pressupost amb la idea i el compromís de destinar una mitjana de 100 milions d'euros l'any, que és un compromís d'aquest Govern, eh?; la mitjana del que es destinarà a aquesta finalitat són els 100 milions d'euros l'any. I aquí, per tant, també hi ha idees que es reflecteixen en aquest pressupost.

I amb aquesta dedicació pressupostària de la mateixa Generalitat, no mera gestió dels ajuts que vénen de Madrid, s'ha decidit què? Doncs, per exemple, augmentar els ajuts a la compra i urbanització de sòls públics per destinar-los a l'habitatge protegit. Si la competència en habitatge és de la Generalitat de Catalunya, està clar que ella ha de fer un especial esforç per ajudar totes les administracions que decideixen fer polítiques de sòl per a habitatge. Posar en marxa els programes d'ajuts al pagament de lloguer a aquelles persones que estan excloses, que queden excloses del mercat. Quan es va fer la liberalització dels lloguers en aquest país, l'any 85 i l'any 94, ens vam descuidar que hi ha gent que no pot pagar les rendes del mercat i que necessiten

un ajut. A això, s'hi ha de donar una resposta, i aquesta resposta ja s'indica en aquest pressupost.

A més, hi ha la idea de posar en marxa la xarxa d'intermediació, amb concessió d'ajuts i avals, per fer aflorar una part important de l'habitatge desocupat. La política d'habitatge no pot basar-se únicament en la nova construcció. I, a més, la intermediació és una via interessant que s'ha posat en pràctica en determinats llocs, i amb èxit, i, per tant, que cal estendre-la al màxim possible.

Per tant, s'està fent aquesta política nova d'habitatge, claríssimament nova –aquí no ens han dit que hi ha continuïtat, fixin-s'hi–, i que queda reflectida en aquest pressupost.

Quant a la posició dels grups de l'oposició, jo diria que en el cas de Convergència i Unió, que quan no pot acudir a l'argument continuista s'agafa al tema de «quin va ser el seu discurs electoral», «què van dir vostès quan estaven a l'oposició», seguim dient, com hem dit altres vegades, que aquesta és una tècnica fàcil per obviar el debat de les idees: què pensen vostès respecte al que hauria de ser la política d'habitatge? Defensen les seves idees. No ens diguin quines són les nostres, perquè les coneixem perfectament. Però en tot cas és clar que l'aposta per l'habitatge de la nova majoria parlamentària és ferma, i que es contraposa a l'opció d'aquests anys en què s'ha desaprofitat una època d'expansió brutal en el mercat immobiliari i no s'ha fet una bona i efectiva política d'habitatge.

Pensin una cosa, si quan el País Basc, per exemple, l'any 94, va decidir implantar les reserves de sòl per a habitatge protegit Catalunya s'hagués posat les piles, avui, una part de tot aquest parc que s'ha construït en els últims anys, una part d'aquest parc, seria a preu assequible. Aquesta és una oportunitat perduda. Van introduir vostès les reserves de sòl a la Llei 2/2002 d'una forma absolutament tímida i, a més, demorant-ne l'aplicació a un termini totalment indefinit, aspecte que el nou Govern, ara, intentarà reconduir. Això és el que hi ha, i amb aquesta realitat intentarem sortir-nos-en, però no són gaire comprensibles les seves crítiques en un camp on, francament, no s'ha fet gairebé res.

Pel que fa al Partit Popular, senzillament els diria que el rebuig general que vostès tenen a la intervenció pública, amb caràcter general, invalida els seus plantejaments en matèria d'habitatge. Perquè en un país on precisament el que cal és regular el mercat perquè satisfaci el dret a l'habitatge de la població, i no només el dret a la construcció dels sectors implicats, és clar que cal aquesta regulació. I vostès segueixen defensant el discurs de la major oferta per donar resposta a aquesta problemàtica.

I avui ja tenim clar els resultats d'aquesta política. Quan vostès defensen el discurs de la major oferta, que va començar ja a mitjans dels anys noranta, quan deien allò de «todo será urbanizable si no se demuestra lo contrario»..., van crear aquest increment brutal de l'oferta d'habitatges assegurant que així baixarien els preus. La realitat avui ens demostra que aquesta política era equivocada. A Espanya, en general, s'ha construït el 40 per cent del que s'ha fet a tot Europa, i és el

país on més s'ha distanciat el preu d'allò que poden pagar els ciutadans mitjans. Per tant, aquest discurs apareix com a desviat i ens ha portat precisament, entre altres motius, a aquesta situació. Per tant, els arguments que utilitzen per part del Grup Popular realment es desacrediten per si mateixos.

En conclusió, entenem que el pressupost d'habitatge del 2004 que presenta el nou Govern de la Generalitat és un primer pas per creure que hi ha una altra forma de fer les coses en matèria d'habitatge. Es necessita temps per demostrar quina és aquesta nova política d'habitatge, però ens sembla que és evident, que s'aprecia que hi ha una voluntat de fer coses, fins i tot amb el risc d'arribar-se a equivocar, però es volen fer coses, i s'hi està pensant, i tots sabem que el Departament d'Habitatge està fent un especial esforç en aquest sentit.

I, per tant, recolzem clarament aquests pressupostos i justifiquem, òbviament, el rebuig a les esmenes a la totalitat que han presentat els grups de l'oposició.

Moltes gràcies.

El president

Per fer un torn de rèplica, té la paraula l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, és clar que volem parlar d'aigua, i és clar que volem parlar de totes aquestes qüestions. Com pot venir aquí i dir: «Escolti, encara volen vostès parlar d'aigua amb l'herència que han deixat?» Si vol, li torno a dir l'herència que els hem deixat. I tant que la hi dic, l'herència que els hem deixat: 538 actuacions en abastament, 574 actuacions en sanejament, 238 en endegaments i 1.118 actuacions en manteniment de lleres, en el quadrienni de la legislatura anterior, 2.468 actuacions, 935 milions d'euros d'inversió.

Encara espero que em diguin quina d'aquestes obres no s'havia de fer. I si vol, li farem la relació de les actuacions que vostès..., a més a més de totes aquestes que vam fer, i que cap d'aquestes va merèixer un «no» per la seva part, a més a més d'aquestes, havíem de fer. Aquesta és l'herència! I tant! I tant que ens hem endeutat! No ho hem negat mai! Ens hem endeutat perquè aquestes eren realitats que ens demanaven els ajuntaments. De vegades parlem dels ajuntaments –i en aquesta darrera intervenció– com si fossin una realitat diferent. Diu: «És que Catalunya no ha fet els deures en matèria d'habitatge.» Escolti, i els seus ajuntaments, que és que els han fet els deures? A veure, hem de tenir coherència en el discurs. I tant que volem parlar d'aigua! Perquè és cert que el cànon puja un 6,7 per cent i perquè és cert que hi ha una herència. I tant!: 2.400 actuacions, cap de les quals ha estat qüestionada.

I volem parlar de tot el que hem parlat en aquest debat. I permeti'm una referència que m'he oblidat abans, en la línia de les contradiccions flagrants que vostès tenen entre el discurs i la realitat: agrupacions de defensa forestal, prevenció d'incendis...

És escandalós el que estan fent aquest any; estan baixant en tots els conceptes, de capítol 4 i de capítol 7,

amb relació a les agrupacions de defensa forestal. Miri-s'ho bé, que li hem fet esmenes, i els invitem que les acceptin. Ja sabem que aquesta no l'acceptaran, però corregim-ho en el tràmit parlamentari. Baixen els ajuts a agrupacions de defensa forestal: 2003, capítol 7, 910.000 euros; 2004, capítol 7, 906.457,85 –devia ser la partida sobrerera. Anem a menys: capítol 4, 2003, 870.000 euros; capítol 4, 2004, 690.000 euros, 183.000 euros menys per a les agrupacions de defensa forestal!

Infraestructures de prevenció d'incendis: 25.000 euros menys. Són tendències! Vostès han dit que aquest és un pressupost que marca tendències. Doncs, la tendència és que hi ha un discurs, la prevenció dels riscos en el medi natural, i hi ha una realitat que va en direcció contrària. Hi insisteixo: *obras son amores*.

I després diu, políticament: «Escolti, vostès portaven el país cap a un model realment insostenible.» Doncs, permeti'm. Escolti, per què fan Bracons vostès? Per què ho fan, aquest Govern? Per què autoritzen l'abocador de Tivissa, si era tan insostenible? Per què autoritzen l'empresa Grefacsa, si era tan insostenible? Per què no tanquen l'abocador de Vaca Morta –el senyor Boada el coneix bé–, si era tan insostenible, aquest model? Per què posposen l'entrada en funcionament, en vigor de la Llei d'intervenció integral, no un any com ens havien demanat sectors, tres anys? Per què les empreses d'aquest país no hauran de fer el primer control ambiental fins al 2009? –el primer control ambiental fins al 2009!

Home!, de lliçons de sostenibilitat, permeti'm que li ho digui amb aquesta claredat, no n'acceptarem ni una vistos els fets; vistos els fets i vistos els pressupostos. I si vol li ho diré amb una expressió d'un exvotant seu: vostès han adoptat el que en podem dir «model Bracons», i m'ho vaig apuntar literalment, que vol dir «agafar-se a la cadira i carregar-se de raons» –que li matiso aquesta segona part, era una mica més dura–, «agafar-se a la cadira i carregar-se de raons».

I no ens vinguin a donar lliçons de sostenibilitat, perquè l'herència que vostès han rebut és un país en construcció, amb les xarxes d'aigües, amb les depuradores, amb el sanejament, amb les instal·lacions de recollida de residus i amb una colla d'abocadors que, afortunadament, nosaltres, malgrat les pressions que van fer vostès –i els invito a mirar el *Diari de Sessions*–, afortunadament vam tenir la valentia de tirar-los endavant. I afortunadament per al país algú els tornarà a imposar, a vostès, dintre el seu propi Govern, que aquestes infraestructures es facin. I així ha passat amb Bracons, així ha passat amb tot aquest reguitzell d'actuacions que em sembla que ha quedat prou evident que vostès les fan.

Per tant, una de dues: algú ha estat enganyant el personal, i em temo molt que no hem estat nosaltres. El nostre model és tan discutible i tan criticable com vostès vulguin, el nostre model és discutible; l'únic que reclamem és que, davant d'aquest, el Govern defineixi quin és el seu model.

I torno als pressupostos: *obras son amores*. I no tinc temps de rellegir-li-ho, que ja l'havia fet l'exercici de mirar les partides, i si vol, miri, a tall d'exemple, n'hi diré un parell. El que vostè em deia l'any passat: «Pressupost miserios a la Direcció de Planificació Ambien-

tal.» Doncs, miri, el baixen un 5,77 per cent. És seu! Pàgina..., la sèrie P, el número 107, la pàgina 40, del *Diari de Sessions* d'aquest mateix debat d'ara fa dos anys. I n'hi podria dir d'altres: «I, de fet, vostès vénen amb uns pressupostos que en els PEIN hi dediquen massa poc.» De 450.000 euros baixen a 151.000. Això és el que vostès deien. Només els demanem això: basteixin un model, basteixin-lo, que almenys puguem discrepar sobre fonaments...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...i acceptem que el nostre no pugui ser compartit, faltaria més!, però facin-ne un de coherent. I, per favor, no facin aquest model Bracons, que és predicar una cosa davant dels diferents collectius i fer, pressupostos en mà...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...exactament la contrària.

Gràcies, senyor president.

El president

...s'ha acabat el temps. Gràcies. Té la paraula l'illustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Dir a la illustre diputada Bet Font que, igual que ha comentat al senyor Espadaler que no havia seguit les intervencions dels anys anteriors, de vostè..., jo sí que ho he fet, jo sí que ho he llegit. I simplement li haig de dir que em va servir de molta ajuda, perquè, amb el seu fil argumental, el que vam fer és anar mirant partida per partida allò que vostè deia mirar a veure què es feia aquest any i comprovar que quasi tot el que vostè criticava ara mateix disminuïa en les partides d'aquest any. I sobretot enfocat en el món local, que és el que jo li he recordat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Escolti, amb relació a la mobilitat sostenible, vostè va fer una crítica l'any anterior, que jo comparteixo, perquè s'havia reduït la partida de 480.000 euros a 48.000 euros. Clar que aquest any ha pujat a 123.000 euros, però partíem d'una realitat que l'any passat es va disminuir fins a 48.000 euros, de 480.000 mil. Per tant, si volem fer una aposta per desenvolupar la Llei de mobilitat –i jo crec que tots volem fer aquesta aposta–, difícilment ho podem fer amb una partida de 123.000 euros. Jo crec que, amb això, hi estarem d'acord.

Del foment de la sostenibilitat local..., no ha pujat més d'un 2 per cent. I si l'IPC d'aquest any, consolidat, és d'un 4 per cent, poc esforç podem fer amb el món local.

Digui'm si realment no desapareix la partida d'implementació de la Llei de prevenció acústica. Desapareix del pressupost. Una llei que vam aprovar per consens totes les forces polítiques en aquesta cambra, i desapareix! I jo li he dit: «Bé, difícilment podrem trobar, llavors, també una partida d'implementació de prevenció lumínica», que també és fonamental i important per tirar endavant els projectes mediambientals. Tampoc hi és.

Amb relació a la Direcció General de Medi Natural, disminueixen o no disminueixen les partides de les ADF? Escolti, nosaltres, que estem al món local..., les ADF són una eina fonamental, perquè moltes vegades els ajuntaments no tenen capacitat per poder tindre o permetre desenvolupar sobretot el que és la prevenció d'incendis, i les ADF fan una tasca que, reconegut per les mateixes corporacions locals, són fonamentals, i moltes vegades ells mateixos s'incorporen a les ADF. I aquí, jo li pregunto, senyora Bet Font, si això baixen o no baixen, les aportacions a les ADF?

Vostè ha fet abans, ens ha dit..., m'ha recordat, a mi, allò de l'ACA. Escolti, jo tinc preocupació per l'ACA, efectivament, i dimarts que ve ho veurem, però no confongui un govern de coalició amb un partit polític que demana suports puntuals: amb tot, no hi estàvem d'acord. *(Veus de fons.)* Home, suposo que no deu voler dir que nosaltres érem un govern de coalició a la passada legislatura! No ho érem pas! Vostès sí que prenen decisions que han de ser reforçades per tots els membres dels partits que hi donen suport. Nosaltres donàvem suport puntual per poder tirar endavant una política general per a la millora de Catalunya.

Amb relació a l'Agència de Residus, que vostè em deia que jo li deia que baixaven les aportacions al món local, i deia: «No, és que ara estem canviant el concepte i el volem fer en un àmbit més generalista, més ampli...», que en el món local –almenys jo ho he entès–, com podria ser l'àmbit comarcal o l'àmbit, per exemple, aquí, de l'àrea metropolitana. Vostè creu que l'Entitat Metropolitana de Residus funciona? Vostè creu que els programes que es fan de residus a l'àrea metropolitana estan arribant al seu nivell de compliment? Vostè creu que la política, per exemple, en l'abocador del Garraf, de l'Entitat Metropolitana, és correcta? –després de vint anys de Llei encara no el tancarem. *(Pausa.)* Bé, a veure, esperem que sí; sincerament li ho agrairé molt, si això és així –dubto molt que es pugui fer. Funcionen els ecoparcs? Vostè creu que funcionen els ecoparcs? *(Pausa.)* Bé, ho veurem. Jo, sincerament, ho puc posar en dubte.

En el tema de l'habitatge, illustre diputada Dolors Clavell, ja hem debatut moltes vegades amb els diferents..., quan hi havia campanyes electorals, tema d'habitatge... I li podria donar la raó, en part, si efectivament vostè és conscient –i n'és conscient– que, les polítiques..., per molt que l'Estat faci lleis, per molt que les comunitats autònomes facin lleis o es desenvolupen programes, si l'Administració local no ho fa, si l'Administració local, que és qui té la major dotació de sòl públic, no fa polítiques de protecció de l'habitatge, de fer protecció oficial, mai ens en sortirem.

Jo li pregunto: a Barcelona s'ha fet política d'habitatge social? A l'àrea metropolitana s'han fet polítiques

d'habitatge social? La comparativa amb Madrid..., realment és cert, a Madrid sí que se n'han fet i ha pujat el preu; sí que era el mateix color polític i hi havia una liberalització del sòl, però el seu argument entra en contradicció quan aquí, a l'àrea metropolitana, precisament, amb polítiques d'esquerres i d'intervencionisme en el mercat, el preu de l'habitatge ha pujat més fins i tot que a Madrid.

I ja per finalitzar, amb relació a l'habitatge també, dir-li que ens sorprèn, ens sorprèn realment que el Pla després no tingui un reflex en les mesures administratives. No hi ha una mesura..., i l'única mesura que hi havia és apujar l'impost d'actes jurídics documentats. Difícilment podrem potenciar el lloguer; com deia vostè: «Hem de potenciar el lloguer.» Bé, i el lloguer, com el potenciem, si tenim les mateixes deduccions que l'any anterior? La política de lloguer, que jo sàpiga almenys, no s'ha augmentat amb les mesures administratives fiscals, no s'ha augmentat; per tant, difícilment vostès poden fer una política de foment del lloguer si no hi fiquen les eines suficients. Creu vostè que és suficient 1 milió d'euros per a sòl públic?, per a iniciativa pública per als ajuntaments, per exemple?, 1 milió d'euros per a tot Catalunya...

El vicepresident primer

Senyor Llobet...

El Sr. Llobet Navarro

...per a l'àrea metropolitana?

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, molt amable. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Començaré al revés. Senyor Llobet, jo el veig molt preocupat per la contaminació acústica i la contaminació lumínica. Es van fer les lleis, és veritat, però les competències són fonamentalment cap als ajuntaments, i el que fa el Departament de Medi Ambient i Habitatge és donar un suport tècnic que no surt en unes partides concretes per contaminació acústica o contaminació lumínica.

A nosaltres ens preocupa molt més un altre tipus de contaminació, la contaminació per CO₂, pels gasos d'efecte d'hivernacle, en la qual, com sap vostè, no estem complint el protocol de Kyoto, precisament perquè el Govern del Partit Popular hi té una gran responsabilitat, en la inacció, per no prendre mesures en aquest sentit, cosa que aquest nou Govern plantejarà a través del centre d'empresa i medi ambient i a través de la seva política global.

Aprofito que hem entrat en aquest aspecte de la contaminació per explicar, ja que no ha sortit, que en aquests pressupostos s'amplien 500.000 euros dels que ja hi havia, els quals serveixen per renovar la xarxa de vigilància i prevenció de la contaminació atmosfèrica, prou

important per saber en quina qualitat tenim el nostre aire, l'aire que ens envolta, eh?

I quan parla que..., em qüestiona la meua estratègia de supramunicipalitat, jo, quan ho deia, era per contrastar el de l'estratègia de sostenibilitat que vostè..., quan vostè m'ho havia dit, no pas del tema dels residus. Però també és important que ho siguin, no ho descartem.

Pel que fa..., ai, perdó, a l'habitatge, una qüestió molt puntual, nosaltres creiem –i ja ho hem dit, però avui volem tornar-ho..., que quedi constància aquí– que els ajuts fiscals a l'adquisició d'habitatge, al nostre entendre, no són la via per intervenir en matèria d'habitatge, perquè queden absorbits pels preus. Per tant, amb això, doncs, queda clar quin és el nostre posicionament.

I el senyor Espadaler hi torna. Torna a insistir en l'ACA, i a fer la llista d'actuacions compromeses a l'ACA. (*Remor de veus.*) Sí que volem, sí que volem infraestructures de sanejament i potabilització, però volem poder-les pagar, volem comprometre-les d'una manera responsable. No val això d'estirar molt més el braç que la màniga; és que em sembla que ja, aquesta figura, ja ni serveix en aquest cas, perquè ens hem passat tant de la mida, arribem a tenir un deute tan gran... I torno a insistir que no tenim ingressos suficients ni per fer el manteniment del que hi ha ara. És a dir, ja pot anar parlant de fer noves infraestructures, noves depuradores, noves potabilitzadores, si resulta que ens estem quedant sense euros per fer el manteniment i les revisions, i la reposició constant. No hi ha marge per a això, ni per satisfer el finançament. Per tant, no ho entenc que encara s'entesti a tornar a treure aquest tema.

A més a més, vostès feien una cosa molt divertida..., bé, divertida, no, perquè és dramàtica, si ho pogués dir així! És a dir, vostès s'anaven compromentent i no pagaven, fins al punt que –ja ho va dir el conseller en la seva compareixença– les empreses que estaven treballant, fent aquestes infraestructures que vostès reclamen, portaven més de tres-cents dies de retard, en alguns casos, per cobrar les certificacions de l'ACA. Això li sembla una bona manera d'actuar? Això li sembla una bona manera de treballar per al país? A nosaltres ens sembla que no, eh? Precisament, aquesta no és una bona estratègia, com tampoc és una bona estratègia acabar el 2003 amb un dèficit –que ja no estic parlant de deute: un dèficit– de quasi 78 milions d'euros, dels quals 52 milions d'euros eren uns incobrables que feia dos anys que per part d'Inspecció..., s'anava dient: «Que s'han d'incorporar a la liquidació, que s'han d'incorporar a la liquidació», i vostès no els incorporaven.

Bé, nosaltres entenem, senyor Espadaler, que aquestes no són maneres de fer, i per això ho volem canviar. I per això, per exemple, el PUOSC, aquest any, recull noves actuacions per aigua coordinades amb l'Agència Catalana de l'Aigua. Per això, en prevenció d'incendis es fan actuacions conjuntament amb Interior. Per això, en els abocadors es planteja fer una planificació que vostès no havien fet mai..., i que hi ha una compareixença demanada, que se'ns vindrà a explicar aquí, en aquesta cambra, de com aquest Govern preveu fer planificació i gestió diferent de com ho havien fet vostès.

I, per tant, el nostre model de sostenibilitat, ho repetixo, està clar, sabem quin és. De vegades, no podem portar a terme totes les actuacions que nosaltres voldríem, és cert, però el model està clar. I hi insisteixo, l'educació ambiental, que era un dels elements en què jo més insistia, no baixa. Tornin-s'ho a mirar. El personal va a la Secretaria General i, per tant, puja un 60 per cent en «escoles verdes»; puja un 100 per cent la «sensibilització en mobilitat sostenible», puja el que es dona a entitats. Per tant, nosaltres, com a mínim, senyor Espadaler, tenim la situació controlada, cosa que em sembla que vostè no podia dir.

El vicepresident primer

Senyora Font...

La Sra. Font i Montanyà

Vaig acabant, senyor president.

El vicepresident primer

No, no, «vaig acabant», no; s'ha acabat el temps. (*Rialles.*)

La Sra. Font i Montanyà

Acabo, senyor president. És per això que insisteixo que donem rebuig en aquesta esmena a la totalitat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. Per posicionar-se els grups, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Teresa Carrera.

La Sra. Carrera González

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Bé, a aquestes alçades, em penso que queden ja pocs arguments que no s'hagin utilitzat al llarg del debat. Per això, tractaré de ser breu, em centraré en alguns punts concrets i donaré pas, a continuació, al diputat del nostre Grup, Roberto Labandera, que parlarà d'Habitatge, i que sens dubte animarà aquest debat. (*Rialles.*)

El nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi donarà suport als pressupostos presentats pel Govern, i votarem en contra de les esmenes presentades, per les següents raons. Fent la inevitable referència a l'Informe econòmicofinancer, he de dir que les conclusions d'aquest Informe sobre l'anterior exercici pressupostari vénen a confirmar el que era la història d'una ruïna anunciada; anunciada ja pel nostre Grup Parlamentari, a més d'altres, en el debat plenari dels pressupostos del 2003, fent referència, concretament, a la situació de l'Agència Catalana de l'Aigua.

La nostra diputada i actual consellera d'Interior ja ens posava sobre avís de la delicada situació financera de l'ACA, de la manca de rigor pressupostari, que el capítol d'inversions respecte a l'anterior pressupost pràcticament es congelava, i que el principal augment es registrava en els capítols de personal i de despesa corrent, amb més d'un 17 per cent d'increment.

I aquesta va ser la pauta comuna a la major part dels departaments, que s'ha seguit també en l'execució del pressupost del 2003, que ha experimentat un increment de la despesa corrent respecte a la prevista, i un descens de les inversions, que es van executar només en un 60 per cent com a mitjana.

Els pressupostos de 2003 van ser un exercici d'illusionisme i d'irresponsabilitat. Ja ho eren els pressupostos anteriors, però el del 2003, més, per la desesperada necessitat de Convergència i Unió de guanyar les passades eleccions, fos al preu que fos.

Doncs bé, amb aquests pressupostos per al 2004, tot i l'estret marge deixat per l'anterior Govern, comencem a invertir la tendència seguida pels anteriors i a demostrar que estem ja impulsant les polítiques bàsiques del programa del Govern catalanista i d'esquerres.

Aquestes polítiques es concreten en el pressupost de Medi Ambient, de les quals vull destacar algunes de les que estan recollides també en el programa electoral del nostre partit, com són les que fan referència: u, al foment de la nova cultura de l'aigua i de les actuacions que comportarà el nou Pla hidrològic.

La derogació del Pla hidrològic nacional per part del Govern espanyol, que es farà properament –demà, em penso–, serà una oportunitat per portar a terme els projectes alternatius que el Govern de Catalunya ja ha presentat a Madrid, entre els quals vull destacar especialment la protecció i restauració de tot el tram català de l'Ebre i del Delta –que ja era hora–, en contrast amb les accions, purament propagandístiques, que s'han fet fins ara per l'anterior Govern de Convergència i Unió, a través del CEPIDE. Aquestes actuacions requeriran un esforç econòmic per part de l'ACA, malgrat que bona part sigui finançada pel Govern estatal i pels fons europeus, i hauran de ser pressupostades per als propers exercicis, però ho volia mencionar ara.

En segon lloc, l'impuls de la producció neta i les accions de millora de la qualitat ambiental. En aquest sentit, s'incrementa el pressupost del Centre per a l'Empresa i el Medi Ambient, que entre altres actuacions vull destacar que està portant a terme treballs de recerca d'alternatives per al tractament dels purins. S'incrementa també el pressupost de la Direcció General de Qualitat Ambiental, tot i el que digui el senyor Espadaler, i amb els aclariments que ja ha fet la senyora Bet Font. I, concretament, les partides corresponents a l'ampliació i renovació de les estacions de la Xarxa de vigilància i previsió de la contaminació atmosfèrica, i la seva adequació de la normativa de seguretat laboral.

Amb aquestes mesures es persegueix reduir la incidència negativa de l'activitat productiva sobre la salut i el medi ambient, i prevenir i controlar, d'una vegada per totes, emissions contaminants, la qual cosa repercutirà positivament en la qualitat i la seguretat ambiental, sobretot de zones amb grans concentracions industrials potencialment perilloses, com és el cas de la Petroquímica de Tarragona, on, per cert, el nostre Grup municipal ha hagut de denunciar reiteradament no només les emissions accidentals produïdes, sinó també la falta de control i seguiment sobre aquestes emissions, tant per falta de voluntat política de l'anterior Govern com per les

deficiències que presentava la Xarxa de vigilància i prevenció de la contaminació atmosfèrica.

En tercer lloc, vull ressaltar la línia nova d'ajuts per a l'impuls de la sostenibilitat local, dotada amb 360.000 euros, per tal d'impulsar l'elaboració de plans supramunicipals de sostenibilitat i l'execució d'actuacions previstes en agendes 21 i altres plans de desenvolupament sostenible. Aquesta línia d'ajuts ja ha estat subjecta a convocatòria pública, per donar suport als ajuntaments i complementar les que ja estan portant a terme les diputacions, sobretot la de Barcelona, com a exemple —sí, sobretot la de Barcelona, s'ha de dir—, com a exemple de transparència i col·laboració institucional, i en contrast amb l'actuació arbitrària i partidista, sense cap convocatòria pública i amb competència amb les administracions locals, que portava a terme l'anterior Govern.

Pel que fa a la dotació per al sanejament de boscos, condicionament i sanejament de boscos públics, espais naturals protegits i parcs naturals, que també s'incrementa, he d'incidir especialment que s'emprarà a dotar els nous parcs dels recursos necessaris per a la seva gestió, que l'anterior Govern no havia previst. I destacar els 4 milions d'euros, que ja ha mencionat la senyora Bet Font, que s'han d'emprar per fer front a les indemnitzacions que quedaven pendents per als propietaris que havien patit incendis l'any passat.

Cal esmentar també el desplegament dels agents rurals per tot el territori, que l'anterior Govern havia deixat incomplet i amb unes bases per als agents rurals en condicions inacceptables.

En compliment de la voluntat de transversalitat i de sostenibilitat, expressada també al nostre programa electoral com a l'Acord de Govern, es troben també reflectides al pressupost accions que són competència d'altres departaments, però que tenen una repercussió directa sobre la qualitat del medi ambient, de l'entorn i de la qualitat de vida dels ciutadans. Vull anunciar-ne, per acabar, només algunes, com són les que es porten a terme pel Departament de Política Territorial, com és el Pla de protecció del litoral, l'increment dels recursos per al transport públic, els ajuts per al planejament municipal dels ajuntaments que no el tenen realitzat, l'elaboració dels plans d'ordenació territorial i la Llei de millora de barris.

I, per part del Departament de Treball i Indústria, especialment el nou Pla d'energia de Catalunya, que s'està elaborant de forma coordinada amb el Departament de Medi Ambient i Habitatge, que reorientarà la política energètica i fomentarà les energies renovables i l'estalvi energètic.

I, per últim, les taules sectorials per al compliment del compromís de Kyoto, per donar pas al senyor Roberto Labandera, que si no, no tindrà temps per exposar la seva part.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Carrera. Molt temps no té, senyor Labandera. Li queda un minut i mig. *(Rialles.)*

El Sr. Labandera Ganachipi

Bé, per a tranquil·litat d'algun diputat de la cambra, que m'ha dit que parli del futur i no parli del passat, doncs, parlaré del futur, en aquest tema. Nosaltres, evidentment, rebutjarem les esmenes a la totalitat en aquest Departament, i ho fem, sobretot, amb un argument que ja hem dit també en altres intervencions, plantejant temes de política territorial i temes, també, que tenen a veure amb la resta de la política del Govern. Estem posant les bases d'una nova política d'habitatge. I això és el que ha de quedar clar. El tema està que veníem d'una política d'habitatge que, com deia el tango, o diu el tango: «flaca, fané y descangallada». I, en canvi, anem justament a una nova política, una nova política que es basa —lamento que no estigui aquí el senyor conseller—, en tot cas, en dos o tres elements que són tremendament fonamentals d'aquesta nova política. Una política a favor de la promoció del sòl públic i de control del sòl públic; una política en què s'enceta, a partir d'aquest pressupost, quasi el 40 per cent dels objectius que ha de fer la política pública a través de l'Incasol en matèria d'habitatge protegit. I, sobretot, un element que per a nosaltres és tremendament fonamental, que és la intermediació social amb relació al lloguer, que va molt vinculada a com rendibilitzem el parc buit d'habitatges. I aquests temes, senyores diputades i senyors diputats, són els temes que estan constituint un canvi copernicà en matèria de política d'habitatges.

El vicepresident primer

Senyor Labandera...

El Sr. Labandera Ganachipi

Posem... Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

S'ha acabat el temps.

El Sr. Labandera Ganachipi

Posem les bases d'una nova política, posem les bases d'un nou futur en matèria d'habitatge.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Labandera. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em toca intervenir per posicionar-me en nom d'Esquerra Republicana respecte a l'esmena a la totalitat de Convergència i Unió. Francament, no sé exactament sobre què m'he de posicionar, perquè no he acabat d'entendre si l'esmena a la totalitat presentada per Convergència i Unió és perquè no estan d'acord que hi hagin haguts massa canvis respecte al que feien ells, o respecte que no hi hagi hagut els canvis que consideren que nosaltres hauríem hagut de fer. Perquè han dit que no hem fet canvis, però, alhora, si no hem fet canvis, no entenem per què presenten una esmena a la totalitat.

En tot cas, sí que n'hem fet. Sí que n'hem fet, sí que n'està fent el nou Govern. Perquè mentre vostès governaven s'impulsava la incineració, i ara hi ha un pla per acabar amb la incineració. Vostès estaven a favor de la incineració; el nou Govern està per acabar amb la incineració. Mentre vostès governaven, no posaven cànon a la incineració; nosaltres posem cànon a la incineració, que, efectivament, no s'aplicarà encara en aquest presupost, però s'aplicarà a partir del proper.

Mentre vostès governaven, la política de gestió de recursos hídrics es basava en el fet que la solució universal per a tot plegat eren els transvasaments, i amb el nostre Govern s'ha aturat –s'ha aturat– el transvasament de l'Ebre, que era la salvatjada més gran que podia impulsar un govern que realment cregués en aquest país i que volgués defensar aquest país.

Mentre vostès governaven, parlaven d'impulsar l'energia eòlica i van ser incapaços d'aprovar en condicions un mapa eòlic. Nosaltres estem tirant endavant un mapa eòlic amb el propòsit de triplicar la quantitat d'energia eòlica per al nostre país.

Mentre vostès governaven, parlaven de parcs naturals, però no hi destinaven recursos. Nosaltres hi destinem un increment d'un 60 per cent de recursos, com vostè diu, a despesa corrent, sí senyor, perquè els presidents dels parcs naturals d'aquest país ens estaven dient que havien de destinar els recursos que tenien *a priori* per a inversions per arranjar, per exemple, els camins, perquè els municipis no tenien prou calés i ben just si podien arribar fins a les zones d'aquests parcs naturals i, per tant, fer allò que els és propi de fer a una direcció, a uns gestors dels parcs naturals.

O incrementem un cent per cent l'impuls a la mobilitat sostenible. O presentem un pla d'habitatge, que, encara que vostès vulguin fer-nos creure que està en la línia de tot allò que havien fet, vostès no s'havien plantejat mai seriosament impulsar l'habitatge a partir de fer aflorar habitatges buits o a partir de la recuperació d'habitatges, de la reconstrucció o rehabilitació d'habitatges en mal estat.

Francament, no entenem com vostès són capaços, aquelles persones que han estat exconsellers del Govern de la Generalitat, de venir aquí i presentar-nos una esmena a la totalitat als nostres pressupostos. No ho entenem –no ho entenem. Entenem que si vostès, després de la gestió que han realitzat durant tots aquests anys, tinguessin vergonya no vindrien aquí a plantejar-nos això –no vindrien aquí a plantejar-nos això; després que... Per exemple –i aprofito que hi ha la consellera aquí–, des del Departament d'Ensenyament hi havien 54 milions d'euros, 9.000 milions de pessetes, teòricament, per destinar a les escoles; amb això es podrien construir trenta escoles. I això, on va anar a parar? Això, ens ho estan reclamant des de Presidència per pagar les campanyes de promoció del senyor Artur Mas. Trenta escoles que s'havien d'haver fet i que estan anant a parar a pagar les campanyes de promoció del senyor Artur Mas, sí senyor. O 760.000 euros de Benestar i Família, 120 milions de pessetes, que amb això es resolvia tot el problema que tenim ara i tota aquesta discussió demagògica que s'està fent sobre les vídues, que haurien pogut resoldre això, i van anar a

parar a Presidència, a pagar les campanyes de promoció del senyor Artur Mas.

Vostès el que tenen és un problema d'indigestió, que és el pitjor problema que pot haver-hi a la política. No han paït bé –no han paït bé. No han paït bé la nova situació. I la nova situació és la que és. La nova situació és el producte que els ciutadans i ciutadanes del nostre país s'han adonat que, de tot això, ja n'hi havia prou. I ara poden agafar i fer grans parafernàlies i grans intervencions –ho torno a dir– absolutament demagògiques; però això ja no cola –ja no cola. I vostès..., creguin-me, des d'Esquerra Republicana creiem que és imprescindible que aquest país tingui un nacionalisme conservador, ho creiem francament; però els cal una renovació a fons. I el millor que podrien fer si creuen en el seu projecte, si creuen en aquest país, si creuen en el seu partit, el millor que podrien fer és, els que han estat consellers i els que han estat directors generals, deixar la política per a gent segurament nova i fresca que tenen que pot tirar endavant aquest projecte. I sé que em poso segurament allà on no em criden, però, convençut que aquest país necessita també aquest nacionalisme conservador, convençut que cal, ens sap molt greu que estiguin malmeten la imatge de la manera que ho estan fent.

Presentar vostès una esmena a la totalitat d'uns pressupostos... Senyor Espadaler, va ser des del seu Departament que es va comprar la platja de Castell, quan ja estava claríssim que allò no es podia requalificar ni es podia urbanitzar, per un preu absolutament desorbitat. I això és una irregularitat? No, perquè si fos una irregularitat ja haurien anat a jutjats. Això és una impresentabilitat política, això és una actuació que no té nom i que mai –mai– per part de vostès s'ha defensat, perquè és indefensible, perquè és indefensible el que es va fer, la despesa que es va destinar a platja de Castell.

I parlar-nos de l'ACA, d'aquest ACA que ens han deixat! –s'ha repetit no sé quantes vegades, però no me'n puc estar, de tornar-ho a dir–, amb un deute superior al pressupost global del Departament de Medi Ambient. I ens vénen a demanar explicacions de l'ACA! Però com volen que fem res amb l'ACA, si no hi ha res més endeutat al món que l'ACA? Aquella ACA que s'anava endeutant, perquè, a més a més, no s'acabessin fent les obres. Vostè anava a posar primeres pedres –com s'ha dit des d'aquesta tribuna, l'actual conseller de Medi Ambient–, anaven a posar la primera pedra d'una depuradora que s'havia de començar a construir tres anys després. I ens vénen a explicar com hem de fer les coses des del Govern de la Generalitat? Miri, no ho sé, com les hem de fer. Estem intentant aprendre'n, estem intentant tirar endavant. Però segur que pitjor que vostès no ho farem.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell. Senyor Espadaler, em demana la paraula, per quin motiu?

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Em sembla que hi ha hagut un al·lusió directa...

El vicepresident primer

Té un minut.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...a alguns diputats, exconsellers d'aquesta cambra. Els veig nerviosos, els veig tremendament nerviosos. Ho entenem perfectament, que no sigui el seu pressupost, però és que em sembla absolutament fora de lloc, justament el dia que han hagut de fer una correcció, aquest Govern que s'autoproclama això, d'esquerres i progressista i no sé quantes coses, una correcció en el tema de les vídues; aquest dia en què ens presenten uns pressupostos que no hi ha res de nou, i aquest dia en què assumeixen moltes de les polítiques que es van fer, ben fetes, afortunadament, des de l'anterior Govern. Els veig molt nerviosos. Alguna vegada algú ha reclamat tilla...

I no li faré cap referència a les qüestions internes, que se les podia haver estalviat, per elegància. Jo no entraré a debatre a veure si el seu congrés ha de ser assembleari o no assembleari; me'n guardaria molt, de donar-los lliçons. Per tant, li agrairia que s'asserenessin; que, com algun dia algú de les seves files va dir, prenguessin tilla (*l'orador en remarca la pronúncia amb ela geminada*), amb ela geminada, prenguin tilla.

Facin els pressupostos i intentin fer el gir, però, per favor, digui'ns quin és el seu model –digui'ns quin és el seu model–, perquè no l'intuïm...

El vicepresident primer

Senyor Espadaler...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...és una mala i «burda» còpia del que es feia, ben fet, fins ara.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Espadaler. (*El Sr. Vendrell i Segura demana per parlar.*) Senyor Vendrell, té un minut.

El Sr. Vendrell i Segura

Sí, senyor Espadaler, miri, no estem nerviosos: estem empenyats, estem empenyats per com s'han fet les coses fins ara. No n'estem, de nerviosos. De nerviosos, tenim la sensació, que n'estan vostès –primera.

Segona: rectificació sobre una llei –parlo de Benestar– que vostès van aprovar, amb la nostra posició en contra, que ens van demanar, ens estan demanant que fem una irregularitat. Nosaltres hem esperat a modificar-la allà on legalment es pot modificar.

I tercera: no m'he posat en un problema intern; m'he posat en un problema de país. Ens preocupa –ens preocupa– que el nacionalisme conservador s'enfonsi en aquest país.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell. (*Remor de veus.*)

Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació. Per presentar la seva esmena a la totalitat, en nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Pujo a l'estrada per defensar l'esmena a la totalitat al Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació. En termes globals, presentem l'esmena a la totalitat perquè creiem que aquest pressupost és poc ambiciós; poc ambiciós amb matisos... (*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident primer

Un moment, un moment, senyor Castellà; si us plau, perdoni. Vejam, si han de sortir de l'hemicicle, si us plau, facin-ho amb celeritat i silenci. Gràcies.

Té la paraula, senyor Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Sí, gràcies, senyor president. Deia que poc ambiciós, i ho deia, però, amb matisos. És a dir, al llarg de la meva intervenció, aniré matisant el que sí que crec que pot ser una línia correcta i allà on crec que no es una qüestió de discrepància sobre com es distribueix el pressupost, sinó de poca ambició. I sé que se'm pot dir la complicació d'equilibrar el pressupost, la complicació i les tensions a l'hora de negociar la globalitat del pressupost i repartir-lo entre els diferents departaments, però també voldria recordar que, en la presentació d'aquests pressupostos, el conseller Castells anunciava que un dels eixos prioritaris i principals, doncs, és la política de recerca, és l'educació, són les universitats. No ho veiem, sincerament, reflectit en els pressupostos d'aquest Departament.

De totes maneres, també el conseller Castells anunciava en la seva presentació del pressupost global la importància de la contenció de la despesa de funcionament, de la despesa respecte a càrrecs, i, si bé després en la meva intervenció entraré a matisar allà on crec que es podia haver fet més inversió, home, d'entrada, quan entrem en el pressupost i entrem a la Secretaria General i, en general, a les diferents unitats, quin és el pressupost en despeses corrents, home, no deixa de sorprendre que, per exemple, en alts càrrecs apugem el pressupost un 17 per cent; que en publicitat, un 380 per cent; que en dietes, el 65 per cent, i per no parlar d'estudis i treballs, que d'estudis s'apuja en totes les unitats, però especialment a societat de la informació, que passem, a l'últim pressupost, d'una previsió dels zero euros, passem a una previsió de 3,6 milions; ens gastarem 3,6 milions en estudis. I, home –ja m'hi referiré quan entri a la societat de la informació–, podríem dir: és que tant impuls en aquest Govern a la societat de la informació, és que creix tant el pressupost de la societat de la informació, que, home, també incrementem moltíssim la partida d'estudis. Doncs no, no és així –no és així. Ara, estudis, 3,6 milions. I això ho esmenarem, evidentment.

Entro per les unitats, i començava amb això últim a què els feia referència: la Secretaria General de Telecomu-

nícacions i Societat de la Informació, que també s'anunciava, i reiteradament, en altres debats parlamentaris de l'última legislatura, amb la demanda dels grups, en aquell moment de l'oposició, de falta d'ambició, de fer un pas endavant, d'eix estratègic... Bé, globalment, aquest diputat analitza el pressupost, i del pressupostat, del que estem pressupostant ara –ja ho sé, que són partides de declaració d'intencions–, passem de 22 milions d'euros a 15 milions d'euros. És que reduïm el pressupost de la societat de la informació.

De totes maneres, si el reduïm i, per tant, hi pot haver una justificació, i espero que se m'expliqui, el que sí que no entenc és per què dotem aquesta partida d'estudis amb 3,6 milions. Posem-los en algun altre lloc. Nosaltres els hi posarem.

De totes maneres, amb una previsió d'aquest tipus, això no resol els grans problemes. En global, la superació de les esclatxes digitals, tant sigui territorial, econòmica o social, quan anem a la memòria, als programes, la majoria de programes en la línia..., doncs bé, tenen una continuïtat amb algunes iniciatives que nosaltres, l'antic Govern, vam començar. I, en això, hi podem estar d'acord, però molt prudents. No hi ha un impuls important, en absolut.

Per tant, un es crea una discrepància en el que és la presentació, fins i tot, del programa del tripartit i el que ens trobem després en aquests pressupostos. On és –perquè jo no n'he trobat ni una ratlla– aquella reivindicació històrica, doncs, d'Esquerra Republicana, per dir-ho concretament, amb referència a la xarxa pública catalana d'alta capacitat? No hi veig cap partida pressupostària ni cap línia d'acció de programa. On és la demanda d'un operador català? Perdonin, però tampoc ho he trobat. Quines partides determinem per a la creació de continguts? Tampoc ho veig com una prioritat.

Per tant, senyor president, crec que, en l'àmbit de la societat de la informació, pressupost poc ambiciós, el reduïm; per tant, contradicció amb les línies programàtiques, i a més torno a dir..., i em reitero molt, potser em faig pesat, però torno a dir que em sorprèn que en aquesta línia el que sí que incrementem són partides com estudis.

Respecte a universitats, aquí sí que dir-los, eh? –perquè no soni allò que l'oposició només es dedica a fer crítica directa i destructiva–, respecte a universitats, que amb les partides globals de transferència a les universitats en general, i també el programes Serra Húnter, doncs, hi estem globalment d'acord, els diem que hi estem globalment d'acord. Podria matisar només que podria ser més ambiciosa la transferència derivada a les universitats públiques –nosaltres hi presentarem una esmena–, però no té gaire importància. En aquest cas, hi estem globalment d'acord. Però per què hi estem globalment d'acord? Perquè, això, ho marcava la Llei catalana d'universitats. No hi ha una discrecionalitat. És a dir, en tot cas, ens felicitem que es compleixi la Llei. La Llei catalana, recordo que incorporava el compromís de l'increment, aquells vuit anys, del 30 per cent del finançament. Per tant, celebri que es compleixi la Llei. Per tant, aquí la complim. Per tant, hi estem

d'acord, però hauríem de fer algunes puntualitzacions. El que sí que no hi veiem –i que se'ns expliqui, en tot cas, si està incorporat dins del que són les transferències a les universitats– és algun tipus d'educació específica per al desenvolupament de les famoses proves pilot per a l'adaptació a l'espai europeu d'educació superior, eh? I per tant, no faig cap més valoració aquí, que se'm digui, en tot cas, quin percentatge és, on està i dins de quina transferència.

Ara, sí que ens crida molt l'atenció la baixa, la falta de dotació per a la millora de la qualitat docent –passem de 3,8 milions d'euros a 0,4–, també demanaria una explicació davant d'això.

Ja no és important una partida com la millora de la qualitat docent? Ja tenim el nivell que ens interessa? No té cap importància? Està posat en alguna altra partida? Ho desconec. Crec que és preocupant.

Per una altra banda, sí que remarcar que es dota i es puja en un 30 per cent l'aportació a la Universitat de Vic, i hi estem d'acord. Hi estem d'acord però vull recordar que la primera vegada que es va fer una aportació a la Universitat de Vic vam ser durament criticats pels grups que ara governen; durament criticats i nosaltres fèiem una aportació menor i en els últims pressupostos menor. L'apugem un 30 per cent, de ben segur que ho necessita Vic, però, home, siguem coherents, si ho necessita, si ho posen aquests pressupostos, a què venia la censura en aquells moments?

Parlant també d'aquest àmbit de tipologia d'universitats –que també n'espero un aclariment–, hi ha uns 16 milions d'euros que es posen a la partida de fundacions i interpreto, perquè només ho puc interpretar, que ens estem referint a la Universitat Oberta de Catalunya. En l'últim pressupost, la Universitat Oberta de Catalunya tenia el pressupost destinat, finalista, com a Universitat Oberta de Catalunya, i no hi és, en aquest pressupost no hi és. Interpreto, ho torno a dir, que la partida aquesta genèrica de fundacions pel contingut numèric es deu referir a la Universitat Oberta de Catalunya, però no està especificat i, per tant, assumeixin el compromís i, en tot cas, que se m'expliqui per què no es vol especificar i, si és així..., o és que parlem de fundacions en general i, per tant, no farem ja aportació a la Universitat Oberta de Catalunya.

Ara, com a últim punt, dins d'universitats sí que hi ha una cosa que més que preocupar em genera perplexitat: fa poc, en aquest mateix Parlament, en una moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, un dels punts prioritaris d'aquella moció és la preocupació per la política lingüística i, per tant, pel català a les universitats. Bé, totes les partides, totes les partides que fan referència a política lingüística es redueixen a més de la meitat, per tant, si en el seu moment ja se'ns deia que haviem de fer un esforç més elevat respecte a política lingüística, si a més aprovem una moció en la qual, doncs, es dona prioritat a la política lingüística i al català a la universitat, si a més aquest que recordo que era un compromís del conseller en la seva primera compareixença, per què en aquests pressupostos ho reduïm a més de la meitat? Nosaltres, senyors i senyores diputats, també ho esmenarem.

Com a últim, senyor president, l'última unitat seria la Direcció General de Recerca. En la Direcció General de Recerca no entraré a fer una valoració de les diferents partides, és un tema global. Deia al principi que aquesta, doncs, havia estat reiteradament un anunci de prioritat per al Govern i ens trobem amb el primer, doncs, incompliment flagrant de programa: a aquest diputat els números li surten amb un increment del 8 per cent en recerca, però hi podríem discrepar independentment d'això, que els números són molt més globals, però vull fer una mica de memòria. Recordo aquella discussió reiterada que teníem en aquesta seu parlamentària amb l'illustre senyor Barceló, reivindicant o acusant el Govern en aquell moment de si s'havia agafat el compromís del 2 per cent del PIB en recerca i desenvolupament, i reiteradament nosaltres dèiem que era recerca, desenvolupament i innovació, i després resulta que en el programa del tripartit, el 2 per cent surt de recerca, desenvolupament i innovació, i després em diu: «Sí, és una errada tipogràfica.» Però vaig als compromisos concrets, la veritat és que en el programa del tripartit se'ns diu que s'incrementaran, es triplicaran les partides de recerca i desenvolupament, que es triplicaran totes les partides, i jo en aquell moment ja feia l'especificació de demanar: «Ens estem referint només a la Direcció General de Recerca? Ens estem referint a tot allò que tingui a veure amb recerca?» I se'ns deia: «A tot el que tingui a veure amb recerca». Per tant, se'ns deia, en aquell moment: «Triplicarem.»

A partir d'aquell moment, en una interpellació que feia, aquest mateix diputat que els parla, al conseller d'Universitats, al conseller Solà, en aquella interpellació, doncs, fent jo, d'alguna manera aquesta referència, el conseller em deia: «Si vaig dir triplicar, doncs, o vostè no ho ha entès o potser no ho han entès o potser ens hem equivocat, tot és acceptable, perquè», el conseller deia, «em refereixo o el meu objectiu és duplicar». Bé, doncs, segona part, duplicar.

Després de duplicar se'ns diu que duplicar vol dir un increment del 15 per cent. Que si la matemàtica no em falta, un augment del 15 per cent en quatre anys ens dóna el 75 per cent. No és ben bé duplicar. I després d'això se'ns diu que «home, el primer any aquest 15 serà un 13 per cent». I després, analitzant números, a aquest diputat, això, comparant pressupostos liquidats, em dóna un 8 per cent. Home, si ja anem a compromisos, a compromisos de programa, el programa el que diu és triplicar la partida, per tant, de triplicar al 8, el *gap* és amplíssim.

I discutirem, i després la diputada que defensarà el Govern em pot dir si és un 8 o no és un 8 o és un 9 o què és, però és que de triplicar cap aquí em sembla que la distància és molt i molt àmplia. Demanaria només una mica de responsabilitat a l'hora de fer programes perquè aquest és un element estratègic. I per tant, doncs, una cosa és escriure sobre programa, doncs, una quantitat determinada i l'altra és complir-la.

Però, a més, els diria, si estem en aquesta situació i, per tant, hi ha una complicació d'atenció pressupostària, i per tant, se'm pot dir que estem en una política d'estrenyer el cinturó o, es digui com es digui, també es veritat que podem prioritzar, però escolti'm, només que

vostès agafessin les despeses de funcionament i les mantinguessin més o menys com eren les de l'any passat, només que les incrementessin, doncs, allò, un 2 per cent d'inflació, només que les mantinguéssim aquí, alliberaríem 3,5 milions d'euros –3,5 milions d'euros–, que, miri, fent-li suggeriment, 3 milions es podrien dedicar a recerca i, home, mig milió estaria bé dedicar-lo a l'Institut d'Estudis Catalans, perquè no movem en absolut la partida, a l'Institut d'Estudis Catalans no es mou absolutament res. Home, mig milió el podem posar a l'Institut d'Estudis, nosaltres farem l'esmena, i 3 milions de despeses de funcionament els podem alliberar. I aquí només prenguin una mica, si volen, les paraules del mateix conseller Castells, que dins de les discrepàncies que vaig tenir amb ell respecte al seu Departament d'Economia, home, sí que és veritat que en la despesa, allò, de funcionament, doncs, sí que hi feia una reducció. Amb aquest Departament no agafa aquest exemple.

El vicepresident primer

Senyor Castellà ha exhaurit ja el temps.

El Sr. Castellà i Clavé

Tenim marge per invertir-ho en recerca.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor López.

El Sr. López Rueda

D'acord, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, quan un preparava el que ara els explicaré, les alegacions al Departament d'Universitats, doncs, feia com feia en la universitat, eh?, i quan un feia els exàmens a la universitat, que encara un se'n recorda, doncs, sabia molt bé que el text, els apunts que s'havien donat a classe no eren suficients i sempre hi havia una bibliografia complementària. I d'aquesta bibliografia complementària, jo el que he fet és mirar-me els programes electorals del tripartit del Govern de Catalunya. I m'he mirat el programa electoral d'Esquerra Republicana i diu una cosa ben curiosa i ben certa: «El finançament insuficient de les universitats ha estat un rèmor per al seu desenvolupament. Amb penes i treballs s'ha pogut anar donant satisfacció al dia a dia, fins al punt que no cal ni pensar en un increment del personal ni en cap millora salarial. El nostre país està molt per sota dels països desenvolupats a Europa pel que fa als pressupostos destinats a la universitat».

És clar, llavors, un ho compara amb el pressupost que tenim i què veiem? Doncs que lluny de complir aquesta mancança de recursos de la universitat, el pressupost que es presenta avui és clarament continuista i mancat d'ambició, perquè, és clar, si el total de departaments de tota la Generalitat, els departaments s'han pujat un 10,4 per cent, el que és el Departament o el que és els ensenyaments universitaris només ho ha fet un 8,9 per

cent. Si abans el que era els departaments suposaven un 4,25 per cent del total del pressupost, i ara només és un 4,20 per cent. I si abans suposava un 0,43 per cent del producte interior brut de Catalunya, ara només és un 0,44, és a dir l'hem pujat una centèsima. Home, per això no feia falta tants anuncis i vint-i-quatre anys d'anuncis que canviarien la política.

Però si alguna cosa hem de donar i hem de dir d'aquests pressupostos sobre el que són els ensenyaments universitaris –després en Santiago Rodríguez parlarà de la resta de recerca– és que són insuficients, clarament insuficients i absolutament mancats de transparència, perquè, si comencem i analitzem les partides pressupostàries, el primer que veiem és, doncs, les diferents transferències corrents –després parlaré de les transferències de capital. Les transferències corrents, home, jo haig de reconèixer que el que és la transferència estratègica ha pujat i ha pujat molt, però, és clar, és que les transferències estratègiques estan lligades al que són els contractes programa. És clar, ja és hora que comencem a complir els contractes programa que tenim a les universitats i que comencem a complir els diferents plans d'inversions que tenim a les universitats, més que res per començar a canviar les polítiques de la Generalitat de Catalunya.

Però si agafem les transferències fixes, és a dir, aquelles despeses estructurals del Govern i de la gestió centralitzada del funcionament de la universitat, les transferències bàsiques, les relacionades amb l'activitat docent ordinària de la universitat, i li recordo quan parlaven que a penes i treballs s'ha pogut anar donant satisfacció al dia a dia fins al punt que no cal ni pensar en un increment del personal ni en cap millora salarial, doncs, això, tret l'IPC, ha pujat només un 2 per cent –un 2 per cent. Però és que a més d'insuficients, el que nosaltres considerem és que són clarament mancats de transparència. Tenen una clara manca de transparència.

On són les partides pressupostàries universitat a universitat? Aquest diputat no les ha sabut trobar. Potser, doncs, es podria ampliar la informació. Aquest diputat no les ha sabut trobar. I és que per fer el control, el seguiment, la fiscalització de l'activitat de Govern, allò que Giovanni Sartori deia que era la base de la democràcia, la claredat, no ho hem pogut realitzar, perquè no ho sabem. On estan les partides econòmiques 440.2400 a 440.2406 de les transferències que es realitzaven a la Universitat Autònoma de Barcelona, a la Universitat de Barcelona, Universitat de Girona, Universitat de Lleida, UPC, Universitat Rovira i Virgili, respectivament, on es troben? Com ho podem mirar? Com podem mirar aquella política de greus perjudicis, aquelles polítiques de transferències desiguals entre les diferents universitats catalanes que tant criticava el qui abans era oposició i ara és Govern, on fins i tot els augments de la Universitat Pompeu Fabra triplicaven els augments d'altres universitats, com la Universitat de Lleida i la Universitat de Girona, que estaven clarament per sota del que es podia exigir a la política universitària de la Generalitat?

Jo sé que el senyor conseller, a Lleida, va dir, doncs, que volia acabar amb aquesta circumstància i va prometre una política de discriminació positiva a la Uni-

versitat de Lleida. Jo li demanaria que l'ampliés, també, a altres universitats del territori, com és Girona o la Universitat Rovira i Virgili. Però, on són totes aquestes partides? Absolutament mancat de transparència.

I per no saber, no sabem com es troba actualment el Pla d'inversions –i ara em ficaran les transferències de capital–, el Pla d'inversions de les universitats de Catalunya, un pla 2001-2005 que acaba l'any que ve, i que fora bo que aquest Parlament sabés en quines partides pressupostàries es troben. Primer perquè ha desaparegut l'original, el primer epígraf 740.2402, que deia exactament «finançament pla plurianual d'inversions universitàries», que a nosaltres ens sembla increïble.

Bé, però passem a analitzar on es poden trobar, que és la partida 740, que són totes les transferències de capital, totes absolutament les transferències de capital destinades a aquestes universitats. El 2002, pressupostat hi havia 31 milions 808.000 euros; al Pla hi deia 62.700. El 2003, 33 milions 226.000 euros; al Pla hi deia 65 milions 240. El 2004, 36 milions 495 euros, i al Pla hi deia 68 milions 240. Home, jo crec que és cert que les transferències de capital s'han pujat un 9,91 per cent, és a dir, una pujada d'uns 3 milions 300.000 euros, però, és clar, és que només allò que es va deixar d'invertir l'any passat a la Universitat de Barcelona ja són 3,8 milions d'euros, perquè el Pla li reconeixia 13,780 milions d'euros i només es va transferir 9,964 milions d'euros.

Però és que, a més, a l'acord que es va produir signat per al Pla d'inversions deia: «El DURSI elaborarà anualment un informe per al conjunt del Pla que es presentarà al Govern dins del sis primers mesos de l'any següent de referència.» El sis primers mesos, si no n'estic mal informat, és el juny, és a dir que dintre d'aquest mes ja s'hauria de presentar la Memòria del Pla corresponent a l'any passat. Jo no sé si s'ha fet o no s'ha fet, però que a aquest diputat i al Grup Popular ens agradaria saber quina és la situació actual de Pla, més que res que acaba l'any que ve, i quina és la situació de la inversió a les universitats catalanes.

Per això nosaltres, almenys a la partida d'ensenyament universitari, per manca de transparència, per manca d'ambició, per manca de..., per ser uns pressupostos insuficients no hi podem donar suport.

I, tot seguit, donaré la paraula al company de Grup, Santiago Rodríguez, perquè exposi la part de recerca i innovació.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. Senyor Rodríguez, té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, em correspon, doncs, la defensa de l'esmena de devolució al Govern de la part del pressupost del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació pel que fa a la Recerca i Societat de la Informació.

Ens trobem, en línies generals, davant d'un departament que, al nostre entendre, té una importància estratègica de país extraordinàriament rellevant. Les universitats, la recerca i la societat de la informació, en el seu conjunt, configuren allò que el conseller ja ens havia dit en força ocasions: la societat del coneixement. I, en definitiva, el que acaba fent és conformar el capital intel·lectual que ha de ser l'eina fonamental que disposi la societat catalana per combatre amb efectivitat els efectes de la globalització.

Si m'ho permeten, li donaré el tomb a la truita, ja que, sí bé la globalització pot tenir connotacions negatives, com poden ser les deslocalitzacions, que cada vegada amb major intensitat afecten Catalunya i els catalans, té força aspectes positius, com són les noves oportunitats que ofereix la societat. I nosaltres preferim veure-ho des d'aquest punt de vista, i per això cal impulsar polítiques, des de les administracions públiques, per tal d'orientar la societat cap a aquesta nova concepció de societat del coneixement i oferir les polítiques adequades que propiciïn que els ciutadans puguin aprofitar les oportunitats que se'ns presenten.

Pel que fa a les polítiques de recerca, i en comparació a la tònica general d'aquests pressupostos, he de manifestar que ens ha sorprès, i que la sorpresa ha estat parcialment agradable. I és que, en línies generals, el pressupost de recerca puja, cosa que és de valorar, i no simplement perquè pugui, sinó, precisament, per la importància estratègica a què feia referència amb anterioritat: s'incrementen els ajuts a empreses públiques per recerca, s'incrementa la dotació de l'Agència d'Ajuts Universitaris i de Recerca –i després m'hi tornaré a referir–, s'incrementa la dotació per a infraestructures de recerca...

Hi ha una altra cantó de la balança, però: disminueixen els ajuts per activitats de recerca; disminueixen els ajuts, beques i bosses d'investigació, encara que suposem que el que es pretén és derivar aquests a través de l'Agència; també disminueix, i molt notablement, la dotació del Programa especial de promoció de la recerca i desenvolupament tecnològic, i, finalment, també disminueixen les transferències a centres de recerca i desenvolupament en un gens menyspreable 30 per cent.

Tot i coincidir, bàsicament, en els objectius assenyalats en el Programa d'investigació científica, estem convençuts que aquests pressupostos només permeten un desenvolupament molt parcial d'aquests, i, en definitiva, es tracta d'una proposta molt poc ambiciosa i que, al nostre entendre, no dóna resposta suficient a la importància que la recerca té avui en la conformació de la nova societat del coneixement.

De fet –de fet–, el mateix conseller reconeix que això és així, ja que aquest famós objectiu que es va aplaçant també, any rere any, i que ara el Govern català es fixa per al final de la legislatura d'assolir una inversió equivalent al 2 per cent del PIB, el mateix conseller reconeix que l'increment dels pressupostos d'enguany és insuficient per intentar arribar a aquest 2 per cent del PIB, i que, per tant, caldran esforços suplementaris, en propers exercicis, per intentar acostar-s'hi al final de la legislatura.

Respecte de la societat de la informació hem de manifestar, sincerament, que no ens ha sorprès la proposta de pressupost que hem rebut. Ho vèiem a venir. Havíem detectat una certa manca d'idees respecte del desenvolupament de la societat de la informació. Havíem detectat, també, que la societat de la informació estava quedant com el germà pobre del Departament. I certament que és així, i, si valorem conjuntament el Departament, creix el pressupost d'universitats, creix el pressupost de recerca, baixa, i molt notablement, el minso pressupost destinat a societat de la informació. (*Remor de veus.*)

Però, a més a més, precisament, el pressupost de la Secretaria de Telecomunicacions es redueix en un 27 per cent. Del nou pressupost, una part important que creix és el funcionament ordinari de la Secretaria en què, per exemple, es preveu gastar..., aquest Govern que baixa la publicitat i la propaganda, preveu gastar 275.000 euros en publicitat i propaganda.

Les transferències al Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació queden reduïdes a una quarta part, en conjunt, comptant-hi, fins i tot, les aportacions del Departament de Presidència i Governació. Les inversions es redueixen a menys de la meitat, les transferències, a menys d'una tercera part. Francament, un té una mica la sensació que s'està en un procés de desmantellament de la Secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació.

Pel que fa al Centre de Telecomunicacions i de Tecnologies de la Informació, del qual en les diferents compareixences del Govern se'ns ha explicat que es desitja potenciar, veu com en un marc d'un pressupost global expansiu redueix el seu pressupost en un, gairebé, 10 per cent, i que aquesta disminució és, precisament, a costa de les inversions, ja que una altra vegada el funcionament ordinari del Centre s'incrementa.

Ens preocupa, sincerament –ens preocupa–, el tractament que aquest Govern li està donant a la societat de la informació, que no respon, ni molt menys, als objectius assenyalats, que un cop més compartim, de manera més o menys intensa, però una cosa són els objectius que s'assenyala aquest Govern i un altre molt diferent és la realitat que es manifesta en aquesta proposta de pressupostos. I molt ens temem –molt ens ho temem– que, de continuar en aquesta línia, hàgim de parlar, no gaire més tard –no gaire més tard– d'una nova escletxa, que seria l'escletxa econòmica de la inversió de l'Administració pública catalana en la societat de la informació.

Finalment, una reflexió entorn al tractament diferenciat que reben, per una banda, l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca, i, per una altra, el Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació, ambdues entitats de dret públic sotmeses a l'ordenament jurídic privat. I és que pel costat de la recerca se li transfereixen recursos a l'entitat, mentre que pel costat de la societat de la informació se li sostreuen. Aleshores, ens preguntem: hi ha un model de gestió determinat? Dintre del mateix Departament, hi ha un model de gestió? O és que dintre del mateix departament hi ha un tripartit en què cada part es gestiona amb indepen-

dència i amb criteris propis, o sigui, sense un criteri global?

Si aquests són uns pressupostos de canvi en què es veuen les prioritats del Govern, constatem que, precisament, ni la recerca ni la societat de la informació són prioritats d'aquest Govern.

Creiem, sincerament, que aquests pressupostos, tant l'un com l'altre, no responen a la importància estratègica que tenen aquests àmbits en el futur del país, i, precisament, és per aquest motiu pel quan en demanem la devolució al Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. Un torn en contra... Té la paraula la il·lustre diputada senyora Pilar Dellunde d'Esquerra Republicana.

La Sra. Dellunde i Clavé

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, aquest, finalment, és el darrer debat corresponent a les sessions pressupostàries, cosa de la qual ens n'hem d'alegrar després d'estar tres dies aquí tancats. I el que sí que volia comentar és que, possiblement, la gent que venim del món acadèmic ens ha estranyat molt, el primer cop que fem un debat de pressupostos, que aquest no s'hagi pogut fer amb una pissarra, amb una pantalla d'ordinador, de manera que les dades les puguem anar contrastant... (*Remor de veus.*)

Veiem aparèixer als mitjans, darrerament, doncs, l'expressió, segons les dades, doncs, d'un partit d'oposició ics, doncs, «pugen els pressupostos, baixen els pressupostos...», segons les dades del Govern són totalment diferents. Les dades, de fet, les tenim recollides als pressupostos, però les interpretacions poden ser diferents. En tot cas, sí que necessitaríem d'un espai per poder objectivar-les i no el tenim en aquest moment.

Per tant, la meua reflexió va en el sentit que en un futur intentem arribar a un consens perquè el debat es pugui fer molt més en calma en comissions i tots aquests criteris es puguin explicitar, que en aquest moment jo crec que tots som conscients –els que heu sortit a parlar i els que sortiran en un futur– que totes les qüestions que han anat sortint no les podem tractar i moltes de les quals, segurament –i espero que sigui així–, podem debatre-les en les comissions pel tema de les esmenes.

Bé. Jo el que volia és fer manifest com aquest pressupost, malgrat que sigui prorrogat, sí que recull unes línies prioritàries de Govern, i, malgrat ser de continuïtat en algun sentit, té l'ambició de portar-les a terme algun dia, no, naturalment, en aquest Govern. Si hi ha alguna manca d'ambició, això sí que s'ha de reconèixer, no és pas la nostra, sinó del Govern que ens va deixar aquest pressupost que tenim en aquest moment i que, per tant, hem de fer a nivell de continuïtat.

Quines són aquestes tres línies prioritàries? Les repetixo perquè aquestes línies se'ns han qüestionat, en aquest

moment. La primera línia: la integració dels estudis universitaris a l'espai europeu d'educació superior. Per nosaltres és prioritària la formació permanent de les persones en aquest marc europeu i que hi hagi una relació molt més estreta amb els agents socials que l'han de permetre. Volem fer que la societat percebi el caràcter de servei públic de l'educació superior i de la recerca. La segona línia prioritària: enfortir el sistema públic de recerca, desenvolupament i innovació, tant pel que fa al capital humà com pel que fa a la infraestructura de recerca. I, finalment, dotar Catalunya de les infraestructures necessàries en telecomunicacions, potenciar i donar suport a la indústria pròpia de programari i transformar el Centre de Tecnologia de la Informació en una veritable eina de lideratge dels serveis que necessita la Generalitat de Catalunya.

Per això hem destinat un pressupost a aquest Departament de 757.681 milers d'euros. I, per tant..., això, si fem comptes –i aquests sí que els podem fer sense tenir la pissarra–, vol dir que, en termes absoluts i en termes relatius, és l'increment més important des de la creació del DURSI l'any 2000.

S'incrementa el percentatge en el conjunt del pressupost i, si volem fer la doble comptabilitat, incrementem un 7,9 del pressupost inicial i un 10,8 respecte de l'ajustat.

Quin és el marc general que ens trobem: els pressupostos prorrogats, el dèficit, la quantia compromesa...? Compromís del pressupost a exercicis posteriors...? Una hipoteca...?, però també, i, a vegades, una herència. I s'ha de reconèixer i és de justícia que molts programes, doncs, els hem continuat perquè considerem que eren positius, però no partim d'una *tabula rasa*, partim d'una situació en la qual alguns són continuïtat i altres hem intentat ja marcar la tendència que dèiem.

Miraré de discernir entre els tres àmbits i en la mesura que pugui anar responant algunes de les qüestions que s'han plantejat, crec, com a mínim, les que jo crec més importants.

Direcció General d'Universitats: té un increment d'un 9,72 per cent. També és el creixement més important des de la creació del DURSI. És cert, es compleixen els compromisos de la LUC, i se'ns ha valorat positivament, però es compleixen amb escreix. Segons la LUC, podríem fer perfectament un 3,8 més la inflació, però hem anat bastant més enllà.

Quan parlàvem de la transferència, pel que fa a les diferents universitats, jo li dono la raó, crec que hi hauria d'haver les partides per a les diferents universitats. Esperem que en els propers pressupostos això sigui així; però, en tot cas, aquesta manca de transparència la va introduir Convergència i Unió, si tenim memòria, i les intencionalitats ja els les preguntaran. En tot cas, es farà publicitat del que es dona a cada universitat en el moment que es consideri necessari fer-ho, i en els propers pressupostos això es recollirà. Per tant, els compromisos de la LUC s'estan complint i amb escreix.

Pel que fa al programa Serra Húnter, estem complint també els pressupostos, sortiran setanta-una places de professorat contractat, i, en aquest moment, les univer-

sitats ja estan portant a terme els processos selectius, per això se li ha dedicat 13.803 euros.

Un punt important, que estem complint i que no ha sortit en el debat, el tema Bologna... S'estan fent aquestes proves pilot d'adaptació als títols de l'ensenyament europeu i la partida que s'hi destina, en concret, doncs, és de 600.000 euros. I, en aquest moment, ja ens han sol·licitat quaranta-nou titulacions de grau i divuit màsters europeus. Per tant, creiem que en aquest sentit és un èxit.

I el que és important de valorar també és l'increment de la partida destinada al Consell Interuniversitari. Volem que aquesta adaptació a l'espai europeu sigui participativa i els protagonistes, doncs, siguin el sistema de recerca i les nostres universitats. És per això, doncs, que hi ha hagut un increment del 7,27 per cent del pressupost del Consell Interuniversitari de Catalunya. En concret, en la partida dedicada a aquesta integració a l'espai europeu ha estat, l'increment, del 67 per cent.

Pel que fa a un punt importantíssim, el *keystone* d'aquestes partides dedicades a l'espai europeu, que és el Programa de formació en terceres llengües, hem tingut un increment del 76 per cent. En contrapartida, potser algunes de les despeses que vostès constataren que disminuïen eren despeses generals de funcionament, de manteniment de les proves de les PAAU, i altres que estan assignades al Consell Interuniversitari.

S'ha creat l'Oficina de l'Espai Europeu del Coneixement, en compliment de la LUC. I, pel que fa a la política pròpia de beques, no hi ha hagut un decrement; el que nosaltres diem és que el que hi ha en aquest moment és insuficient, perquè cal complir la Sentència del Tribunal Constitucional per la qual se'ns faci efectiu el traspàs de les beques. Per tant, creiem, doncs, que el que també s'ha de valorar és que, malgrat que no hi ha hagut un decreixement en aquesta partida, les beques són insuficients.

Ara, també hem marcat programa en aquest sentit. Per què volem aquestes beques? Doncs, per combatre desigualtats territorials, socials, i això és el que s'ha començat a marcar en el programa, marcar que no hi ha aquest traspàs de les beques. Hi ha hagut una convocatòria d'ajuts per a residents en comarques d'alta muntanya, i s'han destinat a aquesta convocatòria 200.000 euros.

Després, també cal destacar en aquesta mateixa línia el Decret de preus del 2004 al 2005, on hi ha hagut una reducció en els preus de la matrícula amb el criteri que les persones que tinguin més de seixanta-cinc anys o persones amb discapacitat, doncs, puguin tenir la matrícula gratuïta si no tenen cap títol universitari oficial, o puguin tenir una exempció de recàrrec del 40 per cent.

Cal avançar en la qualitat de la docència universitària, però, malgrat això, doncs, s'ha fet un esforç important –perquè hi han 540.000 euros– en millora de la qualitat docent, i s'ha incrementat també –i això és important, en l'àmbit simbòlic– amb 10..., ara arribem al 10 de les distincions anuals del Jaume Vicenç Vives, de la Medalla Jaume Vicenç Vives, de distinció. Cada guardó ara comptarà una assignació de 20.000 euros.

Hem implantat sistemes eficients a les universitats, amb un sistema de Data Warehouse, de manera que puguem també captar informàticament totes aquelles informacions de les universitats, centralitzar-les, que siguin disponibles per a totes les universitats, i també per al Departament, el DURSI.

Política lingüística universitària. Aquí sí que jo discreparia del fet que s'ha portat negativament aquest punt. De fet, hi ha hagut un increment, en el pressupost de la política lingüística universitària, de 20.000 euros, però crec que això no és el més fonamental, aquest increment, sinó que el nou Decret de reestructuració del DURSI contempla que l'oficina de política lingüística estarà adscrita a la Secretaria General, i això vol dir que se li està donant una importància més gran i que es garantirà la transversalitat de la política lingüística dintre del Departament.

Aquestes despeses aniran assignades a coordinació de serveis lingüístics, a l'impuls i el seguiment d'aplicació de nous materials, a suport als programes de les mateixes universitats i un seguiment especial a aquelles universitats on el percentatge de docència en llengua catalana no sigui el suficient. També hi ha una important partida dedicada a l'acollida lingüística, que ara tampoc podem detallar.

Pel que fa a la recerca, bé, parlàvem de triplicar l'acord, és cert. Possiblement, aquest no havia de ser el compromís, però, en tot cas, si ens referim a les paraules del conseller Carles Solà, no va dir en cap moment que fos en aquests pressupostos, sinó que serà, doncs, en els propers. Estem parlant de la legislatura; el compromís que vam contraure en l'Acord catalanista i d'esquerres no està simplement relacionat amb aquests pressupostos, sinó que està parlant de tota la legislatura. Per tant, en aquest sentit no s'està fent cap incompliment.

Qüestions a destacar de recerca a les quals han fet al·lusions. El tema de les transferències estratègiques, doncs, una part important està destinada al Laboratori de Llum del Sincrotró, per exemple. Per tant, sí que és significatiu, l'augment en aquest àmbit.

Els programes ICREA han augmentat, doncs, un 1 milió –de 4 a 5 milions–, i passem a la incorporació de vint-i-quatre investigadors l'any 2004. Per tant, en aquest sentit s'està fent una promoció de les persones que han treballat a l'estranger i, per tant, volen tornar al nostre país i oferir, doncs, tot aquest coneixement adquirit que tenen i posar-lo en funcionament.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Pel que fa a la recerca, fonamentalment, crec que s'hauria de destacar una altra cosa: en aquest moment, potser en aquests pressupostos que són de continuïtat no es veu la línia, és difícil de veure la línia quantitativament, però el que és important és veure que hi ha un marc nou de treball de recerca i en el qual la innovació tindrà un paper més important. I és aquí on s'ha de veure la diferència. Aquest pla de recerca s'està elaborant i és un pla de recerca que inclourà també el desenvolupament i la innovació, i s'efectuarà l'any proper, i s'aplicarà del 2005 al 2008. Per tant, no és tan important en aquest moment que quantifiquem què és el que hi hem destinat en aquests pressupostos, sinó que tinguem en compte

cap on volem anar, i aquest és un tema que aquí sí que cal constatar. Fins ara teníem un pla de recerca, teníem un pla d'innovació, però en cap cas hi havia una continuïtat, hi havia una interacció entre totes dues. Cal fer una xarxa d'innovació, recerca i desenvolupament, i, aquesta, que sigui capaç de connectar amb els centres d'innovació industrial i empresarial, com no s'havia fet fins ara.

Hem parlat d'ICREA. Hem de parlar també –i no n'hem fet esment–, doncs, de finançament de centres de recerca, que tenen participació del DURSI, i també del foment de nous centres de recerca, que ja estan en marxa, per exemple, l'Institut Català d'Evolució Humana, l'Institut de Geomodels o l'Institut Català de Nanotecnologia.

Finalment, per acabar amb l'apartat de la recerca, en aquest moment ja s'està avançant en la definició de recursos per determinar quin ha de ser el foment de la recerca en sistemes socials i humanitats, que era un tema que tampoc s'hi havia treballat. La recerca no és homogènia; per tant, sí que hi han partides destinades en aquest moment per acabar de discernir en quin nivell de qualitat, què és el que volem exigir a una recerca que es fa diferent a les ciències experimentals i empíriques.

Una partida important, finalment, de recerca que volia comentar és la que va referida als contractes programa, precisament. Hi ha una partida específica que té a veure amb el fet que les universitats, a partir dels seus contractes programes, puguin incorporar la variable de recerca. I això és un punt que es farà palès en els propers pressupostos però que era important destacar ara. En aquest moment hem de donar els recursos suficients a les universitats perquè facin plans estratègics i diguin, en el futur, què és el que volen fer, com volen gestionar la recerca i com poden incorporar-la en els contractes programa.

Finalment, pel que fa a la Secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació, hi ha hagut un augment del 22,8 per cent, en un pressupost de 15,7 milions d'euros. I, bé, vostès han fet diferents consideracions respecte a això. La primera és on anaven, i, bé, en principi, de moment, el que s'ha fet fins ara..., jo he dit unes prioritats al principi, però espero que puguin validar-les a partir dels propers pressupostos. Però en aquest moment, doncs, ens hem hagut de dedicar a reorganitzar el CTTI. És això el que hem fet, i això ha portat prou feina, perquè el que hem..., és de tornar a incorporar el coneixement dintre del Departament. És estrany que ens diguin, doncs, que no ho consideren prioritari en el nostre Govern, però ho era amb el Govern del PP?, amb el pla Info 21, que de fet volia arribar a 1 milió de persones i finalment no va arribar a 90.000 persones, si els meus càlculs no em fallen? Per tant, això sí que és una veritable fractura digital.

I per acabar, perquè no podem parlar de tots els detalls –espero que en el debat d'esmenes sí que ho fem–, acaba una pregunta: hi han 17 milions de diferència entre el pressupost que va aprovar el Parlament...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Dellunde i Clavé

Sí, senyor president. Entre el pressupost que va aprovar el Parlament el 2003 i el pressupost del 2003 ajustat. Algú em podria dir on han anat, aquests 17 milions? Jo tinc una hipòtesi: em sembla que van anar a Presidència, just després que es va aprovar el pressupost del Parlament...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Dellunde i Clavé

...però potser algú m'ho podria aclarir.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per a la rèplica, té la paraula l'illustre senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Nosaltres ens ratifiquem en l'esmena a la totalitat, i més després de la intervenció de la il·lustre diputada senyora Pilar Dellunde. A veure, jo entenc que faci la referència que estaria bé i que potser amb més calma, amb una pissarra, miréssim números, perquè cadascú diu la seva... Home, jo crec que hi podem donar prou seriositat, al que és el marc parlamentari; si vol, les podem discutir totes i cada una de les partides, però és que les dades són les dades i són les que estan recollides al pressupost. I jo puc compartir amb vostè les tres línies prioritàries. Si és que l'únic que li estem dient és que les tres línies prioritàries no queden reflectides al pressupost. I, per tant, si estem parlant del pressupost i començo per la societat de la informació, em diu vostè: «Fem un increment, i fem un increment amb un total d'aquest Departament de 15 milions.» Sí, sí, hi estic d'acord, si són dades, són 15 milions. Però és que el liquidat total eren 22 milions! Per tant, de 22 a 15 reduïm; per tant, ja m'ho accepta, ja em dona la raó: si són 15. És clar, d'això és del que em queixo: que són 15, passem de 22 a 15.

És clar, si entrem a universitats, jo li venia a dir: «Home, vostè em diu...», li preguntava partida, jo, per a l'adaptació a l'espai europeu, que creiem que és una bona iniciativa, que és necessària, i vam felicitar el conseller. Però jo li dic: «On és la partida...?» Vostè em diu: «600.000 euros.» Però on?, quina és la partida? No queda pas especificada. Està dins de la transferència? Li vinc a dir: ho incloem dins del que és el finançament de les universitats en global?, anava a part?, s'ho han de reclamar, el que ja tenien les universitats?, és un programa a part, sí o no? Li torno a preguntar la mateixa pregunta.

Respecte a la millora de la qualitat docent, em diu que puja. Escolti'm, ja per fer-ho més específic: partida 446.24.00, totes les partides..., per dir allò de: «M'ho invento a la pissarra.» No, és que és aquesta, la partida: baixa de 3,8 a 0,4, partida concreta. Ho discutirem a la Comissió d'Economia.

Política lingüística. El que esperava jo és una explicació o que se'm digués..., no ho sé: «És que a partir d'ara la política lingüística vindrà derivada respecte a Presidència», però no em discuteixi els números, perquè el mateix li dic: partida 447.24.03, totes les partides de política lingüística es redueixen a la meitat. I això em preocupa. Li demanava una explicació. No m'ho invento; busqui la partida.

No em contestava, en tot cas, a la referència..., no, tampoc és menor, però jo crec que no deixa de ser important: digui'm, si pot, quan torni a pujar, si la partida a fundacions es refereix a la UOC. Ens preocupa que quedi especificat; suposem que és així, però que quedi especificat si és la partida destinada a la UOC o no.

I per partides concretes..., per això fèiem una discussió global, no entràvem a partides concretes; ja ho farem a la Comissió d'Economia. En la Comissió d'Economia tindrem tot el temps del món per anar parlant concretament, doncs, de temes del perquè..., si s'acomplirà o no s'acomplirà a l'annex plurianual d'inversions el fet que es mantingui l'Escola de Turisme a Sant Feliu. O ens l'emportarem cap a Girona?, i per què? Però jo interpretava que no és ara el moment, eh?, però en tindrem temps, ja que ho treia, a la Comissió d'Economia.

És clar, també la comprenc, eh?, quan feia la referència que respecte a la recerca, doncs, aquest no era un tema d'aquest pressupost i vindrà en els següents pressupostos. Home, l'esforç haurà de ser importantíssim, perquè és molt minsa. No sé com hi arribaran, no sé com s'ho arreglaran. O és que apujarem el 300 per cent l'últim any? No sé com ho farem, això; no hi ha marge, entre altres coses –entre altres coses– perquè dins d'aquest mateix pressupost... I li ho torno a dir: vostè feia la referència a l'inici, doncs, que tenim dèficit, que estem encotillats... Escolti, miri, ja no hi entro, ni tan sols en l'aportació que els dona el senyor Castells al seu Departament; no, si entro dins del mateix Departament. Per què no alliberem les despeses de funcionament? Passem-les a recerca. Escolti, li ho deia al principi: 17 per cent de pujada en alts càrrecs, 380 per cent en publicitat, 3,5 milions estudis a societat de la informació... Bé, deixin de fer estudis a la societat de la informació i, com a mínim, apliquem-los en algunes altres coses. Si hi ha marge, dins del pressupost!, hi ha marge!, si no és que al final resulta que quan ens hàgim d'aproximar, al final de legislatura, a parlar de si s'arriba al 2 per cent de compromís del PIB en recerca, comencem –que suposo que no– a comptabilitzar el 50 per cent dels sous de tot el professorat de la universitat, o un 4 per cent dels sous de tots els bibliotecaris, com en alguna reunió de vicerectors s'ha fet com a suggeriment.

Per tot això, senyor president, nosaltres mantenim l'esmena a la totalitat d'aquests pressupostos, a la secció del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Pel Grup Popular, des de l'escó, el senyor Rafael López, doncs? (Pausa.) Té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Sí... Gràcies, senyor president. No, de forma molt breu. A veure, nosaltres mantenim, per descomptat, l'esmena que presentàvem a aquest pressupost d'aquest Departament, i concretament també als d'ensenyaments universitaris, pel mateix que vostè deia, senyora Dellunde; és dir: manca de transparència. Vostè ho ha dit, ho ha reconegut: manca de transparència. Ara, jo li dic: és tan difícil posar universitat per universitat. Jo crec que el Departament ho té. Vull dir, no és tan difícil, no és una cosa que diguis és que ens ha vingut del cel, ens ha vingut de Convergència i Unió, i, per tant, com són tan dolents, doncs, miri, nosaltres no hem pogut fer res més. Escolti, no simplifiquem tant les coses. És molt fàcil posar una partida, és que ja existia el 2002. No estem parlant ja de fa tres legislatures, ja existia el 2002.

I, després..., això pel que respecta a transferències corrents a les universitats de Catalunya. Però, escolti'm, transferències de capital. A veure, aquest diputat és novell, és la primera vegada, és la primera legislatura i pel que està aquí és per aprendre. Vull dir, jo reconec que tinc moltes mancances i que potser vostès m'han d'ensenyar molt, però, clar, és que jo no entenc –jo no entenc– com està actualment el Pla plurianual d'inversions universitàries, que també hi havia un epígraf exactament per a aquest Pla. El que jo entenc és que l'epígraf 740, que són inversions, el que pressuposta és 36,495 milions d'euros. I el Pla, el que diu d'inversions d'universitats per a aquest any, és 68,260. Potser està en una altra part del pressupost; jo no ho he sabut veure. El compliment és un absolut incompliment, i acaba l'any que ve.

I, després, també, senyora Dellunde, es presentarà dintre d'aquests sis mesos la memòria del Pla de l'any passat, que és una obligació segons l'acord? Es presentarà? Home, jo crec que això sí que és transparència. Una altra cosa és que vostès parlin molt de transparència i després quan arriben al Govern no la sàpiguen aplicar.

El president

El senyor Rodríguez també té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies. Bé, estem bàsicament d'acord que hauríem de fer un exercici per tal d'homogeneïtzar les dades que s'utilitzen i possiblement primer haguem de fer l'exercici de determinar quines són les dades que efectivament són o no són comparables.

Miri, respecte de la recerca. Jo crec que hi han unes dades..., i, per evitar susceptibilitats, m'he referit abans a unes dades que donava el mateix conseller i que a més a més són disponibles a la pàgina web del Departament: la inversió en recerca, l'increment d'inversió en recerca enguany a la Generalitat és un 12,95 per cent, mentre que el mateix conseller reconeix que és necessari un 15 per cent per assolir el 2 per cent del PIB al final de la legislatura.

M'ha parlat de l'increment en infraestructures. Si també li ho hem reconegut nosaltres, si no n'hem parlat pas

tan malament, del pressupost de recerca, nosaltres; no n'he parlat pas tan malament. Suposem que en infraestructures és on hi deu haver la participació de la Generalitat en el supercomputador que vindrà a Barcelona.

En segon lloc, respecte a la societat de la informació, absolutament necessària la homogeneïtzació de dades: d'un pressupost de 21,5 milions d'euros passem a un pressupost de 15,7 milions d'euros. Si vostè interpreta que això és un creixement d'un 22 per cent, nosaltres no ho podem compartir, i em torno a remetre a una versió orwelliana del tema.

Respecte del pla Info XXI, a què vostè ha fet referència. Ja em va bé que faci referència al pla Info XXI. No va funcionar? Segurament no va funcionar. Precisament per això es va impulsar un nou pla, que està en vigor: el pla e-España. *(Pausa.)* No rigui; és així.

El pla «Catalunya en xarxa», ha funcionat? No. Vostès –vostès– no fa pas gaires dies es van negar a votar una moció que presentava aquest Grup Parlamentari per tal d'impulsar un nou pla per tal d'intentar assolir els objectius que no s'havien assolit amb el pla «Catalunya en xarxa».

Per tant, escolti'm no faci comparacions. Quan una cosa no va bé, parlem-ne, arreglem-la i tirem endavant, però és que vostès no han fet ni això.

Voldria acabar també per fer-li una altra referència, que no se n'ha parlat, que és respecte a la inversió en estesa de banda ampla que aquest Govern xifra en 12,5 milions d'euros, que no sabem si compartim o no, veurem com es materialitza; no sabem si ho compartim o no.

En qualsevol cas, i em tornaré a referir a una altra dada objectiva, lamento que en aquest moment no estigui el senyor Vigo aquí. El senyor Vigo l'any 2002 –l'any 2002– demanava una inversió de 108 milions d'euros –108 milions d'euros–, i deia que si no es feia i no es feia en aquell moment anàvem tard a la societat de la informació. Escolti'm, dos anys més tard potser se'ns està passant de l'estació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. *(Remor de veus.)*

El president

Té la paraula, per a la contrarèplica, la senyora Pilar Dellunde.

La Sra. Dellunde i Clavé

Gràcies, senyor president. Bé, jo breument, perquè a mi, seriosament, quan he començat la meva intervenció dient que calia un debat amb les dades o bé amb una pantalla o bé una pissarra, o bé un debat una mica més calmat, m'ho crec de debò. I això és la prova que ens hem de posar tots a homologar les interpretacions que fem de les dades. Però algunes coses molt puntals, i així acabo la meva intervenció.

La partida de fundacions sí que és de la Universitat Oberta de Catalunya. *(Veus de fons.)* Vostès tampoc ho posaven universitat per universitat i s'ha de posar... *(Remor de veus.)* Doncs, amb això... Estudis i treballs... *(Més veus de fons.)* No, no es posava, en l'últim pres-

supost no hi era. Estudis i treballs tècnics, desplegament de banda ampla i el conveni amb Localret i el projecte de comarques digitals.

Deixi'm que acabi, perquè aquí continuaríem amb deu mil punts que podem després discutir a les esmenes. Estem mirant cap al futur, però també hem de mirar cap al passat. És a dir, hem de saber d'on venim. Jo no estic d'acord amb les crítiques que vostès fan i que pensen que aquí hem de començar a treballar partint del no-res. Això no és veritat. D'on sortim? D'una LOU que conculca l'autonomia universitària i les competències de la Generalitat, d'una manca de traspassos de beques. Partim d'una situació on els investigadors molt sovint han treballat i no han cobrat, com ha estat el cas del tema de les beques Ramón y Cajal. Mirem els alts preus d'accés a les línies d'ADSL, per no parlar que no tenim banda ampla de debò. Mirem quin ha sigut l'efecte de la LSSI que va aprovar el Govern del Partit Popular.

El que ha funcionat, i això sí que se'ls ha de reconèixer, és l'Agència Tributària; a nivell de la societat de la informació, és el que més ha funcionat, però potser això no és el que més ens beneficia.

I tampoc..., pensem d'on venim a nivell del Govern d'aquí a Catalunya, del compromís electoral de Convergència i Unió de destinar al 2 per cent, que es va rebaixar ja, i es va quedar amb un 1,4 com a fita per al 2004; d'una distribució de competències dels diferents departaments del Govern sense un lideratge clar, on el Pla d'innovació es va limitar a un conjunt de programes gestionats pel Cidem, on el 70 per cent de la recerca es fa a les universitats, i, en canvi, no hi ha un encaix, doncs, a les empreses o centres de recerca independents d'aquestes.

I torno a la meua pregunta oberta, aquesta sembla que havia de ser més fàcil de respondre: on han anat els 17 milions d'euros que hi ha de diferència entre el pressupost que es aprova al Parlament de Catalunya el 2003 i el del 2003 ajustat.

Bé, els demano que retirin l'esmena a la totalitat a aquesta secció pressupostària per coherència, com a mínim fins que trobin aquest 17 milions d'euros. I, per tant, doncs, si realment s'ho creuen, que n'hem de parlar i hem de tenir una situació de consens, els demano de debò que votin perquè d'alguna manera donem una imatge, una imatge de concerts a les universitats..., i ens creguem de debò que podem entrar a aquest espai europeu, el qual tothom ha alabat, amb uns pressupostos que naturalment seran millorables el proper..., que el propers seran millorables, però que en aquest moment no tenim més remei que fer-los de continuïtat, i seran tan o tan poc ambiciosos com les persones que els hem concebut, que ho tindrem..., i jo crec que sí que ho serem, d'ambiciosos.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. *(El Sr. Castellà i Clavé demana per parlar.)* Senyor Castellà, ja ho sabem, que no retirirà... *(Veus de fons.)* Digui, digui.

El Sr. Castellà i Clavé

Senyor president, no, no, si és molt puntual, respecte a..., només un aclariment...

El president

Digui, digui...

El Sr. Castellà i Clavé

...ho dic per no entrar en confusions, perquè celebro que es digui que la partida de fundacions és UOC. Però per no confondre, se'ns diu: «Vostès no ho feien», escolti, i les pissarres... Miri, a partir de 480/24/01/2003: Fundació UOC.

Gràcies, senyor president.

(Veus de fons.)

El president

Té la paraula la senyora Pilar Díaz, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sr. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorables consellers, em correspon exposar quin és el posicionament del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi pel que fa a l'esmena presentada pels grups de Convergència i Unió i el Partit Popular als pressupostos del DURSI.

I realment ho faré amb brevetat perquè considero ja del tot innecessari repetir, tornar a repetir aquí els arguments que s'han anat exposant al llarg d'aquests dies, però sí que penso que és molt important..., i voldria començar dient que a nivell general i en el que és el context general, malgrat que aquesta diputada sí que pugui compartir que aquests dies no hem vingut aquí a parlar de l'anterior Govern de la Generalitat, el que sí que és ben cert és que l'elaboració d'aquests pressupostos estava condicionada per l'herència rebuda.

L'informe econòmic i financer sobre l'estat de les finances de la Generalitat el 31 de desembre de 2003 reflecteix una situació greu i ben preocupant de les finances de la Generalitat, que, a partir d'un suposat superàvit de 300 milions d'euros aproximadament, per art de màgia, o, més ben dit, fruit de poder emprar els criteris comptables avalats per la Unió Europea, s'han convertit en pràcticament 1.200, concretament 1.177 milions d'euros de dèficit. Realment curiós; nosaltres pensem que realment ha estat ben curiós.

Llavors, per què els explico això? Pensin que si nosaltres haguéssim començat de zero, haguéssim començat a governar de zero, i haguéssim pogut fer sense cap tipus de lligams i sense cap tipus de condicionant els nostres pressupostos, i aquests els considerem nostres, no serien exactament com aquests. Això els ho puc ben dir. Sí que contindrien les línies programàtiques del Govern que sí que desenvolupen aquests pressupostos. Per tant, malgrat que el senyor Castellà pensa que no és així, el que sí que és veritat és que aquests pressupostos comencen a dibuixar el que realment són les línies programàtiques del Govern. Però, a diferència d'aquests, se-

rien uns pressupostos que també li puc assegurar que serien més alegres, serien més amables i serien molt més agosarats dels que realment hem aconseguit elaborar.

Dit això, si ara ens concentrem en el que seria el pressupost del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, el que tampoc faré ara serà repetir les línies que la senyora Dellunde ja ha explicat pel que fa al Departament.

L'increment total, per això, sí que m'agradaria recordar-lo; l'increment total d'aquest pressupost és del 10,6 per cent, uns 72,6 milions d'euros. I voldria recordar que és l'increment més importat que ha experimentat aquest Departament des de la seva creació, l'any 2000. Però encara podria dir més. No és que sigui l'increment més important percentualment des de la seva creació, si també tinguéssim en compte quins han estat els pressupostos dels anteriors comissionats, podria continuar fent exactament la mateixa afirmació. Per tant, està claríssim que és l'increment més important.

I a més aquest increment aquest any s'ha calculat respecte al pressupost de l'exercici anterior, tenint en compte el pressupost ajustat. I aquí sí que jo començaria per on ha acabat abans la senyora Dellunde. Aquest pressupost ajustat és l'aprobat, el que va aprovar el Parlament per a l'any 2003, amb 17 milions d'euros... Poden imaginar el perquè? Poden imaginar per què aquest pressupost ha estat ajustat en 17 milions d'euros? Realment encara no hem sabut buscar la resposta. Però ja que al senyor Castellà tant li agrada parlar de partides detallades i de partides concretes, com ha fet fa un moment, entenc que no podrà, potser, respondre'm ara, però a mi m'agradaria també que m'expliqués concretament de quines partides concretes i de quines direccions i secretaries han sortit aquests 17 milions d'euros i on han anat a parar. Perquè li asseguro que el pressupost que aprovarem, a banda de ser transparent, és un pressupost on aplicarem el rigor pressupostari –això, li ho podem ben assegurar–, cosa que no ha passat amb l'anterior pressupost.

D'una altra banda, es feien una sèrie de comentaris quan es presentaven també les esmenes a la totalitat que a mi m'han resultat simpàtics i divertits. D'una banda ens parlaven d'uns pressupostos poc ambiciosos, i ens parlaven d'uns pressupostos poc ambiciosos, continuistes i mancats d'ambició.

I, clar, jo realment els tinc, com no podia ser d'una altra manera, per persones clares de ment i persones –com són– intel·ligents, i llavors el que jo no entenc..., si són pressupostos continuistes i mancats d'ambició, i ha estat, el Partit Popular, donant suport a aquests pressupostos durant vuit anys, als pressupostos que fins ara hem tingut, jo no entenc com ara han presentat una esmena a la totalitat. Això és totalment incoherent amb el que durant vuit anys han estat fent en aquest Parlament. Si precisament són pressupostos continuistes i mancats d'ambició, el que no entenc és com és que s'han presentat aquestes esmenes a la totalitat. Realment això sí que és incoherent. Llavors, jo penso que realment no tenen arguments, perquè el que no es pot dir és que són poc ambiciosos i que són continuistes.

I, llavors, entrant en dos temes particulars: la Direcció General d'Universitats. Es parlava que es farà una gran

transferència a les universitats, en compliment de la Llei, de la LUC. Realment, no només és en compliment. Com molt bé deia la senyora Dellunde, es compleixen amb escreix, i, a més a més, li diré una cosa: es compleixen de veritat. Perquè l'any passat els rectors i la rectora de les universitats públiques de Catalunya tenien una greu preocupació, perquè semblava que es comptabilitzaven com un augment de transferències partides que realment no anaven a això. Per tant, li puc dir que es compleix amb escreix el que diu la Llei, i a més a més es farà de veritat per finançar realment, per augmentar el finançament de les universitats. A més a més, no es farà amb cap tipus de discrecionalitat com es parlava.

Quant a la Universitat de Vic..., la primera vegada que es va aprovar en aquest Parlament un finançament, una partida financera per finançar la Universitat de Vic va ser sense cap tipus de contrapartida. És a dir, va ser sense cap tipus de Pla estratègic. I això és al que nosaltres ens vam oposar en aquell moment. Va ser sense cap contracte programa, sense cap Pla estratègic. I això no es repetirà, això ja no va passar l'any passat a instància dels grups que ara donem suport al Govern, però és que, a més a més, això no es tornarà a repetir. Per tant, malgrat que hagi augmentat de manera important, li puc ben assegurar, també, que això serà amb un pla estratègic on s'expliqui exactament a què es dedicarà aquesta partida.

Quant al tema de la recerca, de la Direcció General de Recerca, es parlava del 2 per cent. Miri, li recordo una cosa: el compromís en les eleccions del 99 del Grup de Convergència i Unió era augmentar el 2 per cent, com vostè molt bé sap. Això es va reduir, per art de màgia, també, a l'1,4, però li recordo que encara estem a l'1,1. Bé. El nostre compromís és del 2 per cent, però el nostre compromís és per a una legislatura, no és per a aquest exercici, és per a tota la legislatura. *(Remor de veus.)*

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

També li recordo que això, a més a més, no té perquè repartir-se de manera homogènia, no té perquè dividir per quatre, perquè, també li ho recordo, el llegat, l'herència rebuda no ens permet, aquest primer any, les alegries que ens haurien agradat. Per tant, és impossible..., si volem reduir el dèficit, com s'ha fet, del 0,86 al 0,58 del PIB, és impossible aconseguir aquest primer any el que ens hauria agradat. Li ho puc també assegurar. Malgrat això, doncs, l'augment és important, és d'un 13, i també li asseguro que complirem el nostre compromís quan s'acabi la legislatura.

Nosaltres, des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, pensem que la universitat, la recerca i la societat de la informació són i seran prioritats del nostre Govern. I és per tot això que nosaltres rebutjarem les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió i pel Grup Popular a aquest Departament.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Díaz. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Entrant directament en el que suposa, per a nosaltres, aquest Departament, creiem que la inversió o la despesa a aquest Departament és una despesa de futur..., i en això faré una valoració més general, que crec que també és important fer-la, despesa de futur, amb modernitat i amb competitivitat.

Ens ha agradat sentir coincidències entre tots els grups quan han dit que aquest és un Departament estratègic. Creiem que de la mateixa manera que defensem un país socialment avançat, defensem que només és possible tenir-lo socialment avançat si invertim, també, en el fet d'esdevenir un país on el coneixement, la innovació o les noves tecnologies puguin no només mirar de front la resta de països europeus que ens envolten, sinó també ser punters i excel·lents a nivell europeu i a nivell internacional.

La inversió en els diferents àmbits que suposa el DURSI, i que són aquests mencionats, és, per tant, estratègica, i, a més a més, avui ha de fer front a reptes immediats amb els quals, malauradament, arribem amb força retard. És un retard crònic a l'Estat espanyol, i malauradament també és un retard en el qual des de Catalunya no hi hem sabut fer front i no hi hem pogut posar remei, o, com deia el senyor Rodríguez, estem a punt de perdre el tren. Perquè la nostra despesa en recerca o en sistema universitari –i també s'ha mencionat– està encara lluny de les mitjanes europees i, fins i tot en recerca, per sota de la despesa espanyola.

Però, especialment..., i deia «a reptes que s'han de fer front de forma imminent», perquè en els darrers cinc anys, i d'ençà de la declaració de Bologna, tenim clar que la universitat europea ha emprès un procés per harmonitzar els sistemes europeus universitaris, en el qual nosaltres encara anem amb molt de retard. Un procés que té l'horitzó en el 2010, que els països europeus estan avançant i en el qual nosaltres encara anem a la cua. Per tant, un departament estratègic que té com a objectiu comú en tot els seus àmbits harmonitzar el sistema, l'esforç inversor i financer i el model de funcionament, en definitiva, a un referent europeu del qual estem lluny, però, a més a més, per ser punters i competitius a nivell internacional.

Com els deia, ens satisfà que hi hagi coincidència entre tots els grups de la cambra per reconèixer que això és així, que cal més esforç en això i que cal fer un esforç important perquè el que hem fet fins ara no ha estat suficient.

També hem dit que, malgrat les restriccions que patim en aquests pressupostos, a què ja s'ha fet referència repetidament, pensem que el que proposa el Departament com a pressupost intenta retallar distàncies, intenta escurçar i, com a mínim, intenta posar les bases perquè, d'una manera plurianual, aquestes distàncies es retallin.

També volia fer referència a la dificultat que tenen aquests pressupostos de ser comparats amb els anteriors, ja no només perquè a l'hora d'interpretar les dades siguin diferents, sinó perquè..., i jo també tenia la pregunta dels 17 milions, però em sembla que ja no val la

pena fer-la, però, en tot cas, perquè segurament hi ha molts ajustaments que cal fer del 2003 al 2004. En tot cas, i amb relació a aquesta partida, jo em donava per satisfeta perquè només són 17 milions, i en el Departament d'Ensenyament, per exemple, que també vaig haver de comentar, van ser 54; per tant, en alguna cosa sembla que és prioritari aquest Departament.

Deia, doncs, que aquests pressupostos, malgrat que no són els que ens agradarien, malgrat que no acaben de poder afrontar tots els reptes a què ha de fer front, sí que posen les bases per a acords plurianuals, sí que posen les bases per fer-ho al llarg de la legislatura. I em fa l'efecte que aquesta és la clau a l'hora de comentar-los.

Volia fer breus pinzellades sobre cada un dels àmbits, perquè s'han comentat a grans trets tots els temes. En tema d'universitats, evidentment que el repte principal és l'espai europeu, i més que anar a veure quina és la partida concreta que en aquests pressupostos s'hi destina, que evidentment és important, crec que el que és fonamental és que, per fi, des del Departament, s'hi ha fet front, hi ha un pla pilot per aprovar noves titulacions i, com a mínim –com a mínim–, hem començat a creure'ns-ho de debò.

Pel tema de la recerca, també li he de dir, senyor Castellà, que a mi els números hem surten diferents... Ara estem a un 1 per 7, més o menys destinat, del PIB català, a recerca. El nostre Acord de Govern diu que hi hem de destinar..., hem d'arribar a destinar-hi el 2 per cent del PIB. Això significa triplicar les partides que el Govern destina a aquest tema. Per tant, jo no ho veig incoherent. Això..., arribar a això significa que la despesa pública en inversió ha d'augmentar un 15 per cent. El que diu el Departament és que s'ha augmentat un 15 per cent anual, és que aquest any aquest esforç és de gairebé el 13 per cent, però, si acabem de fer els números ajustats, això passa a ser un 16 per cent. Per tant, a mi em surt que l'esforç que fem aquest any és el suficient, però que, a més a més, això garanteix que al llarg de la legislatura puguem arribar a aquest 2 per cent.

També li dic una altra cosa: no n'hi ha prou amb l'esforç públic, també cal que hi hagi un esforç privat per arribar a aquest 2 per cent. També cal que hi hagi..., no aquest 2 per cent, però també cal que hi hagi una part d'esforç privat, perquè siguin també les empreses i la iniciativa privada qui augmenti la seva despesa en recerca.

I, pel que fa a la societat del coneixement, nosaltres volem mostrar la nostra satisfacció perquè a les prioritats del Departament hi hagi combatre la fractura digital, hi hagi apuntalar l'accés a les noves tecnologies, hi hagi fer créixer les oportunitats de tothom per tenir-hi accés, ja sigui a través de les infraestructures o a través dels telecentres. I també perquè, malgrat que no hagi pogut trobar les partides, hi hagi un esforç important perquè la nostra llengua sigui no només una llengua present a internet, sinó perquè, a més a més, sigui una llengua de ciència, de coneixement i de futur.

Per tot això..., i acabo donant la raó al senyor Rodríguez, que no hi és i crec que li agradaria, ell té raó: aquests són uns pressupostos que fan un petit esforç, però són uns pressupostos que apunten un esforç que

s'haurà de fer al llarg de la legislatura, per això rebutjarem, nosaltres, les esmenes, i donarem suport a aquests pressupostos.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Camats. Amb això hem acabat el debat de pressupostos. Anem a trucar a votació.

(Pausa. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, anem a procedir a la votació... *(Remor de veus. Pausa.)*

Anem a procedir, com deia, a la votació del conjunt de les esmenes dels següents departaments: les esmenes, tant del Grup Popular com del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Ens queden pendants per votar la de Comerç, Turisme i Consum; Benestar i Família; Medi Ambient i Habitatge; Universitats, Recerca i Societat de la Informació. Podem fer la votació conjunta.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 56 vots a favor i 72 en contra.

Proposició de llei de modificació de la Llei 2/2000, del 4 de maig, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 202-00018/07)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 2/2000, del 4 de maig, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Atès que la Comissió de Política Cultural no ha designat cap membre de la Ponència per presentar el Dictamen de la Llei, atès que no hi ha esmenes reservades i, d'acord amb els antecedents, els grups parlamentaris poden fixar posicionament abans de la votació. Per fer-ho, té la paraula, en primer lloc, la il·lustre senyora Marta Llorens, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Llorens i Garcia

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, breument, perquè de ben segur és el que més m'agradaria d'aquesta intervenció, manifestar que portem a la consideració d'aquesta cambra un informe sobre una proposició de llei de modificació de la Llei 2/2000, que, de fet, és la segona modificació d'aquesta Llei de creació del CAC, perquè ja se'n va realitzar una, el desembre del 2002, amb relació a la desatenció dels requeriments.

Aquesta és proposició de llei producte d'un treball fet en ponència, als membres de la qual Ponència jo vull agrair, en nom de Convergència i Unió, la seva receptivitat a l'hora d'acollir les propostes fetes i introduïdes per Convergència i Unió. I em plau enormement poder dir, en el si d'aquesta cambra, que aquesta Ponència ha

treballat amb franquesa i amb agilitat per tal d'arribar a aquest consens. Així com també agrair molt sincerament a les lletrades pel seu ajut i professionalitat, tant a la senyora Esther Andreu com a la senyora Anna Casas.

Aquesta unanimitat producte del consens és ben bé per haver volgut prioritzar aquest consens per davant del que serien les legítimes prioritats legislatives dels diferents grups d'aquesta cambra, que en el cas de Convergència i Unió em consta. Que d'altres grups d'aquesta cambra, així com del mateix sector, s'hauria entès com a més lògic començar pel que seria la Llei de l'audiovisual, perquè a partir d'aquest marc de referència es pugui afrontar aquesta Llei del CAC, perquè, necessàriament, si aconseguim tirar endavant una llei de l'audiovisual, que espero, desitjo i crec que així serà, hauré de retornar novament sobre la Llei del CAC. Una voluntat de consens que, de fet, arranca d'una raó de fons en tant que sempre tot allò que ha afectat el CAC ha sortit per unanimitat i per consens en el si d'aquesta cambra.

Ben segur, des de la consciència de tots plegats, que el tema de l'audiovisual és un tema clau per tal de conformar els valors i la personalitat d'un poble.

I, per tant, nosaltres volem contribuir en aquest sentit a tirar endavant, amb la màxima legitimitat i autoritat per al CAC, aquesta ampliació i aclariment de la competència d'aquest organisme perquè les pugui exercir amb aquesta autoritat i legitimitat que creiem que li és del tot imprescindible.

De fet, és una llei tramitada per urgència, un procediment tramitat per urgència, una urgència que ben segur que hem afrontat, no perquè consideréssim en el temps la seva necessitat sinó perquè considerem que se'ns apropa un temps, un període en què hi haurà una relació de concessions necessàries a fer pel que fa referència a les transmissions digitals terrestres de l'àmbit local i en què el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, ho creiem des de Convergència i Unió i de tots els grups de la cambra, hi ha d'intervenir d'una forma decisiva.

Per tant, avui fem un pas endavant, un pas endavant sobretot per allò que fa referència a què els informes passin de ser preceptius a ser vinculants. Un pas important, ho repeteixo, si més no, espero que no sigui el pas definitiu, un pas definitiu que nosaltres entendríem, tal com així va ser en l'acord del Govern tripartit i com va defensar el mateix president de la Generalitat en aquesta cambra, que hauria de ser per al CAC de competències plenes. Unes competències plenes que ben segur que, quan haguem de retornar a parlar i a negociar sobre aquesta Llei del CAC entre tots serem capaços d'aconseguir.

Per tant, jo no vull entrar en altres consideracions de caràcter tècnic, que ben segur, doncs, que podran afrontar altres companys de la Ponència, i només dir-los que, en benefici d'aquest consens que abans els explicitava, així com del compromís que entre tots siguem capaços d'anar més enllà en aquest camp important i fonamental per un país, vull acabar la meua intervenció congratulant-nos des de Convergència i Unió per l'aprovació que ben segur que tindrà aquesta Proposició.

El president

Gràcies. Té la paraula seguidament, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president... Senyores i senyors diputats, avui ens trobem amb la proposta de reforma de la Llei del CAC, una proposta que arriba de manera unànime al Parlament, al ple, i que neix a partir d'un document de treball presentat pel Govern a la Ponència de la Llei de l'audiovisual. Una reforma que no és una reforma més: aquesta Llei representa un pas, important i significatiu, que ha de continuar amb el procés de reforma de les lleis que regulen i desenvolupen el sistema audiovisual del nostre país. Ho repeteixo, és un pas més en un procés de reforma que ha de ser irreversible i que ha de continuar durant aquesta legislatura; un procés que té un horitzó clar: aconseguir un sistema audiovisual al nostre país que sigui realment plural –i quan parlem plural parlem de la pluralitat externa en el conjunt dels operadors, i interna en els operadors públics–, un sistema audiovisual amb uns mitjans privats que siguin independents, realment independents, i amb uns mitjans públics que siguin neutrals. Un sistema audiovisual en què la transparència sigui real entre els operadors públics i privats i l'Administració, i que s'afavoreixi un pacte entre els operadors públics i els operadors privats. Un sistema audiovisual en què es prioritzin els criteris de qualitat i de professionalitat. Un sistema audiovisual sanejat econòmicament i viable tant per als operadors públics com privats.

Aquest és, al nostre entendre, l'horitzó que ha d'empènyer les reformes que avui endeguem en aquesta setena legislatura i que tindran continuïtat. Un sistema audiovisual que, com deia la diputada Llorens, que abans m'ha precedit, és molt important en la democràcia i en la cohesió social del nostre país, en els valors que conformen la nostra societat, en aquella voluntat de ser que parlava Vicens Vives, o en el concepte de civilitat, que parlava Eugeni d'Ors, o en llenguatge francès el que és la laïcitat, és a dir, com aquell espai compartit en què es retroben els ciutadans del nostre país.

La interrelació profunda entre democràcia i sistema audiovisual en la tradició europea troba en el sistema públic un aspecte de referència. I jo avui aquí vull recordar el Tractat d'Amsterdam quan afirma que el sistema públic audiovisual està directament relacionat amb les necessitats democràtiques, socials i culturals de cada país i amb la necessitat, escoltin-ho bé, de preservar el pluralisme dels *media*. Aquesta és la tradició democràtica. I en aquesta tradició democràtica, els acords entre els operadors públics i privats hi tenen un paper molt important.

Ara bé, en el nostre sistema constitucional i estatutari hi han dos preceptes més que hem de garantir en el sistema audiovisual, un, que és molt conegut, que és garantir el pluralisme i la llibertat de premsa i de comunicació, que és evident, però n'hi ha un altre que és menys conegut, i que jo avui els voldria recordar perquè es troba dintre de la base del nostre sistema, que és que els ciutadans del nostre país tenen el dret de comunicar o re-

bre lliurement informació veraç per qualsevol mitjà de difusió. Escoltin bé la paraula «veraç», és a dir, la qualitat de la informació forma part del nostre marc constitucional.

Avui amb aquesta reforma, ho repeteixo, fem un pas més, estem parlant de democràcia i de la qualitat de la nostra democràcia, i quan estem parlant de la qualitat de la nostra democràcia parlem de la qualitat de la nostra llibertat, de la nostra convivència, del nostre progrés, de les nostres llibertats, per això és tan important la interrelació que hi ha entre el sistema audiovisual i de mitjans i la relació amb les administracions i els poders públics.

Aquesta Llei que avui modifiquem és un pas més que continuarà, perquè el Govern, catalanista i d'esquerres, té el ferm compromís de presentar en aquesta cambra molt aviat un document que serà la base de la llei de l'audiovisual i, posteriorment, i abans d'acabar l'any, hi haurà la reforma de la Llei de la Corporació. Per tant, el pas que avui endeguem és un pas que tindrà continuïtat i que serà molt important per al nostre país.

Amb aquesta Llei, el CAC disposa d'una nova competència, que és molt important, i és que els seus informes siguin vinculants. Li atorga més autoritat i més capacitat i això fa que el CAC, doncs, pugui continuar amb la seva tasca de regulació i de control de l'aspecte i dels operadors que actuen en el nostre país.

Senyor president, acabo. Avui, ho repeteixo, fem un pas emblemàtic, i jo voldria recordar avui que és un procés que vam iniciar en la cinquena legislatura amb la Comissió d'estudis, amb de reforma del sistema de l'audiovisual de Catalunya, que vam seguir en la sisena legislatura amb la Ponència, i que ara continua en aquesta setena, i que jo espero que molt aviat, doncs, puguem completar amb la reforma de les dues pròximes lleis.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I no vull acabar la meva intervenció, que molt probablement clourà la meua etapa de diputat, amb la meua ferma confiança que aquesta reforma es completarà. Hem de millorar la qualitat de la nostra democràcia i, per tant, la qualitat de la nostra llibertat, de la nostra convivència i de la nostra cohesió social. Aquest és el nostre compromís.

I, bé, com que hi ha aquesta oportunitat permetin que m'acomiaï de vostès. Agrair-los el treball d'aquests anys, desitjar a tots vostès una bona feina al servei del nostre país i a reveure.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carbonell, i sort i fortuna en la seva nova etapa. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'illustre diputat senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin que en primera instància, abans de començar el

meu parlament, felicit, m'ha caigut aquest honor en tant que parlo immediatament després d'ell, en Josep Maria Carbonell per la magnífica tasca desenvolupada com a diputat, pel tarannà amb el qual ha presidit en aquesta fase la primera part de les ponències de l'audiovisual, d'aquestes tres noves lleis que haurem de deixar enllestides en aquest període, i també, com ha fet el president del Parlament, desitjar-li sort, aprofito en nom també de tot el meu Grup, en la nova singladura, perquè l'encert ja sé que el tindrà.

Dit això, una referència –que l'illustre Josep Maria Carbonell també hi ha fet referència i també l'ha feta abans la illustre Marta Llorens– en el sentit que amb aquesta Llei d'avui, en un món com és el de l'audiovisual, absolutament canviant, introduïm una nova reforma, una nova reforma que ha vingut covada durant aquests últims anys, que en la seva última fase, en la sisena legislatura, el debat aquell de l'hivern de l'any 99 va permetre arribar a una sèrie de conclusions, però que han donat un primer fruit significatiu amb la reforma de la Llei del CAC, que avui mateix aprovarem. Un fruit que, precisament, potser perquè ha estat suficientment madurat, tenim la confiança que sigui un excellent fruit, tot i que la futura llei de l'audiovisual segurament també hi haurà d'entrar, amb alguns termes que avui probablement modificarem.

I no podem oblidar que quan tinguem el nou Estatut de Catalunya endegat, aprovat per aquesta cambra, aquest món, el de l'audiovisual, també segurament serà tocat pel futur Estatut de Catalunya.

Dit això, expressar la meua satisfacció, també, perquè crec que amb aquesta nova Llei el que fem és donar al CAC allò que s'ha anat reclamant reiteradament. Tot i que les competències administratives romanen en mans del Govern de la Generalitat, sí que és veritat que el CAC amb aquesta reforma esdevé l'autèntica autoritat en matèria d'audiovisual, una autoritat independent amb aquest món de la comunicació i de l'audiovisual, que és fonamental, tal com assenyalava en Josep Maria Carbonell, per fomentar, per consolidar els valors de la democràcia.

El CAC ens garanteix la independència a l'hora de prendre decisions, i d'una vegada per sempre, a partir del dia d'avui, deslligades totalment del que es podrien considerar les subordinacions de caràcter administratiu o governamental. Això, ho hem fet, ho hem fet entre tots i, a més a més, ho hem fet per unanimitat. Jo crec que aquesta cambra s'ha de felicitar perquè aquest consens que ha presidit aquesta Comissió..., que seria convenient que, tenint en compte els grans reptes que tindrem durant tota aquesta legislatura, aquest esperit de consens amb el qual aprovarem la Llei del CAC continués durant els pròxims mesos.

El CAC, al mateix temps, aconsegueix una altra cosa, que és augmentar, incrementar i, per tant, donar més pes a la seva gestió, la seva capacitat sancionadora. Això també és una reforma introduïda a la Llei. I una altra reforma és que passarà a tindre facultat per recapitar les sancions que estimi convenient imposar.

Tot això ens garanteix que anem perfeccionant el sistema, que cada vegada ho fem més eficient i que al ma-

teix temps en el món de la comunicació, en el món de la informació, en el món de l'audiovisual, que són fonamentals per mantenir, per incrementar els valors democràtics de la nostra societat, tindrem un instrument que realment serà molt efectiu.

Res més, senyores i senyors diputats, senyor president, acabar les meves paraules dient que seria un desig que en aquesta cambra, en aquesta votació a què procedirem a continuació, hi hagués presents els 135 diputats perquè crec que l'ocasió s'ho mereix.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Mòdol. En nom del Grup Popular té la paraula la il·lustre diputada senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, honorable conseller, senyores i senyors diputats, la voluntat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya en el marc de la Ponència de l'audiovisual era inicialment abordar una reforma de la Llei del Consell de l'Audiovisual de Catalunya molt més àmplia de la que finalment arriba a aquest Ple. En aquest sentit, preteníem abordar tres aspectes bàsics: primer, incrementar la independència del CAC del Consell Executiu; segon, incrementar-ne també la capacitat normativa, i tercer, abordar la redacció d'un règim sancionador complet que fonamentalment donés major seguretat jurídica que l'actual, a la capacitat sancionadora del CAC, com a garantia de l'eficàcia de les seves funcions. Pretensions que tornarem a plantejar quan correspongui, però que hem hagut d'abandonar per entrar a debatre una modificació no suficient de la Llei del CAC. Davant l'opció que els grups que donen suport al Govern aprofitessin una modificació de la Llei que al nostre parer no la modificava, i entrar a debatre la modificació intentant arranjar-la per tal que fos eficaç, varem optar per aquesta segona fórmula, que tot i no abordar una modificació àmplia de la Llei, sí que permetia que fos substancial.

Bàsicament l'objectiu de la modificació consisteix a dotar els informes del CAC de caràcter vinculant respecte als plecs de condicions per als concursos d'adjudicació de concessions i respecte als concursos d'atorgament de les concessions d'emissores de radiodifusió sonora i televisió. Aquesta voluntat senzilla d'independitzar les concessions d'emissores del Govern de la Generalitat es veia trastocada inicialment amb la inclusió del que hem vingut anomenant clàusula de retorn, paràgraf que venia a dir que l'informe vinculant del CAC havia de coincidir amb la voluntat del Govern, i que si no era així es podia retornar l'esmentat informe del CAC.

És a dir, bàsicament un intent que els informes vinculants del CAC coincidissin amb la voluntat del Govern, la qual cosa, òbviament, no sols no canvia res sinó que, a més, podria trencar la independència del CAC davant la primera divergència que es presentés.

Finalment, hem assolit un text entre tots els grups que pensem que recull de forma molt més natural la volun-

tat que sigui el CAC qui de forma absolutament independent i vinculant es pronunciï sobre els plecs de condicions, sobre les pròpies concessions d'emissores de radiodifusió sonora i televisió, i altres aspectes relacionats, com són les renovacions, les transmissions, les revocacions i les modificacions de capital social.

Un segon aspecte, també important, que s'ha incorporat a la modificació de la Llei ha estat la possibilitat d'adopció de mesures provisionals amb l'objectiu de garantir l'eficàcia de la resolució final, possibilitat que entenem, però que ha d'anar acompanyada de les necessàries garanties de protecció als drets dels ciutadans, com és el dret de defensa, i que finalment s'ha pogut incorporar al redactat de la Llei, garantint el tràmit d'audiència a l'interessat.

Per acabar, hem de dir que aquesta no és la modificació de la Llei del Consell de l'Audiovisual que ens hauria agradat, però que, donades les circumstàncies, donada la voluntat política dels grups que donen suport al Govern de fer aquesta modificació, al Partit Popular de Catalunya hem valorat que era més positiu negociar els extrems d'aquesta modificació i deixar en suspens temporal una modificació més àmplia d'aquesta.

Per tot això, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya votarà a favor de la Proposició de llei de modificació de la Llei del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

I ja per acabar, vull agrair la tasca de la lletrada i els gestors de la Ponència, i felicitar l'il·lustre diputat senyor Carbonell pel seu pròxim nomenament.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Pajares. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, l'abril de l'any 2000, en concret el 26 d'abril de l'any 2000, vam aprovar la Llei de l'Audiovisual que ara modifiquem, i, com ens recordava la diputada senyora Llorens, ja havíem fet una petita modificació en aquesta Llei. I recordava, quan el senyor Carbonell ens deia que s'acomiadava –cosa que, la veritat, ens sap greu perquè hem compartit molts treballs amb relació a l'audiovisual–, recordava la composició de la Ponència que va treballar en les lleis dels audiovisuals, i avui, en aquest hemicle, hi ha quatre persones de les cinc que vam iniciar els treballs de la Ponència dels audiovisuals que van culminar en aquesta Llei del Consell de l'Audiovisual, aprovada l'any 2000. Hi ha el senyor Francesc Codina –era diputat, membre de la Ponència, avui president del Consell de l'Audiovisual–, hi ha el senyor Josep Bargalló –també era diputat, avui conseller en cap–, hi havia el senyor Josep Maria Carbonell –que ara ens deixarà per passar també al Consell de l'Audiovisual–, hi havia el senyor Fernández Deu –que està exercint activitats professio-

nals, no és diputat ara amb nosaltres-, i dels cinc membres de la Ponència jo sóc l'única que quedaré com a diputada, cosa que està molt bé perquè està molt bé poder intervenir en el procés de redacció de lleis com aquesta, que són tan importants per al país, i que personalment, a més a més, resulta que aquesta va ser la primera Llei que vaig contribuir a redactar perquè, com que era en forma de Ponència, doncs, vam treballar molt conjuntament, molt buscant el consens i aquest és un dels elements que ens ha quedat com a molt positiu i que, a més a més, jo crec que també hem pogut transmetre i aconseguir en aquesta nova Ponència que s'ha constituït ara per arribar en aquesta modificació de la Llei, que ha treballat també en base a aquest consens, i que justament això farà possible que avui aprovem aquesta Llei per unanimitat, cosa que ens omple de satisfacció a tothom.

I, per tant, vull assenyalar això per agrair el treball de tots; també el treball de les lletrades, que han sigut molt eficaces a l'hora de fer possible que aquesta Llei que vam tramitar així, amb força urgència, doncs hagi pogut arribar aquí, avui, i en la forma que ha arribat.

L'any 2000 vam fer un pas de gegant, vam fer un pas de gegant perquè vam transformar aquell Consell de l'Audiovisual que ja teníem, que es va crear l'any 96, però que tenia molt poques competències, en una veritable autoritat reguladora de l'audiovisual, homologable a la que hi ha en altres països, i que avui és un referent per..., ha sigut un referent en altres comunitats autònomes que també n'han creat, i segur que serà un referent per a l'Estat quan creï el Consell de l'Audiovisual a nivell estatal.

Vam fer un pas endavant, de gegant, deia, important i un pas on Catalunya, una vegada més, doncs, ha tingut una iniciativa per davant d'altres llocs. I això ho hem de valorar molt positivament perquè una institució com aquesta el que fa és enfortir les institucions democràtiques del nostre país. Vam assegurar una llei a partir de la qual el CAC té una independència orgànica i funcional com a autoritat reguladora, amb tota una sèrie de funcions de vigilància i control, amb capacitat sancionadora, competències que ara ampliï en atorgar-li aquesta facultat d'intervenir de forma molt més decisiva en l'atorgament de llicències, perquè ara els informes del Consell de l'Audiovisual no solament seran preceptius, com ho eren fins ara, sinó vinculants, i això fa que sigui pràcticament la institució que atorgui les llicències. Que vam assegurar la independència dels seus membres fent que els càrrecs no siguin renovables, que no coincideixin amb períodes parlamentaris, que no siguin renovables ni revocables –no sé què he dit primer-, amb un règim estricte d'incompatibilitat, i fent –i això és molt important des del punt de vista democràtic- que no sigui el Govern qui nomeni els membres del Consell de l'Audiovisual sinó el Parlament, excepte el que n'és president, cosa que assegura, tots aquests elements, la independència dels seus membres.

I per això mateix, per la importància que té el Consell de l'Audiovisual, que en els transcurso d'aquests anys, doncs, ha tingut també una important..., ha fet una important tasca, que ha contribuït a atorgar-li legitimitat

i l'ha consolidat com a autoritat reguladora, caldria, precisament, que tinguéssim molt present, quan nomenem des del Parlament els membres que en formen part, els aspectes que la mateixa Llei preveu per garantir justament la legitimitat, credibilitat, independència dels seus membres. I és que siguin «persones» –i lleïx el que diu l'article corresponent- «de prestigi reconegut i contrastat, i amb experiència professional en el sector audiovisual, i que ofereixin garanties plenes d'independència.» Això és el que diu l'article de la Llei que és important que tinguem molt present a l'hora d'aprovar els membres que componen el Consell de l'Audiovisual, perquè, això, hi insisteixo, és el que contribueix al seu torn a donar credibilitat, legitimitat, autoritat a aquesta institució que és, justament, una autoritat reguladora.

Acabo aquí la meua intervenció expressant la meua satisfacció pel consens a què hem aconseguit també arribar en la redacció d'aquesta Llei, que haurem, a més a més, d'intentar aconseguir també en allò que tenim pendent encara de fer, que és molta feina, que és abordar la reforma de la Corporació..., de la Llei de la Corporació, o millor dit, fer una nova Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i també fer una nova Llei de l'Audiovisual. Per tant, aquesta Ponència de la qual formem part, i que s'ha modificat substancialment aquesta legislatura amb relació a la composició que tenia, hem de continuar, justament, avançant per poder fer passos endavant, també passos de gegant, en aquests àmbits de l'audiovisual.

(El conseller en cap demana per parlar.)

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. El conseller en cap demana la paraula.

El conseller en cap (Sr. Josep Bargalló Valls)

Sí, senyor president. Simplement, i aprofitant l'avenç que permet el Reglament de la cambra, en nom del Govern agrair a la Ponència de la Comissió de Política Cultural dedicada a l'estudi de les lleis de l'audiovisual la feina feta, mostrar la satisfacció del Govern per aquesta, i continuar expressant la nostra voluntat de col·laborar amb la Ponència en tot allò que la Ponència i el mateix Parlament sol·licitin.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

D'acord, doncs, amb l'article 101.2 del Reglament, se sotmet tot el Dictamen a votació. I, per tant, comença la votació.

La Proposició de Llei de modificació de la Llei 2/2000, del 4 de maig, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, ha estat aprovada per 128 vots a favor, la unanimitat dels presents.

Declaració institucional d'adhesió del Parlament de Catalunya a la Declaració dels objectius de desenvolupament del mil·lenni (tram. 401-00007/07)

El tercer punt de l'ordre del dia –i els prego una mica d'atenció, perquè seguidament, després del tercer punt, farem tot un seguit de votacions amb relació a designacions– és la Declaració institucional d'adhesió del Parlament de Catalunya a la Declaració dels objectius de desenvolupament del mil·lenni. La secretària primera llegeix aquesta Declaració.

La secretària primera

«La Declaració del mil·lenni, assumida per l'Assemblea General de les Nacions Unides, va ser aprovada en la Cimera del Mil·lenni, que va tenir lloc el setembre de l'any 2000 a Nova York.

«Aquesta Declaració reafirma el caràcter universal i intemporal dels propòsits i principis de les Nacions Unides i considera com a valors fonamentals del nou mil·lenni la llibertat, la igualtat, la solidaritat, la tolerància, el respecte del medi ambient i la responsabilitat comuna.

«Com a continuació de la Declaració del mil·lenni, les Nacions Unides han establert vuit objectius, els *objectius de desenvolupament del mil·lenni*, que hom pretén haver assolit l'any 2015 i que comprometen els països a adoptar mesures i aplicar esforços i recursos per a aconseguir-ho.

«La Campanya dels Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni es marca com a fites concretes per al 2015 eradicar la pobresa extrema i la fam; assolir l'educació primària universal; promoure la igualtat entre els gèneres i l'autonomia de la dona; reduir la mortalitat infantil; millorar la salut materna; combatre la sida, la malària i altres malalties; garantir la sostenibilitat del medi ambient, i fomentar l'associació mundial pel desenvolupament.

«És fonamental que la societat civil conegui aquests objectius i que treballi per a contribuir a fer-los realitat. Però això no serà possible si els governs no se'n responsabilitzen. Així doncs, cal que els parlaments s'assegurin que es treballa per aconseguir aquest fi.

«És en aquest sentit que el Parlament de Catalunya s'adhereix a la Declaració dels objectius de desenvolupament del mil·lenni, de les Nacions Unides, amb la intenció de contribuir, en tant que ho permetin les seves competències, a l'acompliment d'aquests objectius tant des de la seva acció com des de la seva capacitat d'influència en la societat i en el govern.»

El president

Moltes gràcies.

Designació de tres membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 284-00015/07)

El quart punt de l'ordre del dia és la designació de tres membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

D'acord amb l'article 4.1 de la Llei 2/2000, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, per a l'elecció dels membres del Consell cal la majoria dels dos terços dels diputats de la cambra. La secretària segona donarà lectura als noms dels qui han estat proposats pels grups parlamentaris.

La secretària segona

«Proposta de candidats presentada pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Els senyors Josep Maria Carbonell i Abelló, el senyor Domènec Sesmilló i Rius i el senyor Fernando Rodríguez Madero.»

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, la votació pot ser per assentiment o electrònic i secreta. Aquesta presidència proposa que la votació es faci per assentiment. *(Pausa.)*

Doncs, no havent-hi cap objecció ni cap oposició, queden designats, per un nombre superior dels dos terços, els membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, atès que han obtingut la unanimitat i l'assentiment dels presents.

Moltes gràcies.

Designació de dos membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (tram. 284-00019/07)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la designació de dos membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Atès que hi ha dues vacants per renúncia, i d'acord amb l'article 4 de la Llei 10/83, del 30 de maig, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya, s'ha de procedir a l'elecció de dos nous membres de la Corporació.

Per a l'elecció dels membres del Consell cal la majoria de dos terços dels diputats i diputades de la cambra. El secretari tercer donarà lectura als noms dels qui han estat proposats pels grups parlamentaris.

El secretari tercer

Moltes gràcies, senyor president. «Designació de dos membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Proposats, els candidats, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Els membres que proposen, les senyores que proposen, són la senyora Montserrat Nebot Roig i la senyora Núria Tió i Rotllan.»

El president

D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, la votació també pot ser per assentiment o electrònica i secreta. Atès que hi ha un quòrum suficient, els proposo que la votació es faci també per assentiment. *(Pausa.)*

Doncs no havent-hi cap objecció ni cap oposició, queden designats, per un nombre superior també dels dos terços, en aquest cas per unanimitat, els membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Designació d'un membre del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra
(tram. 284-00020/07)

El sisè punt de l'ordre del dia és la designació d'un membre del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra. El candidat proposat conjuntament per tots els grups parlamentaris al Consell social és el senyor Carles Castells i Oliveres. També podem fer aquesta votació per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs considerem designat, no havent-hi cap objecció, el senyor Carles Castells i Oliveres com a membre del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra.

I se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i nou minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, i els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia i de Governació i Administracions Públiques.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre les relacions amb les diputacions de l'àmbit territorial de Catalunya
(tram. 300-00639/07)

Ho fem amb el setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre les relacions amb les diputacions de l'àmbit territorial de Catalunya. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa uns quants dies, setmanes, vam poder llegir als mitjans de comunicació el malestar que hi podia haver entre les diputacions catalanes per una proposta que hi

havia damunt de la taula, posada per part del Govern, sobre organització territorial, sobre la nova organització territorial. Els mitjans de comunicació se'n van fer ressò, van criticar que hi havia una indefinició del projecte, hi havia diferència de criteris entre el que és la zona metropolitana i el que és la resta de territori, etcètera. I també fa pocs dies vam tornar a ser participants pels mitjans de comunicació d'una altra notícia que es protagonitzava entre la Diputació de Barcelona i la Generalitat de Catalunya.

Només voldria, per començar l'exposició, intentar imaginar la situació inversa. Vull dir, si nosaltres haguéssim fet el pacte amb la Diputació de Barcelona –que no és perquè no ho haguéssim intentat quan estàvem al Govern– amb relació al deute que hi havia, deute històric entre la Diputació de Barcelona i la Generalitat de Catalunya, estic convençut que hauria sortit la Brunete mediàtica, la revolta dels ajuntaments, les crítiques ferotges, els recursos i les acusacions. Ara, en canvi, sembla que un pacte econòmic entre el Govern de la Generalitat de Catalunya i la Diputació de Barcelona, que s'ha arribat a un acord, és un bon acord. Intentaré, a través d'aquesta interpellació, demostrar o posar de manifest o posar en relleu que no ha estat un bon acord, el que s'ha produït entre la Diputació de Barcelona i la Generalitat de Catalunya amb relació al deute històric d'aquesta última institució.

I vull advertir també que no vaig «en contra de», sinó que vaig, des del meu punt de vista, a favor dels municipis, a favor dels ajuntaments, que és qui crec que ha perdut les seves possibilitats de finançament de recurs. I vull començar fent-ho al·legant el principi de legalitat. Per què? Doncs, perquè les lleis s'han de complir, totes. I si hi ha una llei de l'any 87 que diu que hi ha unes fórmules a partir de les quals la Diputació, les diputacions, han d'aportar diners al Pla únic –que després explicaré, també amb referència amb això–, doncs, el que s'ha de fer és intentar fer complir aquestes lleis en aquesta normativa. Si no estem d'acord amb la normativa que hi ha vigent, hi podem recórrer, però, en tot cas, el que no podem fer és incomplir-la. I per mi, per nosaltres, aquest acord, aquest conveni, se salta la llei que estava aprovada i que es va aprovar en aquest Parlament.

No sé si és un costum del tripartit que començarà a posar-se en pràctica a partir d'ara, que és que si no estem d'acord amb una llei, si no ens agrada una llei, diem..., o simplement no la complim, i no passarà res. Quina imatge donem? Quina imatge pot donar el Govern, en fer que una llei que està aprovada, que està en vigor, que s'està complint per part de les altres diputacions, no es compleixi per aquesta? No ho sé. En tot cas, apello a la sensibilitat i a la responsabilitat de tots plegats per saber quina és aquesta imatge.

La Llei de l'any 87 diu: «Hi ha d'haver un pla únic a Catalunya d'obres i serveis.» Un pla únic vol dir que és únic per a tot Catalunya i, per tant, que totes les institucions, totes les administracions hi han d'aportar la seva capacitat econòmica, contribuint a aquest pla. Hi participen les institucions, en aquest pla, hi participen, i també participen en la presa de decisions. Perquè vostè sap, senyor conseller, que la Generalitat de Catalu-

nya, les diputacions, les entitats municipalistes, els municipis, han participat, any rere any, en la formulació del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, i que aquesta participació ha estat gràcies també al que disposa aquesta Llei.

Una llei que també vull recordar que va ser votada, evidentment, a favor per Convergència i Unió l'any 87, però que també vull portar a collació les paraules del representant d'Esquerra Republicana d'aleshores, que deia, diu: «Es pot considerar el seu contingut general» —d'aquesta Llei del 87, del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya— «com a vàlid.» Per tant, si aleshores hi havia un partit, que era Esquerra Republicana, que considerava com a vàlid el que establia la Llei del 87, per què ara, des del meu punt de vista, entenc que no es compleixen els continguts i els preceptes d'aquesta Llei?

Jo crec que he de tenir una intervenció a favor dels municipis, perquè crec sincerament que aquest conveni és i constitueix un frau als municipis. Per què? Doncs, perquè s'han incrementat d'una manera molt vistosa, des del punt de vista de la imatge, els recursos d'aquest quadrienni del Pla d'obres 2004-2007, és veritat, vostès han sabut vendre un bon pla quadriennal del Pla d'obres, però en canvi els municipis no tindran tot el que els correspon, i no ho tindran gràcies a aquest conveni. Per què? Doncs, perquè el conveni rebaixa de manera substancial les aportacions que, hi insisteixo, havia de fer la Diputació de Barcelona al Pla únic d'obres i serveis.

Des del meu punt de vista, s'han volatilitzat diners que corresponen als municipis i que s'haurien d'haver gestionat a través del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya. Aquesta, jo crec que ha estat una renúncia voluntària del Govern de la Generalitat de Catalunya de defensar els interessos del món local català, i ha estat una renúncia que jo crec que tinc l'obligació de denunciar. No s'hi val a omplir-se la boca per demanar i per reclamar més diners a Madrid, si després les institucions d'aquí, les institucions catalanes, no reclamem a les institucions del nostre país que facin la seva aportació, tal com la Llei els obliga a fer.

Hi ha un fet que sí que els vull reconèixer, i és la transparència. Amb aquest conveni, vostès han demostrat la seva transparència: la renúncia a defensar uns interessos econòmics per al món local català. Des d'aquest punt de vista sí que hi ha una transparència clara del tripartit, que és aquesta renúncia, de manera clara i diàfana, a reclamar el que correspon, des del meu punt de vista, al món local català.

I vull fer també una altra pregunta en aquesta interpellació, i és referida al Gabinet Jurídic. Desconec —per tant, és possible que existeixi el que li preguntaré ara, però ho desconec— si existeix un informe del Gabinet Jurídic. He presentat una pregunta parlamentària per conèixer qui l'ha fet, qui ha fet aquest informe, quin és el contingut d'aquest informe i en quina data ha estat redactat. Per què? Doncs, perquè jo entenc que el Gabinet Jurídic és un cos d'advocats, és un cos d'elit que té la Generalitat de Catalunya i que ha estat fins ara defensant absolutament de manera professional tots i

cadascun dels recursos que s'han guanyat amb relació al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya. El Gabinet Jurídic té persones, té professionals que han treballat per defensar la institució i per defensar els drets de la Generalitat de Catalunya, no per defensar uns interessos més o menys partidistes d'algun o altre partit; han defensat la institució. Són professionals bons, són persones que fan molt bé la seva feina, i alguna, especialment alguna, la fan molt bé i —permeti'm que li ho digui també— està poc considerada o poc mantinguda.

Per tant, vostès crec que han llençat, amb aquest conveni, tot això per la finestra. Per què s'ha treballat durant tots aquests anys des del Gabinet Jurídic? Per defensar els interessos de la Generalitat de Catalunya i del món local català. Com és, si no, que s'han guanyat més de vint sentències al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya a favor de la Generalitat de Catalunya per al municipalisme català?, donant la raó a la Generalitat en aquest deute històric que té la Diputació de Barcelona, que tenia la Diputació de Barcelona. Després parlarem de xifres, però, en qualsevol cas, sí que volia posar de manifest que vull saber, volem saber quin és el contingut d'aquest informe del Gabinet Jurídic que avalu aquesta signatura d'aquest conveni, que, des del nostre punt de vista, no ha estat ben fet.

Miri, hi ha tres institucions que poden estar vinculades a aquest conveni. La Generalitat de Catalunya... Jo no defenso, malgrat que a algú li ho pugui semblar, la gestió de l'anterior Govern, no he vingut pas a defensar la gestió de l'anterior Govern de Convergència i Unió, perquè els tribunals ja li han donat la raó, quan la tenia. Defenso els drets i els interessos de la Generalitat de Catalunya i dels municipis, perquè crec que hi ha una llei que establia quines eren les aportacions que s'havien de fer, perquè crec que aquesta Llei no ha estat complerta per la Diputació de Barcelona i perquè crec que el conveni signat entre la Diputació de Barcelona i la Generalitat de Catalunya no s'adiu al que diu la llei i al que diu la realitat. Per tant, no se'ns pot acusar de mala gestió, perquè insisteixo que tenim els avals de les sentències que ens donen la raó. No pot ser que diguin: «Escolti, vostès ho van gestionar malament», perquè, hi insisteixo, els advocats que van defensar en el seu dia tots aquests recursos i que els van guanyar, alguna cosa han de dir i alguna cosa hi tenen a veure. No importa que tinguem l'aval de la justícia?, no ens importen les sentències que hi ha favorables a la Generalitat de Catalunya? Hem renunciat, a través d'aquest conveni, a una quantitat important econòmica, a canvi de què?

Jo crec, sincerament, que hi ha hagut un afebliment del Govern de la Generalitat en una situació que —permeti'm la consideració— és de suposat amiguisme, perquè el tripartit que governa la Generalitat de Catalunya també governa la Diputació de Barcelona, i, per tant, aquesta situació de suposat amiguisme ha comportat, constatat, i com després veurem a través dels xifres, una rebaixa substancial de les aportacions.

La Diputació. Una pregunta molt simple: faran el mateix conveni i donaran el mateix tracte a totes les altres diputacions de Catalunya? Els deixaran que aportin la quantitat menys que haurien d'aportar en funció del seu pressupost? Jo crec que s'han deixat arrossegar pels

interessos de la Diputació de Barcelona, i crec que el Govern de la Generalitat no ho podria permetre.

I una última referència: el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Per a què serveix la justícia? De què serveixen aquestes vint sentències? Per què, si no, anem a la justícia quan no estem d'acord amb una llei, com li deia abans, i hi recorrem? Doncs, perquè la justícia, en tot cas, ens hem de sotmetre a aquest criteri que dicta. Hi insisteixo, hi ha moltes sentències que donen la raó a la Generalitat de Catalunya. I també li faig saber que, per paraules de gent, de representants de la Diputació, es va recórrer contra moltes d'aquestes sentències simplement per guanyar temps, no per una voluntat que es cregués que s'havien de guanyar les sentències, sinó per guanyar temps.

Per tant, jo crec que dels 250, tirant baix, fins als 500 milions d'euros que es podrien haver recaptat per a la Generalitat de Catalunya..., no per a la Generalitat, sinó per al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, quedar-se només amb 34, a pagar en set anys i sense interessos, és realment una falta de consideració per part de la Generalitat, des del meu punt de vista, al món local català.

També podríem parlar –però no tinc massa temps més– de tot el contingut de l'acord, tots els aspectes que l'acord trasllueix. Una pregunta molt simple també: les entitats municipalistes participen en la distribució dels fons del Pla d'obres; pregunto: han participat les federacions i l'Associació de Municipis de Catalunya en la formalització d'aquest acord? No em consta, i crec que, per tant, si és una disminució dels diners que han d'anar a parar als ajuntaments i que sempre hi han participat les entitats municipalistes...

El president

Honorable diputat, acaba el temps...

El Sr. Pelegrí i Aixut

...no crec que ara... –sí, acabo, senyor president–, o no sé per què ara també se'ls ha exclòs d'aquesta negociació o d'aquest conveni, perquè crec que hi podrien haver dit la seva.

En tot cas, em reservo que després, en el torn de rèplica, puguem continuar la interpellació.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per a la resposta, l'honorable conseller de Governació i Administracions Públiques, senyor Joan Carretero.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Carretero i Grau)

Senyor president, il·lustre senyor diputat, bé, l'actitud i el capteniment per part del Govern respecte a les quatre diputacions és, fonamentalment, de respecte i lleialtat institucional a totes quatre diputacions, de col·laboració i cooperació amb les quatre diputacions, de diàleg permanent, a la recerca de l'entesa, i això amb

un objectiu molt clar, que és que els ajuntaments tinguin més recursos: més recursos econòmics, més recursos tècnics, jurídics, tecnològics, etcètera.

Li vull dir –perquè vostè s'ha basat tota l'estona en el fet que, com que érem amics de la Diputació de Barcelona, doncs, hem fet una renúncia, hem fet un acord–, vull recordar-li que també hem fet un acord amb la Diputació de Lleida, perquè, com li dic, la nostra voluntat és no tenir diputacions amigues i enemigues, sinó que totes són institucions de Catalunya i, per tant, tenen una voluntat comuna amb el Govern per fer possible això que dèiem abans, que els ajuntaments disposin de més recursos.

Vostè diu que això ha comportat menys diners per als ajuntaments. Home, doncs, jo sóc de lletres, però, en fi, fins ara la Diputació de Barcelona havia aportat 22 milions d'euros, i ara, en aquest quadrienni, n'aporta 61; jo diria que els ajuntaments de Catalunya tenen bastants més diners. El Pla únic d'obres i serveis d'aquest quadrienni són 449 milions d'euros; l'anterior, 267. És a dir, jo diria que hi ha més recursos ara que fa quatre anys.

Per tant, entenem que l'acord, l'acord entre el Govern i les quatre diputacions, és un magnífic acord per als ajuntaments. Per altra banda –no sé si ara hi són..., sí, alguns, els veig a l'hemicicle–, jo no sé si vostè ha parlat amb alcaldes referent a si això... Diu: «Això és un "artilugi" que vostès venen molt bé...» No, no, escolti: Sort, Amposta..., en fi, d'altres municipis que hi puguin haver per aquí del seu Grup Parlamentari, poden comprovar que no són propaganda els diners, els moltíssims diners de més que tindran aquest quadrienni. I això té a veure amb l'increment de fons propis del Govern de la Generalitat, amb –com és obvi– l'increment de fons que hi porta la Diputació de Barcelona.

Li vull dir que això, com és obvi, és un acord polític. Evidentment, els juristes prestigiosos del Gabinet Jurídic Central, si hi tenen alguna cosa a dir, ja la diran, perquè jo tampoc sóc jurista i, per tant, no ho sé. Jo he fet un acord polític amb la Diputació de Barcelona, un acord pel qual ens oblidem del passat, això de què vostès diuen que no hem de parlar..., contínuament, per aquí, sento que vostès diuen: «Escolti, és que vostès només fan que parlar del passat.» Oblidem-nos del passat, perquè el passat l'únic a què ha portat és a plets, a contínues baralles entre institucions que al final –al revés del que vostè diu– han comportat molts menys diners per als municipis.

Per altra banda, és obvi que ara reclamar a una institució que ens doni, al Govern de la Generalitat, 200, 500, posi-hi els milions que vulgui, no té cap mena de sentit. Si aquesta institució s'avé a fer un acord per negociar tots els temes..., ells també tenen sentències favorables dels serveis impropis i d'altres coses. En fi, entenem nosaltres que l'obligació dels polítics que regim institucions públiques és arribar a un acord, i reitero que en tot cas els juristes prestigiosos ja ens diran si ens hem equivocat en algun punt o no. De moment, a mi no em consta que això s'hagi dit.

Per tant, nosaltres, com a Govern de Catalunya, estem molt satisfets –molt satisfets– de l'acord amb la Dipu-

tació de Barcelona, amb la Diputació de Lleida i amb els acords que ja hi havia de Tarragona i de Girona.

Dir-li, per altra part, que el Pla d'obres i serveis d'aquest quadrienni, per primera vegada a la història, compta amb un acord de govern plurianual per ser finançat i uns acords amb les diputacions que també ens diuen els diners que hi aportaran cada any.

Dir-li, per acabar, que com que la nostra voluntat és el diàleg per arribar a entesa, aquest Pla únic d'obres i serveis, quan s'ha ofert a la discussió amb la Federació de Municipis i amb l'Associació, ha estat votat afirmativament per unanimitat per les dues entitats.

Per tant, reiterar-li una vegada més la satisfacció del Govern quant a l'entesa i la continua voluntat d'entendre'ns amb les quatre diputacions de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el senyor diputat Josep Maria Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo lamento que no hi hagi hagut cap argument en contra de rebatre el que jo he intentat explicar abans, no? Vostè ha començat dient el respecte i la lleialtat institucional i el diàleg permanent. Torno a fer números: la previsió que hi havia de les sentències guanyades davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en contra la Diputació de Barcelona podien pujar una quantitat aproximada, i, ja li dic, sent generós, entre els 300 i els 500 milions d'euros, de 300 a 500 milions d'euros. Si l'objectiu són més recursos per als ajuntaments, per què s'admet que deixi d'ingressar la Generalitat de Catalunya..., no la Generalitat de Catalunya, el Pla d'obres, el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, de 300 a 500 passar a 34.

Jo li he reconegut, honorable conseller, i li ho reconec ara una altra vegada, que vostès han sabut fer un bon pla d'obres; que els ajuntaments del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, del Grup Parlamentari socialista, d'Esquerra Republicana, d'Iniciativa per Catalunya i d'ajuntaments independents han quedat contents del Pla d'obres, però això no treu que hi hagi una crítica a una gestió concreta, que és el conveni que es va signar amb la Diputació de Barcelona.

És un bon pla d'obres, i els alcaldes estan contents, és veritat, però podrien estar més contents. Jo no dic que no hagin fet un bon pla d'obres i que no s'hagin aprofitat de la situació i de les aportacions que han fet i incrementades més de la Generalitat de Catalunya. Ja està bé que sigui així. I el felicito, si vol, per això, perquè hi ha l'acord del Pla d'obres de la Subcomissió i de la Comissió, de totes les persones i les entitats representades. També hi era abans, l'acord, perquè jo emplaço a vostè que miri les comissions de la Comissió del Govern Local de Catalunya, la Comissió de la Cooperació Local de Catalunya a veure quin era l'acord final que hi havia. També era l'acord favorable de tots plegats, per tant, ja li ho reconec, això, però també li critico, amb tot

el respecte i amb tota la cordialitat, que no pot ser que hi hagi una renúncia a tants milions d'euros per als ajuntaments de Catalunya. I que crec que hi és, sincerament.

No discutim, hi insisteixo, el Pla d'obres 2004-2007, sinó els endarreriments que s'haurien d'aportar per la Diputació de Barcelona i que no s'aporten.

No discutim els diners d'ara. Vostès parlen i pacten el futur, i s'obliden del passat; quan això perjudica els ajuntaments, això no és bo —això no és bo. Jo crec que la Llei obliga a fer l'aportació; si la Llei no obligués a fer l'aportació i la Llei no digués com s'ha de fer l'aportació, no estaríem aquí parlant d'això. Però és que la Llei obliga a fer una aportació d'una determinada manera, i el que nosaltres demanem és que això sigui així.

Em preocupa que no hi hagi cap informe del Gabinet Jurídic, perquè l'acord a què vostès han arribat podria ser un acord nul de ple dret, no ho sé, perquè no conec l'informe. Però si vostè em reconeix que no hi ha l'informe, podríem arribar en aquesta situació. Perquè no entenc..., si la gent del Gabinet Jurídic, els professionals i les professionals del Gabinet Jurídic, no han fet un informe d'aquest conveni, quan ells són els principals responsables, ho dic en el sentit positiu, en el sentit que són els que principalment s'han preocupat de treballar per a la redacció de les demandes, dels contenciosos, i que han guanyat les sentències, si no hi ha aquest informe, em preocupa i em preocupa molt, perquè podríem arribar que aquest acord fos nul de ple dret. Perquè vostè sap que en el conveni el que estan fent és renunciar a possibles accions judicials d'exigir l'execució de sentència o de plantejar nous conflictes si la Diputació de Barcelona no compleix la Llei, i això és greu, perquè seria una complicitat que la Generalitat de Catalunya estigués d'acord amb la Diputació de Barcelona que aquesta Diputació no compleixi la Llei. Jo estic d'acord que s'ha de fer una cordialitat i un diàleg, però també estic d'acord que s'ha d'exigir el compliment de la Llei. I el que faig amb aquesta interpellació és intentar fer això: intentar exigir que hi hagi una diputació que compleixi la Llei.

A qui més beneficia aquest acord és a la Diputació de Barcelona, perquè si parlem de 300 a 500 milions d'euros i només n'aporta 34 en set anys i sense interessos, digui'm vostè a qui beneficia aquest acord, aquest conveni, no? Clar que hi ha sentències favorables a la Diputació de Barcelona: una, una sentència favorable a la Diputació de Barcelona, però n'hi ha una del Tribunal Constitucional, que jo crec que és més un òrgan superior, major o, en tot cas, de més categoria que altres tribunals, que ha dictat el que ha dictaminat, i aquest dictamen ha estat favorable a la Generalitat de Catalunya.

Per tant, hi insisteixo, és possible i és bo que tinguem el diàleg i que tots vulguem arribar i puguem anar, doncs, amb una major cooperació, i que hi hagi més recursos per als ajuntaments, però mai a costa de renunciar als drets de la institució. Hi insisteixo: jo no vaig en contra de ningú, vaig a favor dels ajuntaments i vaig a favor que la Generalitat de Catalunya pugui defensar els seus interessos d'acord amb el que li correspon pel rang de la seva institució.

Jo espero que analitzem o, en tot cas, demanem un informe al Gabinet Jurídic, que en tot cas aquest informe pugui reflectir si realment s'ha actuat bé en aquest conveni, que no discuteixo que hi hagi un acord polític, però l'acord polític no treu que hi hagi l'obligació de complir la normativa actualment en vigor.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors.

El president

Senyor Carretero... (*Veus de fons.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les dones immigrades (tram. 302-00044/07)

Doncs, passem al 8 (*pausa*), al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les dones immigrades, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula per exposar-la la illustre senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, de fet, la Moció que presentem és curta, té tan sols tres punts, i ve a reforçar allò que vam dir a final de la nostra interpellació. A nosaltres ens van satisfer les explicacions que el conseller en cap ens donava sobre les actuacions previstes pel que fa a la violència contra les dones, especialment pel que fa a les dones immigrants, i a nosaltres el que ens va interessar en especial és alguns punts que eren els que d'alguna manera afavorien el procés d'elaboració d'aquests plans, no?, que era precisament la necessitat de la diagnosi de la situació i avaluacions d'altres plans que havien funcionat i que s'havien posat en marxa en la legislatura anterior, com, per exemple, el protocol d'atenció a les situacions de violència i el Pla d'actuació contra la violència de gènere.

En tot cas, nosaltres el que demanem és precisament fer pública aquesta diagnosi, fer aquesta avaluació de cara precisament no només que pensem que és vital, diguem, per a una bona elaboració de plans i també per al coneixement públic, i també de diputats i diputades d'aquest Parlament, sinó perquè s'està evidenciant que a la societat darrerament hi ha desconeixement..., en tot cas, s'està parlant de diferents sensibilitats, s'està parlant també de percepcions en l'àmbit de la justícia, en l'àmbit legislatiu, en l'àmbit de l'actuació sanitària, etcètera, s'està parlant de percepcions, de mancances, i, per tant, nosaltres pensem que, evidentment, l'única manera és fer pública aquesta diagnosi de com està la situació, no només perquè poden ajudar a millorar les eines, que algunes ja s'havien posat en marxa, sinó que també ens poden ajudar precisament d'alguna manera a sensibilitzar la població en general i també, doncs, diguem-ne, els diferents actors i actrius implicats en aquesta actuació integral, no?

De fet, per això pensem que s'ha de fer aquesta avaluació del protocol. Entre altres coses el protocol d'atenció

a la violència contra les dones es va posar en marxa l'anterior legislatura, no hi havien experiències anteriors, volem saber on falla, si falla, què s'ha desenvolupat, què no s'ha pogut desenvolupar, on cal més coordinació, etcètera. I quant a la diagnosi, saber quins són els serveis, els recursos, etcètera, que s'han de millorar. I, per tant, pensem que s'ha de fer aquesta diagnosi, que s'ha de fer aquesta avaluació i que, evidentment, s'ha de fer pública, perquè pensem que això, evidentment, pot servir de marc per a totes aquelles persones implicades en els diferents processos, però, a més a més, de forma evident, com ja he dit abans, a la sensibilització social. S

Com és curta, he fet amb la major brevetat possible la meva intervenció, en economia dels temps de les diputades i diputats.

I moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per fixar la posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la senyora Glòria Renom. (*Pausa i veus de fons.*) Perdó –jo tinc Glòria Renom– Elena Ribera; demano excuses.

La Sra. Ribera i Garijo

Sí, gràcies. Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, mirin, el nostre Grup votarà en contra d'aquesta Moció perquè el que se'ns està demanant aquí és fer avaluacions de períodes passats quan l'altre dia, en la seva interpellació, el conseller en cap ja li va respondre que ja s'havia fet una primera diagnosi, que s'havia estat parlant amb els agents, i la diagnosi, doncs, no podia ser més descoratjadora: no havíem fet res i tot ho havíem fet malament. Des que hi ha el tripartit, doncs, ja tot s'està fent bé i ja tot és un canvi, no?

Bé, jo penso que en el present, com en el passat, la situació és bastant deplorable: continuem tenint víctimes. I aquest és el tema; el tema no són estudis, el tema és una realitat, no? Estem debatent els pressupostos. Tenim el pressupost de l'Institut Català de la Dona que s'ha incrementat, la partida, l'altre dia ens ho deien, en 88 milions de pessetes respecte del 2003. Aquí hi ha hagut un increment d'un 13 per cent en despeses de personal i d'un 25 per cent en estudis i treballs. I ja es veu que aquesta Moció va en la mateixa línia de fer treballs i estudis del passat.

Valoracions i diagnòstics, ja li dic, malament; no podem, ningú dels que estem aquí, sentir-nos satisfets mentre hi hagin víctimes en el carrer, no? Aleshores, el que tampoc podem admetre és que es digui que fins aquí no s'ha fet res i que al mateix temps tot ha estat malament, perquè és incongruent. Si no s'ha fet res, no s'ha fet res, no se pot fer malament, no s'ha fet res. Però és que la veritat és que ni se va fer tot malament, ni se va fer tot perfecte, de la mateixa manera que el tripartit ni ho farà tot malament ni ho farà tot perfecte, esperem que també faran coses que estaran ben fetes, no? Per tant, això no se pot acceptar.

El present és el que parla: les víctimes per violència domèstica continuen. Valoracions? Resumidament, li

podria citar quantitat de coses que s'han fet: quatre plans; el Pla integral de violència domèstica; un servei d'atenció vint-i-quatre hores; servei d'atenció jurídica, d'orientació jurídica i laboral; especialització de forenses; unitat especialitzada a la fiscalia, que ara ja des de la Fiscalia General de l'Estat s'està recollint el model que es va implantar a Catalunya per estendre'l a la resta de l'Estat; se van dedicar molts milions d'euros, 2 milions, i increment de la despesa en l'últim exercici del 37 per cent.

Miri, tot això, diu..., no se pot parlar del passat, les avaluacions nos serveixen per tirar cap endavant... El nostre Grup, a pesar que li està dient que votarà en contra, estem fermament decidits a col·laborar amb aquest tema, perquè és un tema que no se'n pot fer un instrument, no?, perquè ens preocupa molt seriosament, és un problema molt greu, ens hi hem dedicat molt i el resultat continua sent insatisfactori. Per això li ho dic..., deixin estar..., no passin el temps, no, dediquin recursos a això.

Ja ho sabem. La situació, ja la hi valoro jo: negativa, mentre hi hagi una sola víctima negativa, i el nostre Grup només pot dir negatiu. Però és que tenim un present ara, per al qual hem de treballar ara, i el nostre Grup vol treballar per a aquest present. Li presentem propostes en positiu, que no les hem pogut introduir com a esmenes, però com que parlava del passat en lloc del present o del futur, doncs, no té sentit. Però jo les poso sobre la taula en nom del meu Grup, perquè en lloc de passar el temps estudiant i fent informes, fem coses positives ja.

Torn de violència domèstica, eh?, Col·legi d'Advocats, torns especials amb professionals, que ja estan..., i als quals no s'està abonant ni les guàrdies, no s'estan abonant. S'ha apujat molt, l'altre dia se'ns deia des de Justícia que s'ha apujat molt el torn d'assistència jurídica gratuïta. I el de violència domèstica? Que se'ls està pagant les guàrdies, als advocats? No. Esmena. Fem-ho, això! No esperem més diagnòstics!

Servei d'orientació jurídica que depèn de l'Institut Català de la Dona, no s'ha apujat res –res–, està congelat, no s'ha apujat ni l'IPC, amb el greuge comparatiu que suposa amb la resta de serveis d'orientacions jurídiques. Arreglem-ho.

Polícies: dotem, posem més polícies allí. I per això fa falta fer estudis? No. Això, fem-ho, i tindreu tota la nostra col·laboració. El nostre Grup està fermament decidit a actuar en positiu en aquest tema, perquè l'avaluació és negativa: tenim víctimes en els carrers. I en continuarem tenint, perquè és un problema greu.

Per tant, l'avaluació, la fa l'elector i es fa des del carrer, i en aquest moment tots estem suspesos, tots hem de treballar pel mateix. Agafeu aquestes propostes que us fem en positiu. Implantu els dispositius electrònics per mantenir els agressors separats de les víctimes, que ja sabem que funcionen. No esperem més, no esperem a l'octubre, posem-los ja. Als malalts d'Alzheimer es va demostrar que funcionava, amb els interns dels centres penitenciaris amb el tercer grau també funciona, doncs, colloquem, anem avançant, anem en positiu, no mirem cap endarrere, i vinga, vinga i vinga, treballem,

que estem aquí tots per treballar, i nosaltres, Convergència i Unió, estem per a això, us proposem totes aquestes coses, i quan tirem cap endavant per aquest camí, allí ens trobareu.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per al Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Pilar Díaz. *(Pausa.)*

Anava, senyora diputada, funcionava; parli, parli...

La Sra. Díaz i Romero

Sí? És que com que surt el llumet vermell, pensava que havia de sortir el verd. Des de l'escó estant, si m'ho permet el senyor president, per posicionar-me sobre la Moció subsegüent a la interpellació sobre les dones immigrades.

Com no podia ser d'una altra manera, doncs, per al nostre Grup Parlamentari és una prioritat la violència, la lluita contra la violència de gènere, contra la violència envers les dones i els seus fills també en els alguns casos. I realment, també, per a nosaltres el que resulta bastant inversemblant és que a aquesta Moció hi voti en contra el Grup de Convergència i Unió, perquè realment el que es demana no és fer una anàlisi i una avaluació del que va fer el Govern, sinó que del que es tracta és d'analitzar, i d'estudiar, i de fer públics el funcionament dels protocols i dels circuits que han de funcionar per donar atenció a les víctimes de violència de gènere.

Nosaltres pensem que és molt important fer públic tot això i fer aquestes avaluacions, per tal de mirar d'avançar, de millorar aquests protocols i aquests circuits en el futur. I, simplement, jo entenc que aquesta era la voluntat del Grup d'Esquerra Republicana quan va presentar aquesta Moció.

Per tant, en aquest tema, en un altre no ho sé, però en aquest tema per a nosaltres és inversemblant que es voti en contra d'aquesta iniciativa del Grup d'Esquerra.

Com no podia ser d'una altra manera, el nostre Grup, evidentment, hi votarà a favor. Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per al Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Si vostè m'ho permet, des de l'escó estant per posicionar-me en nom del Grup Parlamentari Popular sobre la Moció subsegüent a la interpellació que la il·lustre diputada senyora Carme Porta va fer sobre el tema de les dones immigrades i en què la senyora Porta va centrar la seva interpellació en el tema de la violència exercida contra les dones.

Nosaltres, senyora Porta, li donarem suport al contingut dels tres punts de la Moció, però jo li vull ser sin-

cera, senyora Porta. Jo quan la vaig escoltar –i també vaig escoltar el conseller en cap que li donava la resposta– vaig pensar que vostè es donaria per satisfeta quan el mateix conseller en cap va parlar del que serien els pressupostos, als quals nosaltres, precisament, hem fet una esmena a la totalitat perquè creïem que no eren els pressupostos més idonis tenint en compte que l'Institut Català de la Dona, doncs, volia tirar endavant uns grans projectes amb aquest nou Pla que es desenvoluparà a la tardor, etcètera, etcètera. I, d'altra banda, perquè el conseller en cap, doncs, li va donar unes respostes molt adients en funció del desenvolupament que el mes d'octubre, diguéssim, que estarà enllestit aquest Pla contra la violència envers les dones, i també estarà també pràcticament preparat un avantprojecte de llei de violència contra les dones, al qual estic segur que tots els grups parlamentaris podrem contribuir amb tot allò que s'hi escaigui. I vaig pensar que, una de dos, o que el contingut de la Moció seria en alguns punts, doncs, d'una cabdal importància perquè de manera immediata poguéssim aconseguir millores en la violència que estem patint les dones de casa i les immigrants com molt bé vostè deia, i ho estem veient cada dia del món, vaig pensar que potser hi hauria tres punts potser d'un calat més intens i d'una acció pràcticament urgent i ràpida.

I el que ens hem trobat, doncs, són tres punts que vostè el que demana és fer públics uns resultats, fer una avaluació i fer pública aquesta avaluació. Però fixi's, senyora Porta, ni ens diu en quin temps: tres mesos, sis mesos, en un any..., perquè si estem elaborant aquest Pla que vindrà el mes d'octubre estic segura, senyora diputada, que el Govern de la Generalitat totes aquestes avaluacions les té sobre la taula, perquè en funció dels resultats de tots aquests temps, quina ha estat la problemàtica, que és el que es pot millorar. És evident que confeccionarem, una, els pressupostos prorrogats; una altra, els pressupostos que vindran el 2005 i que els haurem de discutir al setembre - octubre, i, evidentment, el mateix Pla.

Per tant, perquè vegin la nostra voluntat que estem totalment d'acord que hem de fer alguna cosa i de manera urgent –ho deia la diputada de Convergència i Unió que m'ha precedit en l'ús de la paraula– i això és veritat, no? Sàpiga que el nostre Grup li dona recolzament, però que hi trobo una mancança que, fins i tot, dona una mica de credibilitat a la mateixa interpellació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té seguidament la paraula, per al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. El nostre Grup entén que el sentit d'aquesta Moció és incidir en la necessitat d'una bona diagnosi i avaluació del que s'ha fet en aquests

anys per poder abordar de millor manera què s'ha de fer en el futur.

Des d'aquest punt de vista entenem que és un bon mètode de treball. Tot i així, sí que volem dir que creiem que el treball ha de servir essencialment per aconseguir un millor encert en les mesures a adoptar en el futur. La violència és un tema complex, difícil, jo diria que fins i tot pervers, i més quan es tracta de violència contra les dones. I, fins i tot des d'aquest punt de vista el debat que s'està produint aquest dies, el debat públic que s'està produint ens fa una certa angúnia perquè en el fons s'està recuperant un cert discurs masclista... I tot això ens porta a la reflexió que potser caldrà més treball intern i discret per elaborar propostes que la ben intencionada, però a vegades precipitada, publicitat d'opcions encara no del tot estudiades a aquest nivell intern. Però dit això, recolzarem la Moció presentada pels companys d'Esquerra Republicana.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Seguidament cridarem a votació... (*Remor de veus.*) Perdó. Senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Sí... No per una petita al·lusió simplement...

El president

Sí, senyora, té un minut.

La Sra. Porta i Abad

Bé, un parell. Una, que en tot cas, il·lustre senyora Dolors Montserrat, vostès també es podien haver adonat que hi havia aquesta mancança temporal. Nosaltres havíem pactat... Pensem que aquesta diagnosi cal precisament per a l'elaboració dels plans, vostès podien haver posat un termini si pensaven que era imprescindible i podrien haver presentat una esmena. Però, vaja, estem d'acord que si a nosaltres ens interessa això és precisament per poder elaborar els propers plans.

I segon, senyora Ribera, nosaltres, jo no sé si m'ha escoltat bé abans. Nosaltres, precisament, el que volem és reconèixer allò que s'ha fet bé i millorar el que no s'ha fet bé. Possiblement en la interpellació hi havia un altre to, però el que és evident és que jo avui n'he utilitzat tot un altre i el que he dit és que precisament el que a nosaltres ens serveix és... perquè tot el que s'està evidenciant socialment, els diferents comentaris quan no hi ha dades, i s'està parlant de percentatges que no existeixen, s'està parlant de percepcions en l'àmbit judicial. És a dir, cal un coneixement de la situació. I és per això... Nosaltres no volem una revenja, no volem dir si Convergència i Unió ho ha fet bé o malament. Nosaltres el que volem és què ha funcionat, què no ha funcionat, el protocol que es va posar en marxa la legislatura passada, i s'ha d'avaluar per saber què funciona i què no, simplement. I, nosaltres, el que intentem és millorar-ho a partir precisament d'aquesta diagnosi.

Moltes gràcies. (*Pausa llarga.*)

El president

Un cop fetes les exposicions corresponents, passarem a la votació. No hi ha esmenes presentades. Per tant es posa íntegrament el text de la Moció a votació.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada amb 77 vots a favor i 37 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels ens locals (tram. 302-00045/07)

El novè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels ens locals. Presentada pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula per a exposar-la l'illustre senyor Joan López Alegre. (*Remor de veus.*)

Si els senyors i les senyores diputades ho permeten, començaria la intervenció del senyor López.

El Sr. López Alegre

Bé aquesta Moció subsegüent arriba en un moment potser inadequat pel fet que ens hem passat els darrers dies parlant de números, i entre altres de finançament local, i per tant els podria semblar a tots vostès una mica redundant. Així que intentaré sintetitzar tot el que em sigui possible.

Per fer una mica de memòria el conseller a la seva amable resposta a la interpellació que li vaig fer en nom del meu Grup Parlamentari va coincidir amb nosaltres que calia millorar el finançament del món local, cosa que és un bon punt de partida. A partir d'aquí van sorgir algunes qüestions que per a nosaltres tenen –els ho he de reconèixer– una difícil comprensió. Ens deia l'honorable conseller Carretero que, per una banda, l'increment del pes del món local no podia anar en decrement del pes de la Generalitat, però per altra banda ens deia que l'increment de pes del món local només podia venir per l'increment de competències dels municipis.

Si això és així, no hem entès exactament si el que se'ns ha vingut a proposar o se'ns plantejava era que el Govern central transferís als ajuntaments matèries de política exterior o de defensa, perquè, d'alguna manera, les declaracions de l'honorable conseller tenien un principi de bondat, però eren contradictòries en si mateixes.

Creiem que existeix una certa contradicció dintre del tripartit, perquè és evident, o així se'ns ha vingut dient durant molts anys, i ara arriba el moment de demostrar-ho, que el grup majoritari del tripartit tenia una certa vocació de transferir competències, serveis i recursos al món local, però, en canvi, el que va ser la resposta del conseller, entenem que en nom del conjunt del tripartit, era més semblant al que podia ser el discurs que feia Convergència i Unió quan estava en el Govern, molt més basat en una visió de conjunt de país que no pas en una visió municipal i és aquí, per tant, on ens porta al debat i a la Moció que en aquests moments tenim.

També va ser qüestió de debat en el moment de la interpellació el fet que l'honorable conseller ens fiava tota la modificació del sistema competencial i del sistema de finançament del món local al nou Estatut. És evident que en funció de l'abast que tingui la modificació de l'Estatut, això afectarà el que són competències municipals i recursos, però també és evident que en l'actual marc legislatiu hi ha marge suficient, sense cap mena de tensió ni de problema, per transferir aquelles matèries que mateix Acord del Tinell deia que vostès tenien voluntat de transferir als municipis, en el camp de l'ensenyament infantil, de la promoció econòmica, del benestar social i que, per tant, no és necessari ni imprescindible esperar-nos que hi hagi la modificació de l'Estatut per poder afrontar la necessària i obligatòria millora de les finances locals.

El que té el pressupost d'enguany –no ho repetiré– no és que sigui dolent, però al final només són dades de maquillatge. Si féssim una divisió mal feta, agafant el que s'incrementa el PUOSC, com hem sentit dues preguntes encreuades amb l'aportació de la Diputació de Barcelona, i el que s'incrementa el Fons de cooperació local, el que estem transferint de més a cada un dels nou-cents municipis de Catalunya són només 24.000 euros més anuals per municipi. Ja els reconec d'entrada que aquesta no és la forma de fer els números, però és una dada prou significativa que el que conté el pressupost a favor dels municipis no és suficient.

I, per tant, nosaltres el que no volem és mirar endarrerir, sinó que presentem una moció que intenta establir bases de consens que permetin treballar en la millora del finançament del món local i en la clarificació del seu mapa competencial.

El primer punt, com vostès han pogut llegir, el que reclama és un creixement del Fons de cooperació local per sobre del creixement dels pressupostos anualment. Això, amb quin objectiu? Sobretot amb l'objectiu de donar sentit al principi d'autonomia local, que recull la Llei municipal de Catalunya, amb la qual tots plegats estem d'acord.

En el segon punt el que demanem és que el finançament d'aquest Fons de cooperació local tingui un sistema semblant al que té la negociació del que és el finançament autonòmic o del finançament municipal a nivell estatal, i que tingui, per tant, una negociació entre la Federació, l'Associació i el Govern de la Generalitat de caire quinquennal. Per què? Sobretot perquè cada vegada més les obres que han d'afrontar els municipis són obres que per la seva envergadura són de caràcter plurianual i és molt més fàcil per als municipis accedir a poder portar a terme aquestes obres si tenen garantits uns recursos per un període llarg de temps i no, en canvi, queden pendants de quin són els vaivens que puguin tenir les finances de la Generalitat de Catalunya.

I el tercer i quart punt, i amb això acabaria, estan molt vinculats. Són molts estudis, fets per la Diputació, fets pel Govern de la Generalitat, fets per l'Associació, i fets per la Federació, compilats tots en el Congrés de Municipis de Catalunya, en què tothom va participar, que posen de manifest que existeix una despesa supletò-

ria de 200.000 milions de les antigues pessetes per competències a què se solapa la Generalitat i el món local.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Creiem que seria bo que, tant Economia i Finances com Governació, agafessin aquests estudis, determinessin quines d'aquestes competències són les que representen en aquests moments més despesa supletòria, i que aquest traspàs de competències, que vostès van comprometre's en l'acord del Tinell, es comencés, precisament, per aquí.

Això és el que nosaltres hem presentat. Creiem que tots vostès hi estaran d'acord, i per això els demanem el seu recolzament.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En aquesta Moció no s'hi han presentat esmenes. Per tant, correspon, ara, el fixament de posició per part dels grups parlamentaris. En primer lloc, té la paraula l'honorable diputat senyor Josep Maria Pelegrí, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és evident i ningú pot negar la transcendència del tema del finançament local, i nosaltres no serem pas qui neguem aquesta realitat, no? Però també crec que hem d'intentar tenir, doncs, aquella..., el saber fer per intentar que això no es converteixi, doncs, en una trivialitat i en una fogositat, no?

Jo ho voldria portar a collació..., i aquí hi ha persones, també, en l'hemicicle, il·lustres diputats, que van participar també en una ponència específica que es va fer quan hi va haver la Llei que va suprimir l'IAE i que això va comportar, doncs, un gran trasbals en els municipals i que, ara, els ajuntaments, doncs, encara pateixen les conseqüències d'aquest trasbals, d'una eliminació d'una font de finançament important per al món local català, especialment, però també per al món local espanyol.

Per tant, crec que s'han anat fent passos sobre el finançament, però aquests passos no han estat suficients. He de recordar, també, que hi ha hagut una voluntat reiterada per part de l'Estat d'intentar no reconèixer el deute històric també que té amb relació en el món local. Cap dels partits que han tingut la responsabilitat de governar a l'Estat espanyol han reconegut, doncs, aquesta realitat. El món local, especialment el català, no està ben finançat. No hi ha els recursos que hi hauria d'haver. No s'arriba a les propostes que s'haurien d'arribar. I, per tant, en aquest sentit, doncs, crec que el que hauríem de fer és intentar aportar, des de la nostra capacitat, aquelles coses que ajudessin a millorar aquest finançament.

Jo, de la Moció que s'ha presentat, vull també posar de manifest que hi ha hagut una sèrie d'inconvenients que ens han impedit –tot i que vam presentar les esmenes corresponents, doncs– poder arribar a formalitzar for-

malment les esmenes presentades per a aquesta Moció; però, en qualsevol cas, primer, demanaria la votació separada dels quatre punts de la Moció. Senyor president, demanaria la votació separada dels quatre punts de la Moció.

Jo, pel que fa al segon punt, no sé si és possible tècnicament fer el que faré ara, però..., fer una esmena *in voce*, si..., no sé si acceptada pel redactor de la Moció, si serà acceptada o no podrà acceptar-se, que va en el sentit de, diguem-ne, nosaltres..., els mandats municipals són de quatre anys. El Pla d'obres, que ara és la Llei vigent perquè finança o que hi ha una ajuda de cooperació als ajuntaments, és també de quatre anys. Jo crec que posar criteris de finançament quinquennals, voldria trencar una mica la dinàmica, fins i tot, pressupostària i d'execució material de les obres dels ajuntaments. Si el proponent de la Moció accepta una esmena en el sentit que fossin quadriennals, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió no tindria cap inconvenient en votar a favor d'aquests, del primer punt i del segon punt.

En qualsevol cas, si que, amb relació al tercer i al quart punt, nosaltres no compartim el criteri que s'exposa en la Moció, perquè, tampoc ho vam compartir, quan el Partit Popular governava a l'Estat espanyol i va voler imposar aquesta segona descentralització de competències de les comunitats autònomes, dels ajuntaments, perquè, precisament, el finançament no està resolt, perquè tampoc l'Estat en el seu moment, ni en aquell moment, donava cap resposta a totes aquestes qüestions, i, per tant, feia inviable que els ajuntaments poguessin assumir, de fet i *de facto*, noves competències que els podien provenir de les administracions autonòmiques o de l'Administració de l'Estat.

I, per tant, com que crec que aquest no és un tema resolt, crec que no podem donar suport a aquests dos punts últims, el tercer i el quart, amb relació al traspàs d'aquestes competències en matèries diverses, o també en base als estudis que jo crec que s'han de fer, i és veritat que s'han de fer, i que és evident que hem de treballar-hi tots plegats, per evitar aquesta duplictat de serveis i aquesta redundància de prestació de serveis per diferents administracions. Però crec que és una cosa que, ara com ara, no la tenim resolta i no es resol tampoc en aquesta Moció.

I, per tant, hi insisteixo, nosaltres demanàrem la votació separada. Votaríem a favor del primer i el segon punt, si s'acceptés aquesta esmena de fer-la en lloc de quinquennal que fos quadriennal o plurianual, no sé si haurà alguna altra intervenció. I, en tot cas, votaríem en contra del punt tres i del punt quatre, perquè no compartim, ara per ara, la possibilitat real, l'existència real de possibilitats de poder fer aquest traspàs de competències, tal com s'expressa en el contingut de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon, ara, la intervenció del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula, per fer-ho, l'il·lustre senyor diputat Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, a veure, aquesta Moció la veritat és que sona bé. Li ho haig de dir des del primer moment, sona bé perquè toca la partitura o utilitza la partitura d'una sèrie de qüestions que treballem des de fa temps: mirar d'harmonitzar i de trobar uns criteris més solvents des del punt de vista de la metodologia del finançament. I també sona bé en el sentit d'incorporar noves competències amb el finançament corresponent, intentant les duplicitats. Sona bé.

Ara bé, encara que sembli contradictori, la mateixa expressió per part de vostè que aquesta Moció hauria d'establir les bases d'un consens en matèria de finançament local, doncs, fa que no la puguem contemplar, almenys en la seva plenitud, perquè no és a cop de Moció que s'ha d'aconseguir un consens per a un finançament.

La nostra posició, la del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, és similar, en alguns aspectes, a la posició que el diputat, l'honorable diputat senyor Pelegrí, acaba d'exposar, no?

Pel que fa concretament al punt número dos, sí que és bo tindre una temporalització i una seguretat d'ingressos pautada amb el seu creixement, de caràcter plurianual, però la referència que el Fons de cooperació municipal de l'Estat és quinquennal, podria ser quinquennal, podria ser triennal..., bé, no, menys de quatre anys potser no seria adequat, però ens decantaríem..., i si té a bé d'admetre aquesta esmena *in voce* que nosaltres també dupliquem, doncs, el podríem votar a favor.

La reducció progressiva de les subvencions finalistes per tal de donar gruix al Fons de cooperació local té tota la solta..., la veritat és que seríem més govern, hauríem d'administrar un recurs de caràcter general. Però sense la..., el traspàs de competències i el seu finançament, que serien els que vindrien a permutar l'actual sistema de subvencions, de convocatòries, de convenis, una cosa no es pot fer sense l'altra, al nostre entendre, potser estem equivocats.

El traspàs de competències ha de ser fruit d'un acord molt important i molt profund amb tot el Govern, per part de les organitzacions de caràcter municipalista. I, per tant, l'agenda del Govern, la marca el Govern, no la podem expressar en forma de Moció. Hi han algunes d'aquelles competències que no corresponen al Govern, que corresponen, avui encara, al Govern central. S'ha de produir, primer, la transferència. El cas més evident és el d'immigració.

I, pel que fa referència als serveis duplicats o redundants, i, per tant, la cessió de competències o de la seva fase de gestió, acompanyada dels recursos necessaris, estem en una situació similar, s'ha d'anar a un procés de negociació, que segurament serà profund, serà complex. I que, ho torno a dir, des de l'exquisida bondat, diguem-ne, de la seva actuació, que la comprenem des del nostre Grup, creiem que algunes qüestions es poden arreglar amb aquest tràmit, per donar-li satisfacció al seu Grup, però les altres s'han de transportar a una negociació de molta més profunditat i complexitat i calat, a demanda del Govern, amb les organitzacions de ca-

ràcter municipalista que depassa –vostè ho comprendrà, depassa– una simple moció, com l'ara expressada.

Amb tot això fariem realitat el que el pacte per un govern catalanista i d'esquerres, doncs, pauta en el seu document de compromís. I també li he dir que em sap molt de greu que tot això no ho haguéssim pogut accelerar amb la legislatura dels ajuntaments, que era tot just la legislatura passada, a nivell de l'Administració central i quins resultats van ser tan tangibles com la minva de recursos per a les arquitectures municipals, que vostè, com a expert en la matèria, coneix amb tanta profunditat.

De totes maneres, el punt número 2, si s'avé a modificar-lo, el votariem a favor, i als altres ja anunciem el nostre vot contrari.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon la intervenció del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. En el seu nom, té la paraula l'illustre diputat Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el posicionament del Grup d'Esquerra Republicana, pel que fa, doncs, a aquesta Moció presentada pel Grup Popular, que fa referència, doncs, al finançament local, seria el següent: pel que fa al primer punt, entenem, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que no es poden reduir les subvencions finalistes, perquè entenem que des del Govern de la Generalitat, les subvencions, ja han de ser, en certa manera, vetllades per la Generalitat, de cara, doncs, que es tingui des del Govern una visió global de les inversions, doncs, que s'haurien de fer en els respectius municipis. Entenem que és del tot important, bàsic, garantir l'harmonització i el dret de tots els ciutadans a accedir en peu d'igualtat als serveis públics. Intuïm que el Partit Popular –ens ho temem– el que voldria és desregularitzar al màxim pel que fa referència al Govern de la Generalitat, sense capacitat d'influència en l'Administració més propera al ciutadà, que, en aquest cas, seria els ajuntaments.

Recordar, també, doncs, pel que fa referència al Fons de cooperació local, que s'ha comentat i molt, doncs, en aquests darrers plens, de pressupostos, que, pel que fa, doncs, al 2004, hi ha hagut un increment de 8 milions d'euros. I, bé, simplement, doncs, esmentar això, perquè des del Govern –i entenem que des d'Esquerra Republicana també– s'ha fet una aposta important de cara al món local.

Pel que fa al segon punt, que faria referència a establir per a la dotació del Fons de cooperació local de Catalunya criteris de finançament quinquennals d'acord amb les entitats municipalistes, hi estariem d'acord amb el Grup de Convergència i el Partit Socialista, pel que fa referència, doncs, a la part que parla de finançament quinquennal. Bé. Si vostè, com s'ha dit abans, acceptés *in voce*, doncs, aquesta aportació que seria finançament a quatre anys, doncs, hi estariem d'acord.

I, pel que fa, doncs, al darrer punt, entenem, el tercer i quart punt, entenem des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana que el que és cert és que sí cal impulsar la descentralització i l'assumpció de noves competències per part dels ens locals. També és cert que això no ha de significar una disminució de la despesa pública de la Generalitat.

A veure, entenem, doncs, que la problemàtica dels ajuntaments, actualment, no és només l'assumpció de noves competències, sinó el més important que és, d'una vegada per totes, arreglar, millorar, doncs, el que fa referència al finançament local.

Votarem, doncs, en contra del primer punt, del tercer i del quart, i acceptaríem el segon si vostè acceptés *in voce* l'esmena que abans he comentat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Finalment, la intervenció del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor diputat Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, de vegades explicar només una part de la realitat no dona una visió completa del que està passant.

Tots coincidim, segur, en el fet que aquest 13 per cent de despesa pública que administren els ajuntaments és insuficient. Però, enfront d'això, avui hi ha dues visions col·locades. Una és: l'estat de les autonomies està acabat i el que cal és que les comunitats autònomes i, en concret, la Generalitat facin la seva aportació a l'Administració local. Una altra filosofia és: la Generalitat continua tenint més necessitat d'autogovern i de finançament i, alhora, cal veure com s'aborda des de la Generalitat l'Administració local, però, també, sense oblidar el paper de l'Estat.

Jo crec que la Moció del Partit Popular només explica una part de la pel·lícula, diguéssim. I recordo que el senyor López en la seva intervenció, fent referència, per exemple, al tema de l'IAE, va dir: «No és que la supressió de l'IAE fos positiva, va ser magnífica», i això en una moció, en una interpellació sobre el tema del món local.

Catalunya municipal, òrgan de la Federació de Municipis de Catalunya, de la qual formen part, alcaldes del PP. La compensació de l'IAE només cobreix la meitat de la recaptació perduda, les dades de quatre-cents ens locals catalans recollides per la Federació sumen trenta milions d'euros de diferència de l'any 2003. Aquest és un problema fonamental que avui tenen els ajuntaments catalans, que és una herència del govern del PP i que ara tocaria al Govern Socialista solucionar-ho.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

En tot cas, amb relació a la Moció concreta, ens sembla que nosaltres estàriem d'acord en el segon punt, si s'accepta aquesta esmena tècnica de «plurianual», però

també fer referència a una altra cosa: el senyor López el que fa és agafar aspectes del pacte del Tinell i diu: «Aquí ho teniu. Ara voteu.» Ens sembla molt bé, és legítim des de la seva perspectiva que ho faci. També ha d'entendre, des de la perspectiva dels grups que donen suport al Govern, que, en tot cas, el pacte de govern és a quatre anys i que, d'alguna manera, és el mateix Govern, d'acord amb la Federació i l'Associació de Municipis, el que marcarà el calendari de com compleix aquest requisit. És com si en un examen a la facultat un professor, ara, el primer curs fes un examen sobre el quart curs. L'examen el farem sobre els quatre cursos i, en tot cas, estem convençuts que, quan el fem, s'haurà complert el pacte del Tinell. Si no ho hem fet d'aquí a tres anys, tindrem problemes per explicar o buscar documentació per què no ho hem fet o li haurem de votar la Moció. En aquests moments, a sis mesos, nosaltres el que diem és: «Hi ha molts aspectes del pacte del Tinell que, evidentment, s'aniran complint progressivament, entre ells aquest tema del traspàs de competències amb recursos als ajuntaments.» Però, en tot cas, sí que no volem deixar de dir que per nosaltres en aquests moments el tema cabdal del finançament dels ajuntaments continua passant perquè l'Estat assumeixi les seves responsabilitats i, en tot cas, no es continuï perjudicant els ajuntaments, com s'ha fet, per exemple, amb la supressió de l'IAE.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. En nom del Grup Popular, el senyor López.

El Sr. López Alegre

Sí, moltes gràcies. Per fer alguns comentaris molt ràpids. No tinc cap mena d'inconvenient, amb tal que a aquest Grup se li aprovi ni que sigui un modest punt d'una moció, que ens sembla que és prou important, de substituir el terme «quinquennal» pel terme «plurianual», amb què sembla que podríem donar satisfacció als problemes tècnics o reglamentaris, més pel que són les demandes de la resta de grups. I agrair-los, ni que siguin, vostès, un 25 per cent de generosos, de votar un punt de quatre.

Fer una consideració molt ràpida, que és la que, ja que en el punt 3 i 4, senyor Bosch, parlem de quins són els estudis sobre la duplicitat de competències i la despesa que això representa, ja que vostè em parla de quatre anys vista, jo el repto a vostè que d'aquí a un cert temps es faci un estudi sobre quina és l'activitat econòmica nova que s'ha generat fruit de normes que han afectat el món local com, per exemple, que sigui més fàcil en aquests moments muntar un negoci perquè els tràmits de permisos són més senzills o que hagi desaparegut una part de la fiscalitat i que això ha generat una nova activitat econòmica en els municipis que abans no hi era. Segurament, si féssim aquest estudi, d'aquí tres o d'aquí quatre anys veuríem que a dia d'avui en els nostres municipis hi han més botigues, més despatxos professionals i més consultes de les que hi havien fa un cert temps endarrere. Aquesta és una fórmula que allà on s'ha aplicat no ha fracassat mai i, per tant, atès que

vostè em demana aquest cert temps, quan arribi aquest cert temps podrem fer també aquesta comparació.

I només per acabar, dir que és evident, escoltant el senyor Pérez i escoltant l'illustre diputat d'Esquerra Republicana, que, amb relació a l'amor que el Govern tripartit té per al món municipal, aquest és un govern no sé si tripartit però, com a mínim, amb el cor dividit, i que també no hi ha dubte, escoltant a uns i escoltant els altres...

El vicepresident primer

Senyor López...

El Sr. López Alegre

I amb això ja acabo—, que segurament uns haurien pogut fer una cosa, si governessin en majoria absoluta, que ara no han pogut fer.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. En realitat acaba vostè d'obrir un torn que no corresponia. (*El Sr. Bosch i Mestres demana per parlar.*) El senyor Bosch em demana la paraula? (*Veus de fons.*) Té trenta segons, senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Sí, simplement una qüestió. Potser no m'he explicat bé o potser no m'ha entès bé. Jo no li he posat en qüestió la supressió de l'IAE, li he posat en qüestió que si l'Estat decideix suprimir l'IAE és l'Estat qui té l'obligació d'assumir la manca de recursos que arriben a l'Administració local. I la famosa compensació que deia que l'Estat donaria als ajuntaments no ha arribat ni al 50 per cent.

Per tant, s'ha fet una mesura impulsada per l'Estat que l'han pagat els ajuntaments.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. Perdonin, entenc, per tant, que es presenta una esmena tècnica —i voldria saber si té el suport de tots els grups— per modificar en l'apartat 2 «quinquennal» per «plurianuals». I en això hi estan d'acord tots els grups? (*Veus de fons.*) D'acord, doncs...

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Han demanat votació separada punt per punt, a més a més.

Doncs, comencem per votar el punt primer.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 67 vots en contra i 54 a favor.

Posaríem a votació, seguidament, el punt número 2, que és el de l'esmena tècnica. Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor.

Passem a votar el punt tercer.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 14 vots a favor i 108 en contra.

Passem, finalment, a votar el punt quart.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 14 vots a favor i 108 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 302-00046/07)

La Moció que anem a fer ara és sobre la política de l'aigua, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula per exposar-la l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, algú em deia que tenia moral. Doncs sí, en tenim de moral, en tenim de moral perquè no retirem aquesta Moció, evidentment.

Em ve al cap una sentència de Mark Twain, de l'escriptor que deia que el whisky era per beure i l'aigua per barallar-se. Aquesta Moció no és per barallar-se amb ningú, aquesta és una moció que intenta sumar, a risc, evidentment, de no aconseguir-ho, i és la conseqüència d'una interpellació que varem tenir al darrer Ple ordinari, que vostès de ben segur que recordaran, que va tenir dues parts, una aquí dintre i una a fora. Una part aquí dintre, al Ple del Parlament, i una a fora, que vostès coneixen, que va ser una roda de premsa —pràctica a què ja ens va acostumar el conseller de Medi Ambient— que va anunciar el que no havia dit aquí dintre: eren algunes precisions, amb alguns dossiers sobre quin era l'estat, doncs, de l'Agència Catalana de l'Aigua respecte això.

En qualsevol cas, aquesta Moció, que va ser escrita en aquell moment, respon a una voluntat clara de poder continuar fent una política de l'aigua que garanteixi el subministrament des de la perspectiva de la garantia, mai millor dit, amb qualitat, amb quantitat, arreu del país, amb una visió d'equilibri territorial portada a la pràctica, que garanteixi el sanejament en línia del que marquen les línies comunitàries, per tant, que puguem fer no només les tres-centes depuradores que ja estem gestionant i que ja funcionen des de l'Administració, sinó moltes més que ens calen —allò que hem vingut a anomenar Pla de sanejament d'aigües residuals urbanes—, i de rescabalar-nos d'allò que va ser, doncs, un deute que el Govern central, amb govern del Partit Popular, tenia amb relació al Govern de la Generalitat i que a parer de qui els parla, i pot ser una interpretació subjectiva, té molt a veure amb quin va ser el nostre posicionament amb relació al Pla hidrològic; és a dir, a mesura que nosaltres varem fer complir allò que varem canviar del Pla hidrològic, que eren els cabals de manteniment, a mesura que érem més exigents, doncs, deixaven de venir aquells recursos del Plan nacional de depuración.

Per tant, aquesta Moció és molt simple, molt breu, que planteja en primera instància una qüestió que és obvia: demanar, exigir al Govern central el pagament d'allò que, en virtut d'un conveni signat –fixin-se, paradoxes de la vida, ja l'aleshores ministre Borrell, avui flamant eurodiputat–, doncs, el que és el Plan nacional de depuración, en funció que ja s'ha fet una part d'obra. Això se'n diria la xifra en pessetes de més d'11.000 milions de pessetes. Per tant, exigíem això, i pensàvem que fóra bo que el Govern tingués l'empata de tot el Parlament per negociar davant del Govern central el retorn o el rescabament d'aquest deute, de fet, contret pel Govern central.

En segona instància dir: «Escolta, no mirem només enrere, mirem de futur. Nosaltres tenim un pla de sanejament, que va estar aprovat per la unanimitat de tots els membres del Consell d'Administració de l'Agència Catalana de l'Aigua, que planteja d'aquí a l'horitzó 2015 un conjunt d'inversions importantíssimes, que pensem que no es poden demorar, que s'han de fer. Per tant, també, no mirem enrere, amb relació al deute, que és que sí, evidentment, sinó endavant, mirem com incorporem això.» Amb relació a això, les notícies que ens arriben i converses informals amb el mateix conseller aquest matí, doncs, anaven en molt bona direcció, i cal dir-ho i, per tant, si això es concreta així, nosaltres felicitem el Govern per aquest compromís que sembla que està a portes d'assolir amb relació al Govern central per finançar el pla de sanejament futur, el que anomenem PSARU 2002, que és aquell que marca l'horitzó 2003 fins a 2015, amb les inversions a la conca de l'Ebre o a les conques interiors de Catalunya.

Tercer punt. Home, demanem que es garanteixi. I aquesta és una qüestió que està a mans del mateix Govern, el dels fons europeus, fins a 2007. Sabem que després de 2007 tindrem, doncs, dificultats per suplir aquesta aportació de fons europeus, però d'aquí al 2007 sí que demanem des de la cambra, i des de la proposta de Convergència i Unió, un compromís del Govern respecte això, que es mantingui aquesta aportació de fons europeus.

I, ahora, un quart punt que ens sembla d'un sentit comú considerable, que és, senzillament, desbloquejar aquelles obres que estan aturades i que ja estan licitades i que ja estan adjudicades.

Escolteu –deixin-me mirar una mica altres departaments–, és que Política Territorial o Ensenyament, que han rebut, doncs, crítiques d'endeutaments i altres, han frenat alguna obra, han parat el país, han parat la construcció, han aturat obres que estaven licitades, que estaven adjudicades? No? Doncs, aleshores, molt bé, mirin, analitzin els comptes, facin les projeccions que vulguin, ja entenem que han perdut una de les dues excuses, que era dir: «Escolti, tenim el Govern, a nivell estatal, del PP davant, i no ens deixarà fer tot allò que nosaltres teníem previst», i que s'han quedat només amb una de les excuses, que és l'herència del Govern de Convergència i Unió, però, en qualsevol cas, home, com a mínim aquelles obres que estan licitades deixem que es facin, perquè les haurem d'acabar fent i perquè les farem molt més cares. Per tant, això també els ho plantejem en aquesta proposta.

I un darrer punt, que és el més important de tots, que és: Amb els criteris que marquin –i marquin els que creguin oportuns, defineixin el seu model, per favor–, tinguin en compte l'equilibri territorial, no des d'una perspectiva exclusivament retòrica, sinó dels fets.

Aquell debat que vostès recordaran, de ben segur, amb relació al municipi de Vidrà i del nucli de Siuret, nosaltres hem de fer un esforç, en nom de l'equilibri territorial, de portar el sanejament i portar l'abastament d'aigua arreu del país. Per tant, reconsiderin...

El president

Senyor diputat, ha acabat el temps.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

I amb això acabo, senyor president. Reconsiderin, per favor, aquella expressió de dir: «Escolti, només aportarem el 50 per cent de les obres», perquè així ben segur que més del 80 per cent de municipis del país no el podran seguir.

Per tant, aquest punt té aquest valor i, per tant, li donem la importància que li donem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè. Té la paraula, pel Grup Parlamentari Popular, per defensar les seves esmenes, l'illustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, senyor president. En primer lloc, per defensar les esmenes i fer un breu comentari de la Moció que presenta el Grup de Convergència i Unió. Efectivament, nosaltres, bé, nosaltres al punt 1 ens abstindrem. Efectivament, nosaltres ficats en contacte amb Madrid, amb els nostres companys del Grup Parlamentari del Congrés a Madrid, ens comenten que tots els convenis que es van assignar amb el Ministeri de Medi Ambient els últims anys tots estan complerts, vull dir que no hi ha cap deute pendent. Si de cas pot haver-hi alguna cosa encara pendent de l'època en què era secretària d'estat de Medi Ambient, i que ara és ministra, la senyora Narbona, però, bé, nosaltres en aquest punt sí que, efectivament, tot el que puguin vostès aconseguir, aconseguir de Madrid i, per tant, si aquests 12, 13 o 14 mil milions de pessetes, que sembla ser, vostès diuen –i esperem que el pròxim dimarts a la compareixença del conseller ens pugui explicar amb més detall–, si ho poden aconseguir, nosaltres hi estarem totalment d'acord, no?

El punt 2... Són punts que aquest matí ja hem enraonat, quan la presentació dels pressupostos de Medi Ambient. Amb relació al punt 2, hi votarem a favor.

Al punt 3, com molt bé també comentat el senyor Espadaler, el problema no és tant fins al 2007, sinó que ho serà aconseguir el manteniment dels Fons de cohesió del 2007 al 2013, un tema que està candent i està molt enraonat en les últimes eleccions europees.

El punt 4 també, ho hem debatut aquest matí. Aquest matí quan es feien pressupostos, en relació –que nosaltres no hi estàvem d'acord– amb la paralització de les obres que s'estan portant actualment amb l'ACA, en què sí tenim una preocupació important amb l'endeutament, amb el nivell d'endeutament que té l'empresa.

I amb relació a les esmenes, que van centrades al punt 5 i un punt nou que seria el punt 6, nosaltres, escolti, la paraula de la nova..., l'anunciada nova política de l'aigua no ens agrada. I això ja ho hem dit més d'una vegada. Nosaltres entenem que s'ha estat fent, els últims anys, una política de l'aigua adequada. Nosaltres hem de ser coherents amb el que hem estat fent durant els últims anys.

I el que sí hem afegit és un punt, que jo crec que és important i complementa el punt cinquè que havia presentat el Grup de Convergència, que és que no només ens hem de preocupar del reequilibri territorial. I aquí, en seu parlamentària, presentarem en breu una sèrie de proposicions per també tractar una altra de les portades d'aigües importants que hi ha a Catalunya, que és la del Ter. I a veure si, d'una vegada per totes, entre tots podem solucionar un mal endèmic que estem fent a les terres gironines, no només preocupant-nos del que és el transvasament de l'Ebre, que sembla ser que ja han aconseguit que es pugui aturar, però nosaltres creiem que ara hem d'endegar una política, ja fortament defensada durant molts anys a les terres de Girona, i veure com podem solucionar també el transvasament que hi ha de l'aigua del Ter a Barcelona.

I, per tant, hi hem afegit un punt que seria el de garantir també la qualitat i la regularitat del subministrament, així com les necessitats futures. Per tant, no només és una qüestió de reequilibri territorial, que hi estem d'acord, sinó que també estem d'acord que sigui i es garanteixi la qualitat i la regularitat del subministrament.

Hi hem afegit un punt sisè, que per a nosaltres és important –i així aquest matí també ho hem dit–, que nosaltres volem que el Govern de la Generalitat no autoritzi la construcció d'una dessaladora projectada pel Govern de l'Estat en les dimensions previstes actualment de 60 hectòmetres cúbics l'any, pel seu alt impacte ambiental en el territori. Ja vostè deia..., aquest matí, deia a la senyora Bet Font, la il·lustre diputada, que nosaltres no compartim que s'hagi canviat el minitransvasament per ara realitzar una dessaladora, amb la infraestructura que això comporta, altament contaminant, amb un consum d'energia molt elevat, amb una vida molt curta, que fa que el preu de l'aigua sigui molt més elevat, amb la posterior dessalinització de l'aigua del mar i els seus efectes sobre la fauna marina, i alhora, també, l'impacte paisatgístic per al territori, a causa de la seva gran utilització de l'espai. No creiem, sincerament, que si la solució passa, a la nova política de l'aigua, de canviar un transvasament net, més econòmic, canviar-ho per un sistema molt més contaminant com són les dessaladores, a nosaltres, al Grup Popular, no ens trobarà a favor.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per fixar posicionament, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Teresa Carrera.

La Sra. Carrera i González

Gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats. El Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarem en contra d'aquesta Moció, i ho farem sorpresos encara que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió hagi gosat presentar-la, després de la resposta donada pel conseller de Medi Ambient, en la interpellació prèvia tractada en l'anterior Ple, i després de les conclusions de l'informe econòmic i financer sobre la situació de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Comprenc que ara estan a l'oposició i que han de fer el paper que els pertoca, però dubto de la legitimitat que té Convergència i Unió per exigir ni al Ministeri de Medi Ambient, ni al Govern de la Generalitat ni a ningú aportacions econòmiques, garanties de fons europeus o execució d'obres, com fa en aquesta Moció.

Abans de continuar vull deixar clar que les aportacions econòmiques que moltes de les obres que Convergència demana en aquesta Moció segurament s'hauran de fer. Que les farem quan toqui, perquè el Govern de la Generalitat vol respondre als compromisos adquirits i les expectatives aixecades, sempre que aquests tinguin un mínim de sensatesa i siguin coherents amb el programa del Govern catalanista i d'esquerres, amb el nostre model de país i amb el nostre concepte d'equilibri territorial –que en tenim, com ja va dir el conseller Milà– però en moltes coses substancialment diferent al de Convergència i Unió.

Dubto de la legitimitat de Convergència i Unió per plantejar aquestes exigències amb relació a la política de l'aigua, quan l'anterior Govern de la Generalitat va promoure que l'ACA fes obres sobretot responen a compromisos amb el Partit Popular, el suport del qual necessitaven per mantenir-se al Govern, sense cap criteri objectiu de prioritització, hipotecant durant anys les finances de la Generalitat amb actuacions si no il·legals, sí irregulars i poc transparents.

Parlant de l'ACA l'únic que es veu clar és l'obscuritat, l'obscuritat inherent a l'actuació de l'anterior Govern de Convergència i Unió, embolicant la troça de tal forma que mai se sabia ben bé quan, com i perquè s'executaria un projecte i un altre de similar no. Aquesta irresponsable actuació ha portat a la situació actual de l'Agència Catalana de l'Aigua, a hores d'ara sobrerament coneguda, i que no tornaré a repetir.

I dubto també de la legitimitat de Convergència i Unió per plantejar aquesta Moció, perquè en l'anterior Govern va deixar perdre milions de pessetes, de les antigues pessetes, de fons europeus per tal de no cofinanciar l'execució de projectes de territoris amb governs no afins al seu partit.

Contràriament a això, l'actual Govern ha iniciat ja les gestions necessàries, tant amb els mitjans que permet l'ordenament jurídic, com buscant els acords amb el Ministeri de Medi Ambient, per tal que aquest complei-

xi els compromisos derivats del Plan nacional de depuració.

Està negociant també la incorporació a la llista de projectes a executar dins del nou Pla hidrològic nacional, el finançament d'algunes de les inversions del Pla de sanejament de Catalunya, i està estudiant altres possibles col·laboracions per al mateix objectiu. Està fent els tràmits per a l'obtenció de tots els recursos econòmics possibles provinents de fons europeus i el reajustament del calendari de les actuacions de l'Agència Catalana de l'Aigua per fer-ne possible l'execució amb un programa realista i equitatiu, no desmesurat i desproveït de base financera com era l'anterior, però amb el benentès que el Govern de la Generalitat no ha aturat cap obra adjudicada o en licitació. I, a més, està tenint en compte, tant en la nova política de l'aigua que portarà a terme com en totes les altres actuacions d'aquest Govern, no només el criteri d'equilibri territorial que demana Convergència i Unió, sinó també criteris de prioritat, eficiència, equitat i racionalitat.

Per tot això, perquè aquest Govern vol donar resposta als compromisos adquirits, però de forma pressupostàriament transparent, responsable i realista, no adquirint compromisos que sap que no podrà portar a terme amb els recursos de què disposa –com feia l'anterior Govern–, i perquè ja està portant a terme moltes de les actuacions que es demanen en aquesta Moció, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarem en contra de la Moció i de les esmenes presentades.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. De l'escó estant per, bàsicament, doncs, reiterar, donar suport a la intervenció que s'acaba de fer per part de la senyora Teresa Carrera. Simplement, ja aquest matí hi he fet referència, crec que sobre el tema de l'ACA les coses estan com estan i ja n'hem parlat prou. Els punts 1, 2 i 3, els apartats 1, 2 i 3, com ja s'ha dit, ja s'estan realitzant. Per tant, no entenem que tingui cap sentit ara tirar endavant aquestes propostes.

Respecte al punt quart, doncs, evidentment si no s'estan accelerant, que és el que nosaltres voldríem, és justament per la situació econòmica que ens hem trobat. Per tant donar-hi més voltes també em sembla absurd.

I respecte al cinquè punt faré una mica més de referència. És clar, parlar de reequilibri territorial, segurament que qui ha moltes maneres d'analitzar el reequilibri territorial, però jo crec precisament que alguns dels projectes que s'havien presentat –i ja sé que sóc insistent–, però ens semblava especialment greu quan s'ha donat suport al transvasament de l'Ebre, que justament era, jo crec, el càstig més gran a tot allò que pugui ser propiciar el reequilibri territorial, ara venir a parlar de reequilibri

territorial, òbviament ja s'ha dit des del Govern, i des dels departaments governats per l'actual Govern d'aquest país, no es mira el color dels partits que governen, s'ha demostrat amb el PUOSC i es demostrarà amb totes les actuacions que hi hagi. El que es fa és treballar amb totes les ganes per anar resolent els problemes. Som conscients que, sobretot en el camp del sanejament, queda molt per fer. Segur que ho anirem resolent en la mesura que sigui possible. I, per tant, garantirem que els mitjans es vegin coberts, les necessitats es vegin cobertes en tots els aspectes, en l'aspecte de l'abastament, en l'aspecte del sanejament, sense malmetre, justament, l'equilibri, és a dir, a partir del que n'hem anomenat una nova cultura de l'aigua i que anirem desplegant, anirà desplegant el Departament de Medi Ambient amb el rigor que pertoca, amb la seriositat que pertoca i amb l'equilibri territorial que pertoca.

Per tot això, doncs, des d'Esquerra Republicana de Catalunya votarem contràriament a la Moció proposada pel senyor Espadaler.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la illustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Telegràficament i, per tant, des de l'escó, només per posicionar-me en relació amb aquesta Moció. D'una banda, s'estan reclamant unes negociacions, unes..., fer instàncies, concertar, i el que li hem de dir és que el Govern de la Generalitat de Catalunya ja està instant el Ministeri de Medio Ambiente perquè compleixi els compromisos econòmics anteriors. El Govern de la Generalitat de Catalunya ja està negociant el finançament d'algunes de les inversions del Pla de sanejament de Catalunya. I el Govern de la Generalitat de Catalunya ja està concertant l'obtenció dels màxims recursos econòmics possibles provinents de fons europeus. I a més a més aquestes negociacions sembla que de moment –i toquem fusta–, doncs, van per bon camí.

I d'altra banda, amb relació als dos últims punts de la Moció, el Govern de la Generalitat no ha bloquejat obres, el Govern de la Generalitat ha procedit a uns reajustaments del calendari. És diferent una cosa de l'altra. «Bloquejar» voldria dir: no, i ho aturem aquí; «reajustar» vol dir: avui no, però demà sí, perquè hi han unes exigències pressupostàries, causa d'unes intervencions anteriors que crec que avui ja no hi hem pas de donar més voltes. I, per tant, doncs, aquí ja s'està fent el que per a nosaltres és el més convenient.

I en el cinquè apartat, finalment, el Govern de la Generalitat de Catalunya ja té intenció de vetllar per l'equilibri territorial, ja ho fa. El que passa és que no només es pot fer a través de l'Agència Catalana de l'Aigua, encara que sigui en temes relacionats amb l'aigua, també amb el PUOSC es pot fer i es fa.

I, per tant, nosaltres, dit això, tenint en compte a més a més que dimarts compareix el conseller de Medi Am-

bient a la Comissió de Política Territorial, creiem que tenint en compte que aquesta Moció no aporta res de nou, el lògic seria que el senyor Espadaler retirés aquesta Moció. I si no ho fa, doncs, ja deu deduir que la hi votarem en contra.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Precisament el senyor Espadaler té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, moltes gràcies, senyor president. Molt breu, sobre les esmenes, però permeti'm de fer una consideració abans.

La legitimitat d'aquest Grup de presentar esmenes la té tota; té un milió de vots, té quaranta-sis escons en aquesta cambra, té l'antecedent d'haver reclamat, per un acord del Govern de la Generalitat, el deute dels 11.500 milions al Govern Popular. És un acord de Govern, vagin a l'arxiu de Presidència del Govern de la Generalitat; la té tota. Quina mena de concepte i de la qualitat de la democràcia tenen, vostès? Com pot qüestionar quina legitimitat tenim?

Escolti, opinin, facin-ho amb la duresa que creguin oportú –i agraeixo molt el to de totes les intervencions–, però, per favor, no qüestionin la legitimitat de presentar aquesta o qualsevol de les iniciatives que creguem. Només faltaria. Fins aquí podríem arribar, senyora! És que és impressionant! Com es pot qüestionar? La tenim tota: un milió de vots, quaranta-sis diputats i els acords i la coherència d'una trajectòria. *(Remor de veus.)*

I parlant de coherències, celebrem la benvinguda, no pas del seu Grup, sinó del Grup d'Iniciativa i del Grup d'Esquerra Republicana que amb la dessaladora de Barcelona, que se'ns ha promès de seixanta hectòmetres cúbics, per primera vegada a la vida –per primera vegada– Esquerra Republicana i Iniciativa reconeixen que hi ha un dèficit d'aigua a l'entorn metropolità. Mai el senyor Portabella, des de l'Ajuntament de Barcelona, mai els diputats d'Esquerra Republicana d'aquesta cambra, mai els diputats o la diputada d'Iniciativa, o mai la senyora Imma Mayol, des de l'Ajuntament, havien reconegut que hi havia un dèficit d'aigua. O és que fem una dessaladora de seixanta hectòmetres cúbics per passar-nos-ho bé? Com a mínim hi deu haver aquest deute. Vostès sí que tenen coherència, perquè havien conveniat amb nosaltres i acordat en aquesta cambra que hi havia un dèficit.

Per tant, hem fet un pas endavant. Però, de coherències, cadascú, doncs, que intenti mantenir la seva.

Amb relació a les esmenes, lamento dir als senyors del Partit Popular que no n'acceptarem cap, perquè no compartim gens el fet que una dessaladora contamine l'aigua. Aquest és un criteri que no compartim, i, pensant que és una bona alternativa, nosaltres plantejàvem i seguim mantenint que és una bona proposta, en qualsevol cas, la del Roine, però en qualsevol cas no acceptem el fet que la dessalació contamine l'aigua. Sí que té un cost energètic i tot el que vostès vulguin, però, en

qualsevol cas, per aquesta raó no els acceptaríem aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Volen votació separada? *(Pausa.)* De quins punts? *(Pausa.)* De l'1...?

El Sr. Llobet Navarro

De l'1, 2, 3, 4, junts, i el cinquè. Per separat.

El president

I l'1 i el 5 poden anar junts? *(Pausa.)*

Procedirem, doncs, a la votació de la Moció tal com ha estat presentada, atès que no s'han acceptat les esmenes. El Grup Popular ha demanat votació separada.

I votem, en primer lloc, el punt primer de la Moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 13 abstencions i 39 vots a favor.

Seguidament votariem els punts 2, 3 i 4, conjuntament.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 52 vots a favor, 1 abstenció i 68 vots en contra.

Finalment posem a votació el punt cinquè.

Comença la votació.

Aquest cinquè punt també ha estat rebutjat per 39 vots a favor, 82 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial (tram. 302-00047/07)

L'onzè punt de l'orde del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per exposar-la, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

(Remor de veus. Pausa. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, de fet, ahir, en el debat pressupostari respecte a la secció d'indústria i treball, arribàvem a algunes conclusions comunes, i ho fèiem molt particularment amb la diagnosi feta pel Partit Socialista de Catalunya, amb l'illustre portaveu que va prendre la defensa d'aquesta posició, i ho fèiem amb altres grups parlamentaris. Veníem a dir: estem d'acord amb la diagnosi de la situació de la política industrial del país; més enllà: tenim una per-

cepció bastant comuna dels problemes de la nostra economia, i sabem l'abast de dificultats com la destrucció de llocs de treball, la precarietat d'alguns d'aquests llocs de treball i, com un gran paraigua respecte a tots aquests problemes, els efectes de la deslocalització de les empreses. És a dir, ahir teníem un debat en què veníem a dir el següent: d'acord amb la diagnosi, d'acord amb el plantejament en general que es fa respecte a les mesures que són imprescindibles i, quant al pressupost, pressupost de continuïtat amb caràcter de transició, insuficient, i cadascú aquí feia la valoració que creia oportuna.

És a dir, què discutíem ahir? Discutíem, en definitiva, si el SOC estava suficientment dotat, si el consorci de la Forcem tenia o no tenia dotació; discutíem ahir si donàvem o no donàvem preeminència a les taules sectorials i quin pes tindria des del punt de vista pressupostari; discutíem sobre el pes que tenia la innovació; discutíem sobre la dotació pressupostària dels problemes i les solucions que el Govern i l'oposició teníem en comú. Això és el que discutíem ahir. I hi havia, penso jo, un consens bastant generalitzat; vostès, en la tasca de defensar el pressupost, i nosaltres, en la tasca d'aconseguir que aquesta secció tingués un caràcter de devolució, perquè fos millorada.

Bé, avui els presentem una moció que recull exactament tots aquests punts. Jo ara no desitjaria allargar-me, però recull exactament tots aquests punts. És a dir: aprofundir en el desenvolupament d'un model industrial basat en la seva permanent modernització; aquest punt en concret neix d'un altre punt que ja vàrem pactar junts, neix d'una altra moció que ja vàrem pactar junts. Prendre iniciatives i mesures específiques que contextualitzin i concretin l'Acord marc per a la competitivitat; aquest punt, ja l'hem votat junts. Constituir les taules sectorials; un element importantíssim per nosaltres, de què desitjaríem..., si vostès tenen alguna capacitat de concreció a l'hora de parlar d'aquest tema, però ja hem decidit que aquestes taules sectorials, tant des del punt de vista dels sectors com des del punt de vista territorial, són imprescindibles. Presentar un pla d'acció per desenvolupar l'agència catalana d'inversions; ja hi hem estat d'acord. Potenciar el sistema català d'innovació; ja hi hem votat a favor. Garantir l'exercici de la competència atorgada a Catalunya pel Tribunal Constitucional sobre el consorci i sobre la Forcem; ja ho hem fet comunament aquí i a Madrid. Impulsar el SOC; ho hem dit reiteradament. Posar, en tres mesos, en marxa el Pla general d'ocupació; no ho havíem discutit mai i no ho havíem concretat. I presentar el Pla de l'energia del 2015, que ahir el diputat Barceló ens va presentar com l'eix vertebrador de tota la política energètica. Això és el que els proposem.

Oh, sorpresa!, el Govern decideix recomanar als grups parlamentaris que es voti en contra d'aquesta Moció. Oh, sorpresa!, el Govern els recomana que vostès votin en contra d'aquesta Moció. Ja sé que és acceptable que el Govern recomani votar en contra d'una moció, però m'agradaria sentir –i no dubto que de les intervencions dels col·legues que ara em seguiran en l'ús de la paraula ens en donaran explicació detallada– per què vostès voten en contra d'aquests punts quan, d'aquests,

nou els hem votat a favor junts, i si això cal interpretar-ho en alguna clau política que a aquest modest diputat se li escapa.

És que hem presentat un acord que a vostès se'ls fa difícil votar? Hi ha un sol punt que traeixi la seva consciència? Hi ha algun element que no permeti que vostès dormin tranquils aquesta nit?

El vicepresident primer

Senyor Teixidó, se li ha acabat el temps.

El Sr. Fernández i Teixidó

Afortunadament, senyor president.

El vicepresident primer

Home! (*Rialles.*) Hauria pogut fer-ho abans...

El Sr. Fernández i Teixidó

No sap vostè com ho agraeixo, perquè tenia més preguntes a realitzar. En qualsevol cas, acabo dient el següent: només pregaria als grups de l'oposició si són capaços, no de donar una resposta de caràcter global, sinó d'entrar en concret en quins elements justifiquen el «no», per part dels grups que donen suport al Govern, a una moció els punts de la qual hem votat reiteradament junts en diverses ocasions, en comissió i en el Ple.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

A vostè, senyor president.

El vicepresident primer

El Grup Popular ha presentat una esmena. Té la paraula, per a la seva defensa i exposició, l'illustre diputat senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Teixidó, com a grup d'oposició li hem de dir que no li podem justificar el nostre vot en contra, perquè teníem pensat votar-li a favor aquesta Moció. (*Rialles.*)

El tema que se'ns planteja en aquesta Moció és un tema que pensem que va ser ahir debatut, crec que a bastament, en el debat a la totalitat, en el debat de l'esmena de retorn al Govern del Departament de Treball i Indústria. Vàrem fer, crec, una anàlisi bastant profunda de la situació, una anàlisi també bastant profunda de quina era la política pressupostària del Govern en matèria d'indústria, i crec que no és necessari aprofundir-hi més en el debat d'aquesta Moció.

Val la pena recordar que, a parer d'aquest diputat, hi havia una coincidència bastant plena amb els objectius que calia impulsar des del Departament per a aquest sector important de Catalunya, per a aquest sector de l'economia productiva, i l'única discrepància o la dis-

crepància més important es materialitzava en el pressupost que ens presentava el Govern.

Aquesta Moció consisteix en un reguitzell de mesures que estem convençuts que són perfectament compartibles absolutament per tots els grups d'aquesta cambra, i és en aquest sentit que el nostre Grup hi donarà suport. L'objectiu fonamental de la Moció, entenem que és tenir una incidència sobre, dèiem, l'economia productiva, sobre tots els sectors, però especialment sobre uns sectors determinats, sobre uns sectors que entenem que estan en risc, que són els sectors que tradicionalment s'han denominat «sectors madurs». I estem convençuts també que la Moció es presenta amb esperit constructiu, i des d'aquest punt de vista nosaltres la veiem.

I també des d'aquest punt de vista el nostre Grup ha presentat una esmena, amb la qual pretén que s'incorpori a la Moció el mandat al Govern que, en el marc d'aquests sectors madurs, doncs, s'estudiï quines són les perspectives de futur d'aquests, per tal d'evitar entestar-nos a intentar que uns sectors que poden estar relativament condemnats –no dic que ho estiguin pas tots, eh?, ni totes les empreses– a un fracàs a curt o a mitjà termini..., no cal que ens entestem a intentar-los salvar. I, per tant, creiem que podria ser necessari aquest estudi per impulsar determinades polítiques de reconversió d'indústries, d'empreses que treballen en aquest sector, cap a altres sectors de major valor afegit, que permetin garantir la competitivitat de les empreses i, el que és també més important, que permetin el reciclatge dels treballadors i que permetin la garantia dels llocs de treball; amb voluntat constructiva, també, hem presentat aquesta esmena, i, doncs, en conseqüència, és aquesta. Espero, doncs, que el ponent es pronunciï en el seu moment, i anunciar, doncs, si és així, el nostre vot favorable a la Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. Per fixar la seva posició, poden intervenir ara els grups. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Roma.

El Sr. Roma i Cunill

Gràcies, senyor president. Voldríem expressar a l'honorable senyor diputat de Convergència i Unió que, tot i que el Govern ens pugui recomanar aquest vot en contra, de fet, la motivació és a nivell personal i en representació del Grup Parlamentari, totalment convençuts que defensem el principi de govern nou i a polítiques noves, nous, també, reptes i noves decisions, per encarar, aquests propers anys, aquesta propera etapa del Govern de la Generalitat.

El conseller d'Indústria i Treball va tenir ocasió, en dues compareixences aquí al Parlament de Catalunya, d'expressar quins eren els principis de la política del Govern catalanista i d'esquerres pel que fa a la política de treball i, especialment, a la industrial.

Ens remetem, doncs, a aquelles compareixences de l'honorable conseller, així com, també, a tots els argu-

ments expressats ahir mateix pel portaveu del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, senyor Miquel Barceló, que indiquen que realment tenim les idees clares, uns principis profunds i uns objectius realment ambiciosos pel que fa a política industrial a Catalunya.

Hem iniciat una nova etapa, una etapa força diferent de l'anterior: la internacionalització, la deslocalització... Tot això obliga a endegar iniciatives diferents de les que havia fet el Govern que ens ha precedit. I d'aquí ve que no donarem suport a la seva Moció, i considerem també que, probablement, el més oportú seria tenir un nou debat, probablement d'aquí a vuit, deu mesos, un any, quan el Govern realment hagi realitzat bona part dels compromisos a què es va comprometre en les compareixences del conseller, i, aleshores, segurament serà més adequat veure si aquells compromisos estan ben relacionats amb les polítiques que s'han dut a terme.

És per aquest motiu que ens remetem, doncs, als mateixos arguments que va donar el conseller en aquell moment, o el nostre portaveu ahir mateix, en sessió, debatent el pressupost del Departament.

És per aquest motiu, doncs, que votarem en contra de la Moció presentada pel Grup de Convergència i Unió, sigui o no acceptada, també, l'esmena presentada pel Grup Popular.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Roma. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre diputada senyora Isabel Nonell.

La Sra. Nonell Torras

Gràcies, senyor president. El Grup d'Esquerra Republicana votarà en contra d'aquesta Moció, perquè creiem que el Govern, tal com ha dit també, ja, el diputat socialista, ja ha apostat per un model d'innovació i modernització de la indústria. En varem parlar ahir amb els pressupostos, en va parlar el conseller a les seves compareixences. Hi ha previst una sèrie de mesures, tant en el pressupost d'aquest any com, sobretot, en la previsió del 2005, de mesures concretes per a la millora, per a la competitivitat de l'economia catalana.

Hi ha hagut una gran sensibilització, per part d'aquest Govern, de fer front al problema de les deslocalitzacions. S'ha fet una aposta clara i contundent per la innovació, per la recerca i la internacionalització, que estan duent a terme diferents departaments, coordinats, d'aquest Govern.

I la posada en marxa..., també està ja posant en marxa, evidentment, les taules sectorials del tèxtil, l'automoció i l'electrònica de consum. Està fent un esforç, no s'havia mai fet fins aquest moment, i ja s'estan prenent les mesures necessàries.

Amb la qual cosa, per tot això, doncs, hi votarem en contra.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Nonell. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. El senyor Fernández Teixidó feia una reflexió crítica respecte a una cosa que és normal, i vostè, com a conseller, segurament deu haver practicat, i és que als grups que donen recolzament al Govern hi hagi fluïdesa respecte a les feines que es fan des de l'executiu i des del legislatiu. I, en aquest sentit, crec que no és una reflexió, doncs, crítica, sinó que és normal. I més en una dinàmica que hem estrenat, i és la d'una dinàmica plural en el si del Govern, i plural en el si dels grups parlamentaris que donem recolzament a aquest Govern. Per tant, és normal que això succeeixi així.

Per tant, no ens ho prenem –jo, personalment– com una reflexió crítica, sinó com una manera nova en el funcionament dels nostres grups parlamentaris, de, també, tenir fluïdesa amb el Govern. No sé si abans es feia. Espero que sí.

Respecte a la Moció, nosaltres hi votarem en contra. Hi votarem en contra no perquè no hi hagi una coincidència amb els elements que vostè planteja. És que són repetitius. Davant del diagnòstic que sembla que és comú –ahir ho dèiem en el debat–, algunes de les qüestions que hem pactat..., ho vam fer en una moció fa quinze dies en aquest mateix Ple, en algunes coses, són repetitives. Per tant, crec que les capacitats de futur hi són presents amb la seva aportació del seu Grup, i segurament consensuarem en el futur altres aspectes –ho plantegi qui ho plantegi–, perquè crec que coincidim que l'important que tenim entre mans és que l'economia catalana, el món industrial i els llocs de treball, i el tema energètic, doncs, avancin, en el sentit d'allò que segurament els ciutadans i ciutadanes esperen d'aquest país, que és sortir d'una situació difícil que tenim. Segurament, no feta ni generada per aquest Govern, tampoc únicament pel seu mandat com a conseller, però que és un impuls, entre tots i totes, que hem de fer; però, en tot cas, és reiteratiu, i, per tant, el Govern ja ho està fent.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Miralles. Correspon, ara, a l'illustre diputat senyor Fernández Teixidó perquè es pronunciï sobre l'esmena.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Respecte a l'esmena del Partit Popular, l'acceptarem, perquè crec sincerament que enriqueix el text que presentem. I vostè em permetrà, en un minut, fer una consideració respecte a les aportacions dels diversos grups, que em sembla imprescindible, des del punt de vista de la cortesia parlamentària, fer-ho.

Vostès ens diuen: «Els arguments del conseller Rañé, més els arguments del diputat Barceló, més els compromisos adquirits per l'un i per l'altre, són prou obvis.» El que vostè m'ha de dir, senyor Roma, és: «Aquests

compromisos entren en contradicció respecte al text que li proposem, sí o no?» De veritat, no. O sigui, la pregunta és aquesta. O sigui, vostès, el que m'han de contestar... (*Veus de fons.*) Roma, miri, jo intento portar aquest debat parlamentari, i vostè també –el conec des de fa molts anys–, amb seriositat, per la conclusió a la qual ara arribaré. El que li dic és: «Hi ha contradicció entre la diagnosi i els compromisos, els acords, i la proposta que els presentem, sí o no? I vostè ens diu: «No, perquè aquests arguments són compartits.» Fins i tot el diputat ens diu..., l'últim que ha intervingut, en la paraula –ens ho diu–: «No, no, fins i tot són repetitius, perquè ja els hem votat, i nosaltres votem que no.»

I això, senyor president, crea, des del meu punt de vista, una..., que ho comprenc, ho accepto i no li donem més tómb, però els parlo sincerament, senyors diputats, va de debò: crea una perversió parlamentària, senyor president –crea una perversió parlamentària. I ara els diré el perquè. Perquè, veritablement, si el debat que volem tenir, senyor diputat, sobre qüestions que afecten la nostra economia, les nostres empreses, els nostres treballadors, som capaços d'acabar substanciant el vot o no en funció de qui presenta la iniciativa, fem un flac servei. De veritat. Però no només això, és que ens obliguen a una dinàmica que acabarem, senzillament, entenent que el diàleg és impossible.

Vostès no poden proclamar el diàleg el diumenge i boicotejar-lo durant la setmana. Vostès han de tenir..., si m'ho permeten –els ho dic amb tota la modèstia del món–, han de tenir l'habilitat parlamentària per aconseguir que aquest Grup, que és el Grup majoritari de la cambra però que és a l'oposició, els pugui donar suport a moltes de les seves iniciatives. I necessitem, senyores i senyors diputats, correspondència. Necessitem que quan vostès es troben amb una proposta com la que aquí hi ha, que la poden compartir tots, vostès tinguin la cortesia i la intel·ligència política de votar-hi a favor...

El vicepresident primer

Honorable diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Em reconeixerà que ha anat més lluny que el posicionament de l'esmena, eh?

El Sr. Fernández i Teixidó

Sí, i li agraeixo molt la seva cortesia i la seva benevolència, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies. Crec que ha sigut útil escoltar-lo.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Procedirem, doncs, a la votació d'aquesta Moció, tenint en compte que ha estat acceptada l'esmena.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 69 vots en contra i 52 a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de desenvolupament rural (tram. 302-00048/07)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre les polítiques de desenvolupament rural, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per exposar-la, l'illustre senyor Francesc Xavier Ballabriga.

(Remor de veus.)

Senyores diputades i senyors diputats... (Pausa.) Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Ballabriga i Cases

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, seré breu, cosa que amb tota seguretat m'agrairan, no?, per defensar els arguments bàsics de la Moció que presentem amb relació a la reforma de l'organització comuna de mercats de l'oli.

Vostès saben que la reforma recentment aprovada dona la possibilitat als estats membres de decidir els criteris d'aplicació del 40 per cent del total de l'ajut, i que els estats membres hauran de decidir què fan amb aquest 40 per cent abans de l'1 d'agost de l'any 2005. Podria semblar que queda molt de temps per prendre aquesta decisió, però la realitat és que les diferències i els interessos contradictoris que hi ha entre les diferents zones productores a l'interior de l'Estat espanyol són el suficientment grans com perquè aquesta negociació no es plantegi gens fàcil, no?

Només per donar una pinzellada i una dada, vostès deuen recordar que, del total dels 2.300.000 hectàrees productives que hi ha a l'Estat espanyol, 1.300.000 estan percebent un ajut..., amb el criteri anterior, un ajut mig que no arriba a 228 euros/hectàrea, quan la mitjana europea està a 428, eh? I aquest sistema provoca també que zones productores com la província de Jaén tinguin un ajut per hectàrea de 728 euros quan, per exemple, les de Tarragona la tenen de 262 euros/hectàrea. Aquesta és la situació actual.

Què passarà quan s'hagi de discutir i debatre quin criteri apliquem al 40 per cent que està en mans de l'Estat? Doncs, passarà, lògicament, que aquestes zones altament productores defensaran la desconnexió de l'ajut, perquè l'ajut desconnectat es paga en funció de la mitjana percebuda en els quatre exercicis anteriors. I, per tant, és evident que l'interès d'aquestes zones altament beneficiades per aquest sistema actual serà de mantenir l'*statu quo*. I això posarà en situació difícil la posició catalana, i la de les altres zones que no estan en aquesta situació, que són zones productores d'alta qualitat però de baix rendiment. I, per tant, d'alguna forma, la Moció que es planteja i es sotmet a l'aprovació del Parlament és donar una eina de suport al conseller d'Agricultura

perquè tingui més força a l'hora de negociar aquest plantejament.

També la Moció insta una altra cosa: malgrat que es pugui corregir el desequilibri a l'interior de l'Estat espanyol, segueix havent-hi un greuge importantíssim entre el conjunt d'ajuts que rep l'Estat i el que reben les altres zones productores i competidores europees, que bàsicament són les d'Itàlia i les de Grècia. I, per tant, també la Moció allò que insta és corregir aquest desequilibri i reobrir una negociació que en cap cas podem donar per tancada, tot i que el resultat final de la reforma, doncs, així ho poguéis donar a entendre, no?

Per tant, la Moció, en els seus tres punts fonamentals, allò que diu és això: insta el Govern a prendre i a adoptar les mesures perquè sigui possible que en cap cas l'ajut desconnectat superi el 60 per cent; que l'ajut mínim que percebi qualsevol hectàrea sigui de tres-cents euros, que és el llindar de viabilitat per mantenir el conreu en explotació, el conreu viu, que han fixat tots els estudis i que hi estan d'acord totes les organitzacions, i que s'insti el Govern de l'Estat i s'estableixin els mecanismes per reobrir la negociació que permeti corregir aquests desequilibris.

I aquest és el sentit de la Moció per a la qual demanem i esperem comptar amb l'aprovació de tots els grups de la cambra.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. No havent-se presentat esmenes, té la paraula per fixar posició, en primer lloc, l'illustre senyor diputat Juan Manuel Jaime, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, honorable president. Illustres senyors i senyores diputades, aquesta Moció reafirma les conviccions que els grups parlamentaris en aquesta cambra en la passada legislatura van anar expressant vers la qüestió.

La Moció també és un fidel reflex de l'actitud de treball que està desenvolupant el Govern actual de la Generalitat. És de lògica que el desenvolupament de les negociacions de la PAC que es van realitzar a Brussel·les no van donar els resultats més favorables per a l'agricultura espanyola i, per tant, la catalana.

És també obvi que la situació que es va trobar el nou Govern de l'Estat no permetia redefinir les negociacions i que, conseqüentment, el resultat és fruit d'una omisió clara de l'anterior Govern del Partit Popular.

Però hem de ser conscients que amb laments no solucionarem els problemes de l'agricultura catalana i que el que ens toca ara és treballar amb enginy i capacitat de maniobra per aconseguir treure el màxim profit dels ajuts existents.

És per això que el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarà favorablement a aquesta Moció, i considera molt positiu que el Grup de Convergència i Unió es sumi a la línia de treball que està portant el Govern actual de la Generalitat.

Per tant, aquest tema és una qüestió molt important per a l'agricultura, tota aportació o ànim de sumar-se a un projecte ajuda a aconseguir una resolució més positiva que permeti una millora global de l'agricultura del nostre país.

Gràcies, honorable president, il·lustres senyors i senyores diputades.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per al posicionament del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí. Gràcies, senyor president. Breument, efectivament, perquè estem completament d'acord amb l'esperit i amb la lletra d'aquesta Moció.

Com molt bé ha dit el diputat Ballabriga, els estats membres de la Unió tenen la capacitat de decidir sobre l'aplicació d'un marge d'un percentatge important d'ajut a l'oli d'oliva.

Hi estem d'acord, perquè certament la producció reconeguda i garantida d'oli d'oliva al nostre país no s'ajusta a la producció real de l'oli; perquè el sector de l'oli d'oliva a Catalunya és un sector estratègic, i, per tant, més enllà de la producció d'aquest oli, cal fixar aquests pagesos en el territori, i cal més ajudes per garantir la pervivència d'aquest sector, i, a més a més, perquè, com a Parlament de Catalunya, hem de defensar els interessos dels productors de l'oli, els interessos i el model català, que en aquest cas és diferent del model de productor espanyol, per tant, el nostre és un model basat més en la qualitat que no pas en la quantitat, i hem de garantir que en la negociació d'aquest marge de percentatge del 40 per cent d'ajut Catalunya hi pugui decidir, negociar amb força.

Per tant, el nostre vot serà favorable a aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Joan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Partit Popular presentem la nostra posició en esta Moció de la proposta de la reforma que es va fer de l'OCM de l'oli de l'oliva. I ja informo que en principi li donarem lo recolzament i l'aprovaré, la donem per bona.

Li donem suport, perquè estem d'acord amb algunes manifestacions que l'illustre diputat senyor Ballabriga va fer al llarg de la interpellació de la setmana passada. I és veritat que la recent aprovació de l'OCM de l'oli de l'oliva ha deixat el sector amb una gran preocupació per les incerteses que sobrevenen de futur.

I estem d'acord que el Parlament ha de vetllar per la defensa dels interessos de prop de trenta mil afectats.

Lo Grup del Parlament del Partit Popular considerem molt urgent fixar el posicionament respecte als resultats del Consell Agrícola de l'abril a Luxemburg, que considerem que ha estat un autèntic fracàs per a l'Estat espanyol. Lo Govern central no ha sabut defensar los nostres interessos i els agricultors han quedat seriosament perjudicats en lo seu futur professional i econòmic.

Voldria recordar que alguns diputats del Partit Socialista van demanar la dimissió de la llavors ministra, senyora de Palacio, perquè havia aconseguit només 1.000 milions d'euros en ajudes al conreu de l'olivera, quan l'actual ministra només n'ha aconseguit 20 milions, o siga, als 1.000 milions d'euros aconseguits pel Partit Popular los anys 1996-2000 solament s'hi ha d'incrementar 20 milions, i s'ha de tenir en compte que, d'aquestes xifres relatives, quan es critica la senyora de Palacio, cal dir que els 1.000 milions d'euros són exactament lo doble del que el Partit Popular se va trobar quan se va fer càrrec del Govern l'any 1996.

També és curiós tenint en compte que el Partit Socialista tres mesos endarrere exigia una ajuda per a l'olivera no inferior a 240 milions d'euros. Llavors demanar era gratis. I quan les negociacions depenen d'ells, només ne negocien 20 milions. Això, ho poden considerar un fracàs i un desastre per al sector de l'olivera, i demostra que no s'ha de negociar amb prepotència, sinó buscar solucions bilaterals i equilibrades que siguin acceptades per totes les parts.

A la intervenció del senyor Ballabriga, quan va manifestar els resultats finals de la negociació de la senyora ministra, l'honorable conseller senyor Antoni Siurana va indicar que, l'anterior ministre, lo senyor Arias Cañete, sabia que havia esgotat tots els terminis i no va voler fer cap avenç per a corregir-ho.

Jo voldria clarificar davant d'aquesta cambra que lo Govern en funcions, i el senyor Arias Cañete, se va oferir a tancar aquest capítol de l'OCM del mercat al Consell del 22 i 23 de març, oferiment que va ser rebutjat per part del Partit Socialista, amb una supèrbia que no entenem. Com també lo Partit Socialista va refusar el concurs final dels alts càrrecs i funcionaris que havien portat les negociacions preparatòries i tramitat los antecedents del tema, que, com és lògic, eren los que més coneixien tot aquest tema.

La senyora ministra i el senyor secretari general se van veure capaços per anar sols a negociar i els resultats de no voler disposar dels equips de treball els té el sector que van estar defensant.

Bé, si ens centrem en la Moció presentada pel Grup de Convergència i Unió, compartim que diverses de les comarques de Catalunya estan afectades per ser zones de baixa producció. Per tant, és necessari emprendre mesures per tal de negociar amb lo Govern central a fi de buscar criteris referents a l'aplicació dels ajuts comunitaris i que garanteixin la viabilitat del conreu de l'olivera i del sector de l'oli a Catalunya.

Per tant, és necessari gestionar conjuntament Govern central i comunitats autònomes que el percentatge d'ajuts desconnectats sigui del 60 per cent i no s'incrementi en cap concepte; que, de la resta, de 412 milions d'euros, corresponent al 40 per cent restant, lo reparti-

ment se faci d'acord amb la superfície de conreu i que no sigui inferior, tal com es proposa a la Moció, als 300 euros per hectàrea i any.

I tots sabem que tenim un precedent, que tenim un precedent en lo tema de l'arròs, on, com tots som conscients, lo Partit Popular va fer per regions lo tema dels ajuts, va llevar la penalització, i actualment se cobren 192 euros més per hectàrea anualment, cosa en què hem d'estar alerta, perquè ja hi han rumors d'intentar treure aquest ajut i tornar-lo a fer a nivell nacional i penalitzar altra volta Catalunya.

Per tant –s'acaba el temps, no vull abusar del temps de què dispo–, repetixo: donarem lo recolzament a la Moció presentada per Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president; només per dir que, en el mateix sentit que els grups que m'han precedit, votarem a favor en aquesta Moció.

Gràcies.

El president

Gràcies.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta Moció, atès que no hi han esmenes, tal com ha estat presentada.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 123 vots a favor i 1 en contra. (*Forta remor de veus.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de projecció exterior de la cultura catalana (tram. 302-00049/07)

El tretzè punt... Senyores diputades, senyors diputats... (*Persisteix la remor de veus.*) Portem... Senyores diputades, senyors diputats, portem unes quantes hores de ple i em fa l'efecte que tots voldríem..., eh? Doncs, bé, si tots volem... Passem al següent punt, que és el tretzè, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre les polítiques de projecció exterior de la cultura catalana. Té la paraula el senyor Albert Riera, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

(*Remor de veus.*)

Senyor diputat...

El Sr. Riera i Pairó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, seré breu també, seguint el costum instaurat

aquesta tarda després de tres dies sencers de debat, i ho faig per presentar-los la Moció subsegüent a la interpellació presentada el 26 de maig referent a les polítiques de projecció exterior de la cultura catalana.

En aquell moment de la interpellació vàrem destacar tres aspectes que voldria subratllar, molt breument. En primer lloc, que la cultura, i en aquest cas la nostra cultura, la catalana, i la seva projecció exterior és cabdal per a nosaltres, i més tenint en compte que hem d'aprofitar i saber aprofitar tots els recursos i les possibilitats que es generen per tal de projectar aquesta cultura en el context europeu i més enllà, en qualsevol cas, de les fronteres del nostre país.

El segon punt, que no ens podem complaure en la situació que s'ha creat aquests últims mesos a l'Institut Ramon Llull. És una situació que ha generat passar d'un consens que hi havia, des del moment de la fundació del mateix institut Ramon Llull, de tots els grups parlamentaris, a una situació de dissens que creiem que s'ha de resoldre i que s'ha de trobar el desllorigador que resolgui aquesta situació.

I el tercer punt d'aquella interpellació era que ens calia trobar també el sistema per relançar aquest Institut, i més tenint en compte que, si es confirmés la notícia en els mitjans ahir, en què el Govern andorrà podia tenir la possibilitat d'entrar en aquest Ramon Llull, no ens podem conformar només amb aquesta substitució del Govern andorrà, sinó que hem de promoure una altra vegada la incorporació del Govern de les Illes en aquest Institut Ramon Llull, tal com havia estat, com a institució fundadora de l'Institut.

En qualsevol cas, aquest és l'esperit de la Moció, i per això l'hem desgranat en tres apartats que vostès ja coneixen i que no repetiré en nom d'aquesta brevetat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds, el senyor Francesc Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyor Albert Riera, estem absolutament d'acord amb les seves paraules i amb el sentit de la Moció. Creiem que la promoció de la cultura catalana és un tema de país, i, per tant, el consens, jo no diria que només és necessari, sinó que és imprescindible. I, per tant, en aquest sentit, suposo que vostè manifestarà el seu acord amb les esmenes presentades, perquè jo crec que enriqueixen el text que vostès han presentat; que és important que aquest consens hi sigui, en aquesta cambra, per a tot el que suposi la modificació dels estatuts del Ramon Llull; que en aquesta modificació no només hem de buscar també el consens amb el Govern andorrà, perquè creiem que és un estat que podria aportar, en aquesta promoció de la cultura catalana, doncs, eines molt importants, perquè ells tenen representació internacional i, per tant, això seria de gran ajut, sinó que, per altra banda, també ente-

nem que la modificació dels estatuts hauria de permetre, a més, comptar amb la societat civil, i no només amb els governs, perquè entenem que el que donarà força a aquest Institut serà, certament, no la discrepància política dels governs, sinó la solidesa del conjunt de la societat civil dels països de parla catalana.

Per tant, en aquest sentit, manifestarem, ja li manifestem el nostre suport a la seva Moció, sempre que accepti aquestes esmenes que hem presentat, que crec que poden enriquir el text.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Gràcies, president. Nosaltres també votarem a favor d'aquesta Moció si accepteu les esmenes de què ha parlat el meu company, i estem, a més a més, molt contents de la introducció d'aquesta frase que diu «de la possibilitat d'obrir l'Institut Ramon Llull a la societat civil de les terres de parla catalana». Això ens sembla molt interessant.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té, seguidament, la paraula el senyor Francesc Vendrell, pel Grup Parlamentari Popular.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Per anunciar el nostre vot favorable a la Moció. Procurarem en aquest Parlament, entre els diputats, arreglar els problemes que genera la senyora consellera de Cultura, que, com que en deuen estar generant de nous, no hi ha pogut ser present en aquest moment.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, finalment, la il·lustre diputada senyora Dolors Camats, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. També per anunciar que nosaltres votarem a favor de la Moció, i, a més a més, creiem que amb la incorporació de les esmenes es complementa i s'hi afegeixen nous punts. Ens sembla que no és un problema d'aquesta consellera, sinó que és un problema de país, i que, per tant, ens honora que tots els grups d'aquesta cambra donin suport a la Moció, amb les esmenes presentades. Creiem que és positiu que aquest sigui realment un tema de què tots ens fem bandera, i que deixi de ser un tema de partit i comenci a ser un tema de país.

Gràcies.

El president

El senyor Albert Riera es pot posicionar sobre les esmenes.

El Sr. Riera i Pairó

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.) ...molt breu, per posicionar-nos a favor de les esmenes que han presentat els tres grups del Govern tripartit i per recordar que aquestes esmenes, per nosaltres, al nostre entendre, introdueixen qüestions de matís que no desdibuixen, de cap de les maneres, l'esperit ni la lletra de la Moció original que vam presentar. I, en qualsevol cas, acceptar, doncs, que entre tots hem de tornar a aconseguir aquest consens, i no conformar-nos amb la situació actual, ni només amb la incorporació del Govern d'Andorra, en el cas que es produís, sinó amb la incorporació altra vegada del Govern de les Illes.

Moltes gràcies.

El president

A vostè.

Procedirem, doncs, a la votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem, doncs, a la votació d'aquesta Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per la unanimitat dels presents: 120 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de medicaments (tram. 302-00050/07)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política de medicaments, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula, per a la seva defensa, l'il·lustre diputat senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Bé, bon vespre a tothom. La Moció té el títol «sobre la política de medicaments», però sobretot està centrada en el que és el finançament de la sanitat, tot i que incorpora un punt, evidentment, sobre política de medicaments. Aquesta Moció es presenta quan han sorgit diferents debats al voltant de la necessitat d'un nou model de finançament de la sanitat catalana, i en aquests debats han aparegut diferents propostes als mitjans de comunicació, algunes d'elles que ja hem aprovat o que aprovarem en breu, com la pujada d'impostos sobre els hidrocarburs o sobre els serveis que podrien ser de pagament en alguns centres d'atenció primària del nostre país. Per tant, doncs, planteja la necessitat de centrar aquest debat sobre el nou model de finançament, les causes reals i estructurals que provoquen aquests déficits i, per tant, doncs, que puguem afrontar amb més garanties la resolució d'un tema tan important.

La voluntat de la Moció, per tant..., comença plantejant que el debat central sobre la necessitat d'un nou model

de finançament i les causes que ens provoquen aquest dèficit no és la necessitat d'apujar més impostos, com podria haver semblat al llarg de les opinions i dels debats que han sortit aquests dies, sinó, sobretot, la necessitat de reduir el dèficit fiscal que actualment té Catalunya amb l'Estat espanyol, un dèficit fiscal que està situat ja al 10 per cent del producte interior brut i que ens impossibilita de manera clara apropar-nos a les mitjanes europees de despesa en sanitat sobre el producte interior brut. Val la pena recordar que a Catalunya la mitjana de despesa en sanitat sobre el PIB és un 4,5 per cent, mentre que a Europa aquesta mitjana és del 6,5 per cent. No cal fer unes grans dosis matemàtiques, uns grans exercicis matemàtics, per veure que només amb el repartiment d'aquest 10 per cent de dèficit fiscal podem anar ajustant aquest estat del benestar que està molt lluny, a hores d'ara, de les mitjanes europees, però que en concret, per exemple, en l'àmbit de sanitat, també està encara lluny, tot i que no tant, de la mitjana estatal, situada al voltant del 5 per cent del producte interior brut. És veritat que aquests pressupostos de la Generalitat de Catalunya en sanitat que hem aprovat han pujat en 0,4 punts allò que es destina en sanitat sobre el PIB, però encara hem de fer un esforç important en els propers pressupostos.

Cal, doncs, que aquest model de finançament, el que hem de negociar en els propers anys, corregeixi aquesta greu hipoteca a les possibilitats d'ampliar el nostre estat del benestar, i per això proposem en la Moció que es negociï sobre la base que els impostos que paguem a Catalunya han de servir per reforçar la cohesió social i el benestar de catalanes i catalans. Ja em diran, diputades i diputats, si amb un índex de pobresa a Catalunya del 20 per cent no és absolutament prioritari resoldre les necessitats de cohesió social del nostre país i preocupar-nos, doncs, de resoldre aquestes inequitats i deficiències que tenim. Per tant, doncs, el nou model de finançament ha de resoldre clarament aquest dèficit fiscal, i en això s'ha de centrar el debat.

També volem manifestar que la Moció indica i especifica que l'impost sobre els hidrocarburs serà replantejat en la seva continuïtat una vegada entri en vigor el nou model de finançament, i ja els avanço que amb el nou model de finançament, que ha d'incorporar també capacitat normativa sobre els impostos del tabac i de l'alcohol, és de la nostra opinió que seria, un increment sobre aquestes opcions, sobre aquestes matèries en els seus impostos, més adequat que no un increment sobre l'impost de la benzina, tot i que ara no tenim competències en aquests àmbits i, per tant, no ho hem pogut aplicar. I, per tant, doncs, quan aquest nou model de finançament entri en vigor, hauré de plantejar aquest debat.

També es plantegen les mesures perquè l'Estat pagui a la Generalitat de Catalunya allò que, per manca de lleialtat institucional d'aquests últims anys, ha provocat un dèficit de més de 100 milions d'euros que l'Estat espanyol s'ha negat a pagar en aquests últims anys, en concepte de fons de cohesió sanitària i d'incapacitats temporals.

Per últim, especificar que el punt 9 de la Moció ha estat retirat, perquè s'ha arribat a un compromís amb la

conselleria de Sanitat respecte als serveis de pagament en centres públics; que es farà, previ al debat sobre si se n'han d'introduir de nous, un mapa dels que actualment s'estan donant i dels que s'estan servint, i que és una herència de l'anterior Govern; que s'atura la implantació de nous serveis de pagament als centres d'atenció primària, i que a partir d'aquí s'inicia un debat per analitzar si són necessaris aquests serveis de pagament o si, per contra, serà més útil la incorporació progressiva de serveis públics en els centres d'atenció primària.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bertran Arrué

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. *(Pausa. Veus de fons.)* Sí, sí, esperava que contestessin. Té la paraula la senyora... —no, esperava que contestessin el telèfon, deia—, té la paraula la senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, moltes gràcies, senyor president. Bé, evidentment, tenim un problema important amb el dèficit de la sanitat. Hi ha hagut un gran dèficit que s'ha anat acumulant aquests darrers anys, i també és veritat que la sanitat és un servei públic que cada vegada comporta, doncs, precisament per la major demanda, major despesa. També és veritat que el que volem els grups del Govern tripartit és, sobretot, mantenir la sanitat com un servei públic, equitatiu, molt més equitatiu del que ha estat fins ara, guanyar en equitat, i sobretot guanyar també en qualitat. I això vol dir millora dels serveis sanitaris, millora també d'instal·lacions, de l'Institut Català de la Salut, i intentar donar cada vegada una millor resposta a les demandes dels ciutadans, perquè un país avançat i modern és aquell que té, doncs, entre altres serveis públics, un servei de sanitat de qualitat.

I això creiem que, per fer-ho, és necessari que sortim d'aquesta situació deficitària de la sanitat catalana, i són moltes les mesures que s'han d'emprendre per fer això. No repetiré el que ja hem dit sobre el dèficit en tot el debat pressupostari, que molt bé ja s'ha dit per companys meus en aquest debat, però sí que el que cal és tenir present que hem d'anar cap a un model diferent d'una sanitat federal, en un marc de l'Estat de les autonomies en què la sanitat ja està traspassada al conjunt de les autonomies, i hem d'anar cap a un pacte diferent de finançament. I hem d'aprofitar, doncs, que en aquests moments tenim un nou marc, un nou marc de diàleg amb el Govern espanyol per renegociar aquest finançament autonòmic i per renegociar que això afecta, doncs, el finançament de la sanitat.

I això és, d'alguna manera, el que caldrà tenir en compte, el que cal, doncs, negociar amb el Govern de l'Estat, aquest model federal de la sanitat arreu d'Espanya.

I això on ens ha de portar? Doncs, al que és el nostre compromís de Govern, que és millorar el finançament de la sanitat i a equiparar el percentatge del finançament sanitari respecte del producte interior brut al d'altres regions o països de renda per càpita similar, de característiques similars a les nostres. Això ho volem fer en un període de vuit anys, i per a tot això fa falta, doncs, algunes de les mesures que es diuen i també rescabalar allò que, d'alguna manera, han estat decisions del Govern anterior del Partit Popular que s'han pres i han afectat els pressupostos de la Generalitat. I això també és part del que es diu en aquesta Moció.

Per tant, creiem que és del tot necessari entrar, doncs, en aquesta millora del finançament, renegociar aquest finançament autonòmic i, sobretot, donar una altra capacitat, una altra capacitat de decisió amb la participació clara de les comunitats autònomes en aquesta decisió, en el que és el Consell Interterritorial de Salut, on hi ha d'haver la participació de totes les comunitats autònomes d'aquells governs que, en definitiva, són els que han d'aplicar les polítiques sanitàries i els que han d'entrar en tot aquests servei, i els que han de garantir que aquest servei de qualitat es pugui donar.

I creiem que això és essencial. I és essencial també una millor gestió de la sanitat, i és essencial també una millor gestió dels serveis sanitaris en el sentit de l'eficiència, de fer tot allò que calgui, però fer-ho també d'una manera eficaç i eficient. I això és el que ha començat a fer aquest Govern, el Govern tripartit de la Generalitat, és el que ha començat a fer el Departament de Sanitat, intentant racionalitzar al màxim possible la despesa, però, al mateix temps, també aconseguir, doncs, aquesta nova negociació que ens permeti assegurar per al futur una millor qualitat de la sanitat. I per això, doncs, tenim el vot afirmatiu a la Moció, tal com ha quedat amb l'esmena transaccional per reclamar del Govern de l'Estat també que aquelles decisions que ens han comportat despeses que no corresponien, també que siguin retornades a la Generalitat de Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Sancho, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. senyores i senyors diputats, bé, dèiem ahir una mica el mateix que estem dient avui. És a dir, ahir, de fet, teníem aquest debat sobre els mateixos temes, sobre el tema del finançament de la sanitat i sortien una mica els mateixos arguments. La veritat és que nosaltres ahir ja ens vam posicionar sobre un tema que era l'impost d'hidrocarburs dient que no hi érem d'acord, que no hi estàvem d'acord. I no hi estàvem d'acord perquè pensem que és una mala manera d'iniciar una negociació entorn al finançament de la sanitat.

Nosaltres ens mostràvem favorables, precisament, a un gran acord del tots els grups polítics, a un pacte estil el de Toledo, a un pacte d'Estat per tal d'aconseguir un

bon finançament per a la sanitat catalana; esta era la nostra posició. De fet, avui tornem a discutir lo mateix, però avui m'agradaria argumentar-ho d'una altra manera, m'agradaria argumentar una mica amb les paraules del propi diputat que presenta la Moció.

A la interpellació que va fer deia: «De fet, no sé si fer els deures és ben bé apujar els impostos, però, en tot cas, el senyor Caldera l'altre dia ens donava comptes de la importància que dóna...» I acabava dient que presentem les factures de les persones no residents a Catalunya... Llavors ens deia: «Per tant, doncs, no sé si aquesta estratègia de fer correctament els deures, concretada en una pujada impositiva, finalment, serà la millor manera de pressionar l'Estat espanyol cap a una millora del finançament.» I ens acabava dient: «Aquest impost indirecte que representa l'impost sobre la benzina, no ens enganyem, és regressiu.» Això ens ho deia el diputat que presenta la Moció. És la nostra posició, claríssimament. L'impost sobre la benzina, el considerem regressiu, i no ens pareix una bona manera d'iniciar una negociació sobre el finançament de la sanitat respecte al finançament de la sanitat a Catalunya.

Però, també passava una altra cosa. És a dir, la resposta que li deia la consellera, senyora Geli, l'honorable consellera, era que d'alguna manera no entenia, li reclamava que assumís el seu paper de diputat d'un dels grups del Govern.

Bé, nosaltres també ho dèiem ahir, ahir dèiem que necessitem un gran acord, que necessitem un pacte com el de Toledo a Madrid, però que, sobretot, necessitem l'acord del Govern, l'acord dels tres partits que formen el Govern de la Generalitat. Això és el que necessitem avui per poder iniciar un gran acord per solucionar els temes de finançament. Nosaltres demanarem –demanarem– la votació separada, perquè, òbviament, donades aquestes contradiccions hi ha punts en què estem absolutament d'acord, i en d'altres, com els dels impostos dels hidrocarburs, en què no hi podrem estar d'acord. Però, fixi's bé, jo els ho demanaria, els ho pregaria d'alguna manera, que per aconseguir aquest gran acord, per liderar, per ser ambiciosos en negociar a Madrid tinguin vostès un acord previ entre els membres del Govern.

Jo ja sé, l'altre dia ens deia un diputat d'Esquerra Republicana per illustrar aquests desacords entre els membres del tripartit, que, d'alguna manera ens volia illustrar i parlava de la Santíssima Trinitat. Mirin, nosaltres, que són una «trinitat» ho sabem, que són «santíssima», com comprendran, no ho podem compartir. El que sí que ens neguiteja absolutament és que les propostes, els models de finançament o el model sanitari acabin sent un grandíssim misteri.

La veritat és que ens agradaria que es fiquessin d'acord per poder acabar votant sempre positivament a favor d'una negociació per a un millor finançament de la sanitat.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Joan López, del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. López Alegre

Molt bé, moltes gràcies. Estic d'acord amb l'illustre diputat, el senyor Sancho, que, d'alguna manera repetim el debat d'ahir, però sí que crec que hi ha algunes coses que, en nom del Grup Parlamentari Popular, m'agradaria dir.

L'illustre diputat, el senyor Bertran, té molt més interès a demostrar-nos a tots el que ja sabem, que és que ell està en contra de l'actual –i el seu Grup–, de l'actual sistema de finançament que a parlar-nos de sanitat.

En el primer punt de la part expositiva, quan ens diu que tots els mals de la sanitat i de Catalunya ens vénen donats del finançament, només dir-li que entre el 96 i el 2003, gràcies als acords de finançament, el finançament de Catalunya ha crescut un bilió de les antigues pessetes i que s'ha passat d'haver-hi una dotació de Madrid directa amb relació al finançament de la sanitat, a haver-hi una dotació de lliure disposició.

Si vostès fessin l'exercici de treure's el xip de Grup no ja de l'oposició, sinó a vegades extraparlamentària pels seus posicionaments i es fiquessin el xip de ser un grup de govern, potser veurien que governar és optar i prendre decisions, i quan un té en el finançament tots els diners que li pertoquen per disposar-ne lliurement, governar vol dir que ha de decidir quina part dels diners que té, que en el pressupost de la Generalitat s'autofinancen un 86 per cent, dedica al finançament de la sanitat, i per tant, aquest punt de la part expositiva, aquest punta a, decauria per si mateix.

Amb relació al punt 2, del tema dels hidrocarburs, ens ve a dir vostè: «Estem a favor de l'impost dels hidrocarburs, però només una mica, i si en el futur tenim un finançament que ens agrada no es preocupin que el traurem.» És com si sortissin vostès del cos de dintre del Govern es fiquessin al costat i es desmarquessin per un moment. Doncs això és com estar embarassat: se n'està o no se n'està. (*Rialles.*) Sobretot, quan vostès s'han passat un grapat d'anys explicant-nos el terrible que era la política dels impostos indirectes del Partit Popular. Doncs, escolti'm, miri, si fos veritat el que diuen sobre els impostos indirectes del PP –que no ho és–, haurien estat vostès uns aprenents molt avantatjats. Ara, això sí, sobre què opinen vostès del copagament, que ahir ja en vam comentar que ho havien parlat el conseller Castells i també amb la consellera Geli, sobre això, a la seva Moció, no hi hem trobat cap punt.

Amb relació al punt 3, on vostè demana que es compensin les comunitats autònomes per les visites de la gent desplaçada, els acords de finançament ja ho tenen previst. Li'n recomano la lectura.

I amb relació al punt quart, on vostè demana lleialtat institucional per tal que se'ls pagui el deute, la seva reconversió a l'amor a les institucions, que fins ara Esquerra Republicana el que ha volgut fer ha sigut separar-se'n o fins i tot dissoldre-les i no les considera pròpies, com aquelles que són les institucions espanyoles, realment li donem la benvinguda a l'ordre institucional i a l'ordre constitucional. Ara bé, dir-li que el deute de la sanitat no és tot culpa del Govern del PP –que no era el Govern del PP, en tot cas, era el Govern de l'Estat, en què el PP, òbviament, participava i tenia la majo-

ria absoluta–, però dir-li que això del deute de la sanitat és com el pecat original: des de fa catorze anys quan es va transferir a les comunitats autònomes, i en el cas de Catalunya, s'ha vingut acumulant el deute. Nosaltres tenim una part de responsabilitat de quota alíquota, però no és exclusiva del Partit Popular.

En el punt cinquè, on vostè diu que s'ha de renegociar amb l'Estat i tal per finançar-ho millor, és l'únic que li podríem votar a favor, perquè vostè s'autoimposa deures i aquí esperem que després no presenti d'aquí a uns mesos vostè una moció per votar en contra de sí mateix amb relació al punt 5.

Sobre el punt 6, de contenció de la despesa farmacèutica, entenem que és un reconeixement a la política de genèrics que va imposar, implantar i impulsar el Partit Popular quan governava a Madrid. Sap vostè també que les llistes es van actualitzant constantment. Sobre el punt d'ús del que és medicines alternatives es va crear una comissió *ad hoc* aquí al Parlament. Esperem que comparegui vostè no com a Grup amb vocació d'extraparlamentari, sinó com a Grup de govern per explicar-nos com implicaran les mesures que van emanar d'aquesta Comissió.

I sobre els processos de millora de gestió, que ahir el vam reclamar des del Grup Parlamentari Popular a l'esmena a la totalitat, van vostès votar en contra d'una cosa que ara en aquest punt sí que hi votaran a favor: ens explicaran com es pot entendre això.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Finalment té la paraula l'illustre diputada senyora Dolors Comas, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, nosaltres votarem a favor de la Moció d'Esquerra Republicana, a partir de la transacció que hem participat a fer del punt número 4 i, per altra banda, suposo que el punt 9 no es manté, perquè si es manté nosaltres el votarem en contra, eh? Seria l'únic punt que votàriem en contra perquè, de fet, en aquest punt s'hi introdueix... És a dir, de fet, accepta que hi hagi la introducció de serveis de pagament, encara que sigui de manera transitòria, però sense un termini clar –i nosaltres ja hem dit moltes vegades que no volem, o que no acceptem aquesta introducció de serveis de pagament en el sistema públic, ni tampoc el copagament dels serveis sanitaris. Per tant, deixant molt clara la posició amb relació a aquest punt 9, nosaltres votarem a favor d'aquesta Moció.

Una moció que planteja, d'altra banda, tota una qüestió, com són temes relacionats amb el finançament de la sanitat, que han sigut àmpliament debatuts durant el transcurs d'aquest Ple i, més en concret, quan vam estar comentant el pressupost del Departament de Sanitat i Seguretat Social. Clar, cal resoldre, evidentment, el dèficit fiscal, cal tenir un millor acord de finançament –ho planteja la Moció–, també cal que entenguem que

no tots els problemes vénen de Madrid, és a dir, fins i tot, quan tinguem un millor finançament, que hem d'aconseguir, doncs, continuarà havent-hi problemes estructurals des del punt de vista de finançament de la sanitat i, per tant, haurem també de plantejar tota una sèrie de mesures, des del punt de vista que permetin resoldre el dèficit sanitari.

Hi ha un tema que planteja aquesta Moció, justament, que fa referència a l'impost sobre els hidrocarburs. Un impost que nosaltres ens hi hem pronunciat, que l'acceptem des d'un punt de vista transitori, però que no ens convenç com a solució per poder finançar la sanitat. I ho vull dir, precisament, o vull fer constar la posició del nostre Grup, perquè quan Convergència i Unió diu que no votarà aquest punt perquè no hi està d'acord, legítimament, doncs, també val la pena recordar que quan es va introduir aquesta possibilitat per part del Govern del Partit Popular va ser, entre altres, a proposta del llavors conseller Homs, que era el conseller d'Economia i Finances, eh? I que si no es va introduir aquí l'any passat, a l'anterior legislatura, va ser per diferents raons, potser perquè no s'atrevien a introduir un nou impost, però no perquè hi estigués en desacord, precisament, el Grup de Convergència i Unió. Ara vol mostrar el desacord, bé, legítimament ho poden fer, però val la pena tenir memòria d'aquestes coses.

Nosaltres entenem que aquest impost no és un impost que respon al concepte de progressivitat fiscal i, per tant, pensem que, des d'una perspectiva de transitorietat, l'acceptem. Així com he dit que, clarament, el copagament no l'acceptem, sí en canvi, l'impost sobre hidrocarburs. No ens entusiasma i, per tant, en tot cas, el que diu la Moció, que és que se'n replantegi la continuïtat una vegada s'hagi resolt la qüestió d'un millor acord de finançament, pensem que és una possibilitat justament de cara a poder resoldre aquestes qüestions.

Finalment, evidentment, els temes del dèficit sanitari, cal que siguin resolts també a partir de la millora de la gestió i la millora de..., i la disminució de l'important capítol de despesa farmacèutica, cosa que també es planteja en aquesta Moció.

I, per tant, nosaltres la votarem a favor.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'illustre diputat senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Per pronunciar-me sobre les esmenes i per al·lusions. Miri, senyor López, suposo que ja s'esperava que li fes aquestes al·lusions pel to demagògic i poc elaborat de la seva intervenció.

En tot cas, recordar-li que els únics (*remor de veus*) que són extraparlamentaris a Catalunya, concretament a Girona i a Lleida, a les passades eleccions espanyoles, són vostès, i que per tant han de fer un esforç per convèncer alguns ciutadans més del seu projecte polític; que, per cert, sí que va ser terrible, ja li ho recordo: va

ser terrible i van ser terribles els impostos regressius que vostès van aplicar. Perquè, a més, podien escollir; podien escollir i van optar per impostos regressius, poc transparents, i després es van dedicar a fer una campanya parlant que estaven abaixant els impostos quan no era veritat quan aquests es comparaven amb la recaptació sobre el producte interior brut. I, en tot cas, vostès, escollint, van optar per una política regressiva. I si constitucionalment ens neguen el que necessitem, no dubti que Esquerra Republicana constitucionalment exigirà que ens tornin el que necessitem. I també treballarem per canviar aquesta Constitució perquè no puguin tornar-la a utilitzar per negar-nos, a Catalunya, els recursos que necessitem per finançar el nostre estat del benestar. No en tingui cap dubte.

Penso que la Moció clarifica una sèrie de punts que havien creat una sèrie de dubtes, que puntualitza i que recorda que, malgrat que aquest impost sobre hidrocarburs ha creat un debat públic interessant i crec que necessari, finalment era l'única opció que tenia aquest Govern de la Generalitat per poder incrementar els recursos propis, i que, per tant, quan s'obrin noves opcions perquè aquests recursos propis es puguin incrementar es valoraran en el seu moment.

En tot cas, doncs, crec que, si vostè vol, al llarg de la legislatura, podríem anar suavitzant aquests debats perquè, si no, estarem «a la grenya» durant quatre anys, i si vostè ho vol, doncs, així serà. Però com que queden molts anys per davant potser seria convenient plantejar-ho d'una altra manera.

Moltes gràcies, senyor president.

(*El Sr. López Alegre demana per parlar.*)

El president

El senyor López em demana la paraula.

El Sr. López Alegre

Gràcies. Per al·lusions, i en vint segons. Senyor Bertran, tres realitats empíriques...

El president

Li dono un minut fins i tot...

El Sr. López Alegre

Ah! Moltes gràcies, que amable. (*Rialles.*)

Tres realitats empíriques i incontestables. La primera: porta vostè mitja hora parlant de finançament de la sanitat, però a part de demostrar-nos amb tot el que vostè no està d'acord i del que es queixa, no ens ha aportat cap proposta concreta com li tocaria, a vostè, com a membre del Govern. Primera.

Segona: sobre radicalitat, el que es declara radical, i nosaltres de centre, són vostès, no nosaltres. Per tant, el to del debat dependrà de vostès.

I tercera i última veritat incontestable: el darrer diumenge el PP a Catalunya va quedar segon i vostès quarts.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé. Atès que s'ha presentat... Senyor Bertran, perquè jo m'aclareixi en els termes de la votació, s'ha presentat una esmena transaccional, a la qual donarem lectura ara, però abans de donar-hi lectura, voldria saber..., la resta d'esmenes, com quedarien?

El Sr. Bertran Arrué

No n'hi ha cap més. El punt 9 ja estava retirat; en el text que avui s'ha presentat, ja no hauria de figurar-hi. I, per tant, si hi figura, queda retirat. I l'esmena...

El president

El punt novè, per tant, el donem com a no existent...

El Sr. Bertran Arrué

Com a no existent. I el punt 4 ha estat transaccionat, i, per tant, estem d'acord amb el text, que ja li hem presentat, de la transacció.

El president

Llavors, el que faríem ara seria, si els sembla bé, donar lectura a la transacció perquè en tinguin coneixement les diputades i els diputats. Li demano a la secretària segona... *(El Sr. Sancho i Serena demana per parlar.)* Perdó, senyor Sancho, demana la paraula...?

El Sr. Sancho i Serena

Sí, només per recordar que havíem demanat votació separada de tots els punts.

El president

De tots els punts? *(Pausa.)* En tot cas, també de la transacció?

El Sr. Sancho i Serena

Sí, sí..., evidentment...

El president

Si li sembla bé... *(Veus de fons.)* Si li sembla bé, en primer lloc, el que farem serà donar lectura a la transacció i després ja farem la votació.

La secretària segona dóna lectura a l'esmena transaccional.

La secretària segona

Gràcies, senyor president.

«Proposta transaccional de nova redacció del punt número 4 de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política de medicaments. Nova redacció del punt 4.

»Fer les gestions necessàries perquè el Govern de l'Estat compensi el desequilibri produït com a conseqüència de decisions preses per l'anterior Govern, del Partit Popular, que, incomplint la necessària lleialtat constitucional, hagin provocat l'augment de la despesa sanitària de la Generalitat de Catalunya sense augmentar-ne els corresponents ingressos.

»Palau del Parlament, 17 de juny.»

Signat per Carme Figueras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Uriel Bertran, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Dolors Comas d'Argemir, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El president

Molt bé. I ara el senyor Sancho em demana votació separada. Si es pot...

El Sr. Sancho i Serena

President, proposaria, per guanyar temps, procedir a una votació separada dels punts 1, 3, 5 i 6 junts i la resta per l'altre cantó.

El president

1...

El Sr. Sancho i Serena

3...

El president

3...

El Sr. Sancho i Serena

5...

El president

5...

El Sr. Sancho i Serena

I 6.

El president

I 6. I després el 2, el 4, que seria la transaccional, i el 7. També junts, eh? *(Veus de fons.)* Està bé així? *(Pausa.)*

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posarem, doncs, a votació aquesta Moció.

D'entrada, votariem els punts 1, 3, 5 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 109 vots a favor i 14 en contra.

Seguidament, votariem els punts 2, el 4, que recordo que és la transaccional, el 7 i el 8, també de manera conjunta.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 69 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

I s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 26

La sessió s'obre a tres quarts de set del vespre i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació i els consellers de Política Territorial i Obres Públiques i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Elecció del Síndic de Greuges (tram. 281-00001/07). Comissió del Síndic de Greuges. Elecció.

El president

S'obre la sessió.

Elecció del Síndic de Greuges (tram. 281-00001/07)

D'acord amb l'article 5.2 de la Llei 14/1984, del 20 de març, del Síndic de Greuges, aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia, que és l'elecció del síndic de greuges.

La secretària quarta dóna lectura a la proposta de candidat formulada per la Comissió del Síndic de Greuges. Té la paraula.

La secretària quarta

«La Comissió del Síndic de Greuges, en sessió tinguda el dia 15 de juny de 2004, d'acord amb l'article 5 de la

Llei 14/1984, del 20 de març, del Síndic de Greuges, ha acordat de proposar al Ple del Parlament el senyor Rafael Ribó i Massó com a candidat a síndic de greuges.

»Palau del Parlament, 15 de juny de 2004.

»El secretari: Albert Riera i Peiró; la presidenta de la Comissió: Dolors Comas d'Argemir i Cendra.»

El president

Moltes gràcies. D'acord amb l'article 5.2 de la Llei, l'elecció ha de ser per majoria de les tres cinquenes parts, és a dir, com a mínim obtenir 81 vots.

D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament i la Junta de Portaveus, la votació serà electrònica i secreta. Prego als serveis que adoptin les mesures tècniques que garanteixin el secret de la votació.

(Pausa.)

Passem, doncs, a la votació.

Comença la votació.

El resultat ha estat 87 vots a favor, 33 abstencions i 2 vots en contra.

Atès que ha obtingut 87 vots, queda designat síndic de greuges l'illustre senyor Rafael Ribó i Massó.

(Aplaudiments.)

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i tretze minuts.